

Alien, Em Yêu Anh

Contents

Alien, Em Yêu Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58

Alien, Em Yêu Anh

Giới thiệu

Truyện Alien, em yêu anh là một tác phẩm truyện ngắn thuộc thể loại truyện ngôn tình dành cho lứa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/alien-em-yeu-anh>

1. Chương 1

1/ CUỘC GẶP GỠ BẤT NGỜ

Trong một khoảng chuyển mùa, khi cái nóng của mùa hè vừa qua nhưng chưa dứt hẳn, khi cái lạnh của mùa đông chưa tới nhưng đã ngập ghé, có cơn gió lưng chừng mang tên heo may... Những cơn gió se se cho da thịt dậy lên một nỗi mùa! Sam bước ríu cả chân dưới làn gió mỏng tan những se sắt ấy, nhưng dường như Sam không chịu nghe gió, vì cái thứ âm thanh xập xình đang vang lên trong cái headphone mà cô bé đang

đeo. Lại một ngày học nữa trôi qua và cô bé đang trở về nhà. Gọi đó là nhà vì nó chỉ đơn thuần là nhà, nó không phải tổ ấm. Bởi nơi đó, Sam chỉ có một đứa em gái là Su và người cha suốt đời ngập đầu trong một núi công việc, đã thiếu hẳn đi một mảnh ghép_đó là mẹ...

Vừa suy nghĩ vu vơ một điều gì đó, đột nhiên cái mũ áo khoác phía sau của Sam bị túm lại và lôi ngược vào một con hẻm sâu làm cô bé không khỏi giật mình thảng thốt, chỉ vừa rít lên một tiếng “Á” là im bặt lại ngay.

- Chỉ một chút thôi, xin lỗi cậu!

Một cậu con trai cao, đeo chiếc kính đen cùng một bộ trang phục quái dị vừa đẩy Sam dựa lưng vào tường, hai tay cậu ta cầm chặt lấy hai bàn tay Sam và rồi từ từ áp sát vào người Sam. Sam cảm nhận một dòng điện tuy vụt qua phút chốc nhưng rất mạnh dội vào tim mình khiến cô bé nghệt thở trong một vài giây.

- Làm cái gì thế hả? Tôi đến không thở được mất!

Sam gào lên, mặc dù vậy vẫn cố gắng điều chỉnh volume của mình. Cậu con trai vẫn im lặng, đưa mắt nhìn ra phía đầu con hẻm, vẻ loay hoay, đáng ngờ. Bỗng lúc ấy, Sam nhìn thấy có hai tên mặt trông rất ngầu và mặc những bộ trang phục trông cũng quái dị không kém gì cái tên đang nép sát vào người mình. Sam trợn mắt, chắc mẩm đến 90% đây là người xấu. Sam lại tưởng tượng đến cảnh bạo lực trong mấy phim hành động mà môi cứ tím tái hẳn đi, gió như càng thêm lạnh. Nhưng rồi, cái điều mà Sam tưởng đã không đến, hai tên mặc ngầu nhìn cảnh Sam và cậu con trai bí ẩn đó đang ôm nhau, miệng lẩm bẩm mấy ngôn từ khó hiểu rồi đột nhiên mất hút.

Tên con trai lúc ấy mới chịu buông tay Sam ra, cùng với lời nhắn:

- Cảm ơn cậu vì đã giúp tôi lần này! Sau này nếu gặp lại nhất định sẽ báo đáp.

Vừa dứt lời, hẳn ta cũng biến mất ngay tức khắc như hai tên mặc ngầu lúc nãy. Sam ngúc ngoác cái đầu, chẳng hiểu là chuyện gì đã xảy ra, chỉ còn cảm giác luồng xung điện lúc nãy vẫn ám ảnh, Sam chột rùng mình.

2/ KHI TẤT CẢ ĐÃ LÀ ĐỊNH MỆNH

Trời nhá nhem tối, cài vội chiếc headphone vào lại tai mình, Sam lững thững bước về, chột điện thoại đổ chuông.

- Alo, bố ạ? Con về ngay đây!

Nhà Sam là một căn biệt thự sang trọng nằm trong khu biệt thự cao cấp của thành phố. Đây là nơi mà chỉ những ai có tiền bạc và quyền thế mới được phép mua nhà và sinh sống. Và sự thật thì bố của Sam_ông Vương Bội là một người như thế! Ông không phải là tỉ phú, không có nhiều tiền như những tay đại gia khác nhưng ông là một tiến sĩ nghiên cứu khoa học lấy lòng không chỉ trong nước mà còn có danh tiếng trên thế giới, rất nhiều những công trình nghiên cứu của ông đã được công bố và khiến cho cả thế giới phải trầm trồ ngợi khen. Tất nhiên, hai chị em Sam rất tự hào về điều đó, có thể nói là vô cùng tự hào, và cũng vì thế mà căn biệt thự nhà Sam rất đầy đủ tiện nghi, nhưng chỉ có một cái thiếu_đó là tình mẹ. Sam và Su từ nhỏ đến giờ đều lớn lên dưới sự nuôi dạy của bố. Cả hai đều chưa một lần được nhìn thấy mặt mẹ. Điều lạ là, trong nhà không hề tồn tại một bức ảnh nào của mẹ, ngay cả đến bàn thờ cũng không nốt. Không có một cái gì làm hai chị em Sam có thể lưu giữ hay tạo ra kí ức về mẹ, và vì vậy, trong suy nghĩ của hai cô bé, mẹ là một cái gì đấy rất xa vời, và bố cũng chính là mẹ!

Đẩy chiếc cổng sắt cao lớn một cách từ từ, Sam bước vào nhà, men qua một khoảng sân đất đá hoa cương lấp lánh cùng những đám cỏ uốn tủa nghệ thuật, men qua một chiếc cầu cong hình con phụng bằng thạch trắng và thủy tinh sáng nổi hai bên, phía dưới là chiếc hồ bơi hình zikzac rộng và kéo dài. Phải đi qua hết chừng ấy thứ, Sam mới đến được cánh cửa chính của ngôi nhà. Một chiếc cửa màu be hình lục giác với những chạm trổ tinh tế bằng pha lê, Sam lại dùng sức lực yếu ớt cuối ngày để đẩy nốt chiếc cửa, bước vào nhà. Chợt giọng bố vang lên khiến Sam giật bản mình:

- Sao con không bảo chú Kiên tài xế chở đi? Sao suốt ngày cứ đi bộ thế? Con có biết là ở ngoài kia có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập con không hả? Rồi về nhà sao không bảo bà Năm ra mở cửa cho? Cứ thích làm mọi thứ một mình theo ý mình là sao hả?

Bố luôn vậy, luôn lo lắng cho hai chị em Sam một cách vẹn toàn và chu đáo nhất. Không lúc nào, bố để hai chị em Sam phải thiếu thốn hay thua kém người khác bất cứ thứ gì. Dường như, đó là một sự bù đắp! Sam nghĩ vậy, và cô bé không thích cái kiểu kèm cặp xuýt xoa mãi như trẻ con ấy của bố. Sam đã 18 và Sam muốn tự do quyết định cuộc sống của chính mình. Sam không phải là đứa con gái muốn bùng nổ, Sam luôn nhu mì và dịu dàng như bố muốn, nhưng đôi lúc, Sam cũng hay nổi cáu và mất bình tĩnh, như bây giờ:

- Con lớn rồi bố ạ, xin bố hãy nhìn nhận con như một đứa con gái 18 tuổi chứ đừng xem con chỉ còn 1, 2 tuổi như lúc xưa nữa.

Bố không nói gì, có lẽ bố không muốn tranh cãi với Sam rồi lại gây ra những hiểu lầm không đáng có, bố luôn muốn dung hòa mọi chuyện. Một con người thông minh như bố luôn biết cách để mọi chuyện trở nên êm đẹp.

- Được rồi, bố có bao giờ nói là Sam của bố chỉ mới còn 1, 2 tuổi nữa đâu. Bố chỉ muốn tốt cho hai chị em con thôi. Bé Su rất nghe lời bố, đi học với tài xế và về nhà có người săn sóc, vì thế Su đã ngủ sớm và ngon giấc trên phòng rồi. Còn con, con thấy không? Đi bộ một quãng dài về nhà, và vì thế con đánh mất thời gian cho việc nghỉ ngơi, con thấy như thế có đáng không?

Bố luôn khôn ngoan trong mọi tình huống. Giờ đến lượt Sam im lặng...

- Con không tranh cãi với bố nữa, con lên phòng đây!

- Ngày mai, nhà chúng ta sẽ đón thêm một thành viên mới, bố thông báo trước để con khỏi bất ngờ.

- Là ai hả bố?

- Con một người bạn thân của bố, cậu bé sống bên Mỹ hơn 10 năm rồi, giờ muốn về lại quê hương để sinh sống

- Thế bố mẹ cậu ta đâu mà bố phải nuôi cậu ta?

- Cô ấy mất rồi...

Bố thoáng buồn, khuôn mặt hơi rũ xuống. Sam thôi không thắc mắc nữa rồi lặng lẽ lên phòng. Cái buồn của bố làm Sam nao nao, bố lúc nào cũng buồn như thế...

.....

Một ngày cuối tuần đáng yêu nhưng chiếc đồng hồ báo thức không có ý định cho Sam kéo dài sự đáng yêu ấy khi mà nó reo inh ỏi khắp phòng. Quờ quạng đưa tay tìm tên hung thủ trên đầu giường, Sam tóm được nó ngay sau tiếng reng thứ năm, và rồi ngay lập tức, Sam quăng nó ra phía cửa sổ mở toang, trở mình nường giấc. Ước tính sơ bộ thì cho đến nay, có hơn cả trăm chiếc đồng hồ đã bị Sam ném qua chiếc cửa sổ ấy. Cái thói quen của Sam là hề không thích cái gì là ném bay qua cửa sổ, mặc kệ nó là cái gì. Dần dần, cái cửa sổ trở thành nơi Sam “dốc bầu tâm sự” mỗi khi buồn, mỗi khi bức tức. Có lần, Sam đã ném hết tất cả mọi thứ trong phòng mình qua chiếc cửa sổ ấy chỉ trong mười phút. Và thế là, ông Vương Bội phải cho người xây thêm một khoang lưới để “hứng” những thứ đồ mà Sam không thương tiếc ném đi!

Nhưng lần này, hình như tầm ném của Sam có phần “xuất sắc” hơn những lần trước, nên thay vì đáp cánh xuống chỗ lưới đã được giăng sẵn, chiếc đồng hồ hình mặt cười đã đập trúng ngay đầu của một chàng trai đứng dưới tầng một_cậu bé ấy chính là thành viên mới trong căn nhà này. Hình như, đầu cậu ta được làm bằng bê tông cốt thép thì phải, bởi vì chiếc đồng hồ rơi trúng đầu với tốc độ “ánh sáng” như vậy nhưng cậu ta tỏ ra không hề hấn gì, lại còn cúi xuống nhặt chiếc đồng hồ vỡ đôi, nhìn nó một hồi lâu rồi âm thầm vứt đi.

- Zak! Vào nhà đi!

Tiếng của ông Vương Bội vang lên. Nhanh như chớp, cậu ta bước đến, đầu đập vào cánh cửa lục giác không dưới sáu lần mới có thể vào nhà được. Hình lục giác này rất giống với một hình xăm trên bắp vai bên trái của Zak.

- Vào phòng kia, cất đồ đạc và ra đây!

Tiếng ông Vương Bội lại như ra lệnh. Rồi lần nữa, Zak thực hiện đúng như lời ông ta nói chỉ trong nháy mắt.

Trên lầu, sau giấc ngủ nướng kéo dài hơn mức cho phép, Sam và Su xuống nhà ăn sáng, miệng vẫn không ngừng ngáp và rướn người mệt mỏi. Chợt nhìn thấy Zak, bé Su reo lên, tưởng chừng như sự mệt mỏi của cơn ngủ bay đi đâu mất:

- Á, anh nào thế hả bố? Sao đẹp trai thế ạ?

Mắt Su sáng rực lên. Nó là em gái Sam, chỉ cách Sam có hai tuổi, nhưng tính tình của hai chị em thì cứ như hai cực trái dấu. Nếu Sam có phần nhu mì và ít nói thì Su đặc biệt nói nhiều, Su luôn luôn nghe lời bố dù cho bất cứ chuyện gì, và Su có thói quen là thay bạn trai như thay áo, mà bạn trai của cô bé toàn là những chàng công tử nổi tiếng đẹp trai và giàu có. Đôi lúc, Sam cũng ngán ngẩm cách sống của đứa em mình, nhưng cũng đành chịu, vì cái bản tính cứng đầu của Su chẳng chịu nghe lời ai bao giờ!

- Đây là Zak, người mà bố đã giới thiệu hôm qua!

- Là Việt kiều hả bố? Hèn gì thấy đẹp trai lai Tây thật! Con thích vẻ đẹp này!

Sam kí một cái lên trán Su:

- Em có thôi đi chưa, nói thế người ta sợ bỏ chạy mất dép bây giờ!

Su hơi nhăn nhó rồi cũng cười khi, ít ra thì hai chị em cũng hòa thuận với nhau và chưa một lần nào gây gổ. Trước những hành động của Sam và Su vừa rồi, Zak vẫn ngồi yên, trên mặt không tỏ vẻ gì là vui, hay buồn, hay đại loại là một nét biểu cảm nào đấy để người ta biết được cậu ta đang nghĩ gì!

- Zak, chào Sam và Su đi!

Sau lời ra lệnh của ông Vương Bội, Zak gục đầu cái rụp, miệng đọc như trả bài:

- Chào Sam và Su!

- Anh là Việt kiều Mỹ ạ? Anh bao nhiêu tuổi rồi? Anh về đây học trường nào?

Su không ngăn nổi sự tò mò của mình trước sự có mặt của một chàng trai lạ mặt handsome nên gấp gáp hỏi. Sau hàng tá câu hỏi, Zak vẫn im bất, gương mặt vẫn không có phản ứng gì. Sam và Su bắt đầu thấy khó hiểu thì ông Vương Bội đã vội lên tiếng:

- Cậu ta đi đường xa về đây nên hơi mệt, vả lại sống bên đó hơn mười năm rồi nên không hiểu tiếng Việt cho lắm, thôi hai con ra ăn sáng đi, còn Zak, về phòng hai, lầu hai đi!

- O, thế cậu ta không ăn sáng sao ạ?_Sam tròn mắt.

- Cậu ta ăn rồi!

Ông Vương Bội nói chưa kịp hết câu thì Zak đã mất hút trên tầng hai từ lúc nào. Sam và Su, tuy không ai nói ai, nhưng cái nhìn dán chặt vào mắt nhau một hồi lâu đủ để hai cô bé hiểu về cái độ kì quặc khó hiểu của chàng trai mới tới này!

3/ THÀNH VIÊN MỚI:

Trên chiếc ô tô láng bóng của tài xế Kiên, hai chị em Sam thăm thì buồn chuyện. Hôm nay, Sam đã chịu đi ô tô và thôi không cuốc bộ về nhà nữa

- Chị Sam, chị có thấy tên Zak gì đấy có vẻ không bình thường không?

- Chị cũng thấy vậy, nhưng chắc tại hấn mới tới nên ngại chưa nói thôi.

- Em thấy hấn giống như một cỗ máy!

- Nói vậy, có cỗ máy nào mà đẹp trai đến mức để em gái Su của tôi phải hét lên thế không?

- Chị này, toàn chọc em thôi.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi kết thúc ngay lúc chiếc xe đưa hai cô tiểu thư xinh đẹp đến trước cánh cổng của ngôi trường danh giá bậc nhất thành phố này: Diamond

Vừa bước chân xuống xe, Sam bị một tên con trai nhanh như chớp dúi vào tay cành hoa hồng cùng tấm thiệp với mấy dòng chữ viết vội: “Làm bạn gái anh nhé, Sam!”

Vài tên khác đứng ở phía xa mặt mày cau có vì lỡ chậm mất một bước. Có lẽ, đây cũng chính là lý do mà Sam không thích đi ô tô đến trường, Sam không thích cái gì phô trương và bày vẽ quá trớn, mặc dù, việc có một ông bố như bố Sam thì đi xe ô tô là rất bình thường!

Cầm cành hoa trên tay, Sam ẩn ngược vào tay của anh chàng lúc này kèm theo tiếng:

- Xin lỗi!

Sam buông một câu rất rõ rồi quay lưng bước vào trường, mấy con mắt tò mò còn đứng nán lại một chút rồi cũng tản dần ra. Có lẽ, họ cũng chẳng còn mấy bất ngờ nữa khi mà chuyện tỏ tình với Sam và bị từ chối như thế này là không ít! Tên con trai lúc này, tưởng chừng sẽ nhăn nhó trước lời từ chối thẳng thừng của Sam, thì ngược lại, hấn lại hét lên, miệng cười tươi như trúng số:

- Sam nói chuyện với tao! Sam đẹp quá tui bây ơi!!!

Mấy tên đứng xa lúc này cũng gật gù nhìn nhau cười, rồi đưa tay ra sau lưng cất món quà định tặng. Dù biết là sẽ thất bại, nhưng vẫn có hàng khối tên con trai trong cái trường này sẵn sàng làm điều ngu ngốc đó trước mặt Sam, chỉ mong Sam đồng ý nhận lời làm bạn gái. Thế nhưng, chưa ai có thể “tán” đổ được Sam, “tán” đổ được cây đại thụ ngàn năm này. Tôi quên nói với các bạn, Sam là hoa khôi của Diamond. Cô có một vẻ đẹp rất nữ tính và trầm mặc. Khuôn mặt thanh thoát, chiếc mũi tuy không cao nhưng bé, đôi môi trái tim chúm chím và đôi má lúm đồng tiền sâu hoắm khiến Sam thu hút được mọi ánh nhìn khi cô cười. Nhưng, người ta ít khi thấy Sam cười mà chỉ thấy một vẻ mặt trầm ngâm và những lời nói nhát gừng của Sam. Cô vốn không thích nói chuyện.

Có lẽ, ở lớp, Sam chỉ thân duy nhất một người, đó là Mây. Một cô bé không thuộc thế giới thượng lưu nhưng lại có một lực học vô cùng xuất sắc. Sam hâm mộ Mây ở điểm đó và cũng chính vì thế mà hai người trở nên thân nhau.

Vừa đến phòng học, Sam thấy trước cửa lớp nhốn nháo hàng tá người, mấy cái đầu nâng lên hạ xuống chỉ mong chen qua được cái khung chật hẹp của cánh cửa kính. Làm gì mà phải khổ sở thế nhỉ? Sam gắng lắm mới lườn qua được đám đông đang náo loạn ấy để về chỗ của mình.

- Chuyện gì thế Mây?

Sam hỏi cho có lệ, mắt vẫn không rời mặt bàn.

- Lớp mình có thành viên mới.

- Ừm, thế mà tớ tưởng việc gì to tát lắm, cứ như là trái đất sắp nổ ấy!

- Cậu không muốn biết đó là ai à?

- Là ai thì có liên quan gì đến tớ?

- Là con trai của Ngài Thủ tướng nước ta đó!

- Chẳng phải tuần trước đăng báo bảo là bị bệnh không qua khỏi sao?

- Ừm, thế nhưng giờ đã khỏe mạnh rồi và đang ngồi trong lớp chúng ta đó. Ôi tớ chết mất, có suy nghĩ thế nào thì tớ cũng không nghĩ là sẽ có cơ hội được học chung với con trai của ngài Thủ tướng đâu!

- Cậu làm gì mà sượng ngắt đi thế. Hấn ta cũng là một người bình thường như bao người bình thường thôi mà!

- Bình thường á? Nếu mà bình thường thì cả đồng người ngoài kia đã không nhao lên như ong vỡ tổ thế kia rồi, Sam à!

Mây vẫn cố gắng giải thích cho Sam hiểu tầm “quan trọng” và độ “hot” của con người mới vào lớp Sam đây, nhưng Sam chẳng mấy may quan tâm. Lại lôi headphone ra, Sam nhắm theo ca khúc Safe & Sound của TaylorSwift, bỏ mặc không khí náo nhiệt trong lớp lúc bấy giờ.

Đại_tên của con trai ngài Thủ tướng được đám con gái trong và ngoài lớp kêu lên không ngớt. Khi chuông reo vào lớp và giáo viên bước vào, mọi người mới dần ổn định và trở về vị trí, Sam vẫn không quay xuống cuối lớp để nhìn mặt của người bạn mới, dù chỉ một lần.

2. Chương 2

4/ CUỘC GẶP GỠ THỨ HAI:

Ra về,

- Cậu đã không nhìn tớ dù chỉ một lần, trong khi đám con gái trong trường này thì xem tớ như là tâm điểm!

Đại theo sau Sam ra khỏi cửa lớp và với tiếng theo.

- Tôi không có hứng thú với cậu!_Sam nói như chắc nịch.

- Thế có nghĩa là cậu thích con gái?

Câu hỏi có phần vô duyên của Đại khiến Sam bước ríu tới trước, xoay người lại, định mắng cho Đại mấy câu thì bất chợt, khuôn mặt Đại đập vào mắt Sam với một cảm giác quen quen mờ ảo. Chưa kịp để cho cái quen thành hình thì đột nhiên, từ phía đối diện Sam, một cậu công tử trông thật bảnh bao từ từ xuất hiện, và không ai khác, Sam biết đó là Uy. Uy là con trai độc nhất của tập đoàn KS, một tập đoàn chuyên về kinh doanh bất động sản, chính vì sinh ra trong cái nôi giàu sang ấy mà tất cả những gì Uy muốn, đều phải có được bằng bất cứ giá nào. Uy cũng như em gái Sam_bé Su, đều là những người thay người yêu như thay áo, nhưng có một cái áo mà cố gắng mãi Uy vẫn chưa thể nào mặc vào được, đó là Sam. Và tất nhiên, một tên công tử giàu khét tiếng, muốn gì được nấy như Uy không thể nào chịu khuất phục trước một đứa con gái như Sam được. Cậu ta tán đổ hàng trăm cô gái trong trường này, nhưng tất cả cũng chỉ là vui qua đường, người mà cậu ta thực sự muốn chinh phục, đó chính là Sam. Nhưng đáp lại sự rào đón của Uy và cũng như bao đứa con trai khác, Sam vẫn nhắm mắt làm ngơ!

- Sam! Cùng học xong rồi à? Đi bar với anh một tí nhé!(Uy học trên Sam một lớp)

- Xin lỗi!_Câu cửa miệng của Sam dành cho tất cả những lời mời mọc, tán tỉnh.

- Cùng có thể thôi nói ra cái từ nhảm chán ấy và gạt đầu đi cùng anh một lần được không? Cùng định từ chối anh đến bao giờ? Cùng có biết là hàng trăm đứa con gái đang xếp hàng để được đi chơi với anh không?

- Vậy thì anh đi với những người ấy đi, sao lại là tôi?

- Nhưng tất cả những đứa xấu xí và rẻ tiền ấy, không có ai bằng cậu cả!

- Anh thôi đi! Đi với một người như anh, thà tôi chết còn hơn!

Giọng Sam gấp hơn. Đại hiểu chuyện, nắm tay Sam bỏ chạy ra cổng trường. Và lần này, cái cảm giác quen quen đã thật sự thành hình, một luồng xung điện lại đột ngột lan đến tim Sam khiến cô hất mạnh tay Đại ra, môi cô mấp máy:

- Cậu là....cái người hôm trước?!

Đại không nói nhưng mỉm cười. Nụ cười trả lời cho tất cả...Đúng là định mệnh! Luồng xung điện ấy chính là dấu hiệu đầu tiên...

5/ TẮM THỂ HỌC SINH:

- Sao cậu không đi ô tô?

- Sao cậu không đi ô tô?

Sam và Đại lên tiếng cùng một lúc với cùng một câu hỏi.

- Tớ thích đi bộ, ngồi trong ô tô không khí ngột ngạt quá!_Sam thở thê.

- Có lẽ tớ cũng vậy!

- À, cậu giải thích cho tớ về chuyện hôm trước được không? Tớ hơi tò mò!

- Cậu tò mò về điều gì?

- Nếu như cậu là người hôm trước lôi tớ vào hẻm sâu thì cậu phải biết là tớ đang tò mò về điều gì chứ?

- Con người thật rắc rối!

- Ô, ý cậu là sao?

- À...không có gì. Ý tớ là cậu tò mò điều gì thì cậu nói thẳng ra đi, tớ không thích nói bóng gió.

- Tại sao cậu lại bị hai người kì lạ kia đuổi theo? Mà trong khoảng thời gian đó, tớ thấy báo chí đưa tin là cậu đang bị bệnh rất nặng mà? Sao có thể chạy ra ngoài với bộ dạng như thế?

Ngập ngừng đôi chút, Đại gãi đầu:

- Thật ra thì...chuyện phức tạp lắm! Vì tớ muốn trốn viện ra ngoài nên bị hai tên vệ sĩ bám đuôi. Bệnh nặng chỉ là một cách để câu khách của báo chí thôi!

- Thế á? Thế sao cậu lại đến trường tớ học?

- Vì tớ muốn trả cho cậu cái này...

Nói rồi, Đại chìa tay ra, trước mặt Sam là tấm thẻ học sinh của cô bé. Chợt giật mình, Sam đưa tay vào cặp lục lọi hồi lâu. Thở dài một tiếng, Sam nói:

- Hóa ra là tớ bị mất thẻ học sinh, thế mà tớ chẳng biết gì cả! Làm sao mà cậu nhặt được nó?

- Hôm trước, ở con hẻm ấy, hình như là cậu đã vô tình làm rơi lúc tớ kéo cậu vào. Khi nhặt được nó, tớ đã định quay lại đưa cho cậu, nhưng cậu đã đi mất.

- Và cậu đến đây học chỉ vì muốn trả nó cho tớ á?

- Không hẳn là vậy, tớ muốn tiếp xúc với thế giới này nhiều hơn, vì sự thật tớ chưa hiểu hết về con người!

- Cậu nói thế là sao? Cậu là con người mà còn chưa hiểu hết về con người à?_Sam càng ngày càng thấy khó hiểu trước phát ngôn của Đại.

- Không, không, ý tớ không phải vậy. Tớ chỉ muốn hòa nhập với xã hội này xem sao, vì từ trước đến giờ, bố tớ không cho tớ đi đâu hết, đến cả việc học cũng thuê giáo viên về nhà dạy cho tớ. Tớ ghét cuộc sống bó buộc như thế lắm rồi!

- Ừm, có lẽ tớ hiểu...những ông bố chỉ muốn tốt cho con mình... nhưng đôi khi, họ không quan tâm đến cảm nhận của chúng ta...

Sam đồng cảm với Đại vì bố Sam cũng có một phần nào đấy giống bố Đại...

- Được nhiều người theo đuổi như thế, cậu có thấy vui không?

- Vui ư? Đúng ra là tớ đang cảm thấy mệt mỏi đến chết đây này! Họ chẳng lúc nào để cho tớ yên cả.

- Sao cậu không nhận lời một ai đó đi?

- Để làm gì chứ?

- Cậu không muốn yêu sao?

- Còn quá sớm để nói điều đó!

Đại chợt đứng lại, dường như cậu ấy muốn nói thêm cái gì đó, nhưng rồi lại thôi, thay vào đó là một câu chào:

- Có lẽ...tớ phải lên ô tô lại thôi, đi bộ nhiều thế này tớ không quen!

- Ừm, cậu đi đi, tạm biệt nhé!

Đôi chân thon của Sam nhích nhàn nhàn bước đi trên con phố rợp bóng cây ngày gió. Đại đứng đó, vẫn còn dõi theo, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Yêu vào lúc này là quá sớm sao?

6/ NỔ LOẠN:

- Dì Năm!!!! Cái gì thế này???

Vừa vào phòng, Sam đã vội vàng hét lên khi thấy căn phòng của mình không khác gì một bãi chiến trường. Những cuốn sách xếp ngay ngắn trên kệ giờ nằm mỗi quyển mỗi nơi, cả tủ quần áo cũng bị bới tung lên không thương tiếc, mấy con gấu bông nằm trên giường thì bị vất la liệt dưới sàn nhà. Không lẽ một căn biệt thự to lớn như thế này mà ăn trộm có thể đột nhập được sao?! Sam tức điên lên, cô bé ghét nhất là việc người khác đụng chạm đến đồ dùng của mình.

- Dì Năm, dì Năm ơi, sao dì ở nhà mà để cái phòng của cháu ra nông nổi này ạ?!

Dáng điệu tất tả chạy vào, dì Năm nhăn mặt khi thấy cảnh động trời xuất hiện ngay trước mắt.

- Tôi...tôi lau chùi ở dưới nhà, không biết trên này đã xảy ra chuyện gì...Nhưng, chắc chắn không phải là ăn trộm đâu cô chủ à. Nếu có ăn trộm thì hệ thống báo hiệu đáng ra phải thông báo rồi chứ!_dì Năm kiên quyết.

Và khi cả Sam và dì Năm đang loay hoay trong mớ suy nghĩ ngổn ngang thì thủ phạm...đã xuất hiện! Zak cũng đã bới tung phòng của Su lên và để lại cảnh tượng cũng hỗn độn không kém phòng Sam trước đó. Những hành động đó được thực hiện trước sự chứng kiến của Sam và dì Năm khiến cả hai đều vô cùng bất ngờ.

Zak như một con thú hoang khát mồi, cậu ta gào thét và đập tung mọi thứ trước mắt. Cậu ta không kiểm soát được hành động của chính mình và tự làm mình bị đau bằng những cú va đầu vào tường thật mạnh.

- Này! Cậu kia! Cậu đang làm cái gì thế hả? Cậu có bị điên không hả?

Sam hét lên như không thể chịu đựng được cái hành động điên rồ của Zak. Nhưng dường như mọi lời nói vào lúc này, trong thời điểm này đối với Zak là hoàn toàn vô nghĩa. Cậu ta vẫn tiếp tục đập phá và ré lên khiến lỗ tai Sam như muốn nổ tung ra. Chợt nhìn thấy cây chổi lau nhà mà dì Năm cầm trên tay, Sam nảy sinh một ý định: “Nói đã không nghe thì chỉ có thể dùng bạo lực mà thôi!”. Nghĩ là làm, bước tới chỗ Zak, trong một tâm lý sợ sệt và hoang mang, Sam giơ chiếc chổi lên và đập vào lưng Zak một tiếng: “Bốp!!!”. Tiếng kêu như chừng có thể xuyên thủng màng nhĩ và làm cho ai đó bất động ngay tức khắc. Zak choạng vạng, nắm lấy cổ tay Sam, bóp chặt. Đột nhiên, Sam cảm giác một dòng điện xẹt ngang qua lồng ngực mình, nhói lên. Trời đất! Cái cảm giác này Sam đã từng có khi gặp Đại trước đó. Sam càng hoảng loạn hơn và gần như nghẹt thở. Rất may, lúc ấy, Zak đã kịp buông tay cô ra và ngã gục trên sàn nhà. Một cảnh tượng quá khủng khiếp đối với Sam! Và rồi, vài giây sau, Sam cũng lịm dần đi.

Dì Năm thét lên, gọi cho ông Vương Bội trong tình trạng run rẩy....

7/ KHÔNG HỀ ĐƠN GIẢN!

Ông Vương Bội vẫn giữ bình tĩnh như vốn có:

- Dì Năm! Dì đặt con bé lên giường đi, vài phút sau nó sẽ tỉnh lại thôi.

- Còn cậu Zak thì sao thưa ông?

- Cậu ta để đó tôi lo. Dì cứ lo phần việc của mình!

Nói rồi, ông ta kéo Zak về phòng, hất cánh cửa phòng kêu chan chát. Dì Năm nhào người theo, nhưng cũng chỉ vừa thấy cánh cửa phòng khép lại.

Và đúng là vài phút sau thì Sam tỉnh thật!

- Cô chủ, cô có sao không?

- Cháu...cháu đau đầu quá, cảm giác cứ như là vừa bị điện giật xong. Dì Năm à, cậu ta đâu rồi? Cái tên quái thú ấy đâu rồi?

- Ông chủ đưa cậu ta về phòng rồi, tôi không biết hai người làm gì trong đó nữa...

- Cháu phải đi hỏi bố cho ra lẽ mới được!

Sam leo xuống giường, mặt cau có và phóng thẳng sang phòng ông Vương Bội, nhưng không có. Cô bé chạy sang phòng của Zak, cũng không có...

- Dì Năm à? Dì thấy bố cháu đưa cậu ta vào phòng nào? Sao bây giờ cả hai phòng đều không thấy ai hết?

- Rõ ràng là tôi thấy ông chủ kéo cậu ta vào phòng cậu ta mà!

Sam lại rơi vào trạng thái hoảng loạn và rối trí. Cô chợt nhớ đến căn phòng thí nghiệm phía sau nhà, nơi mà bố chưa một lần nào cho hai chị em cô bước vào. Sam chạy ra, và thấy cửa khóa chốt trong! Sam chắc chắn là bố đang ở trong đó với Zak:

- Bố! Bố! Bố ơi!!! Mở cửa cho con! Con có chuyện muốn hỏi bố!

Bố Sam kéo cánh cửa to, bước ra với một chiếc áo thí nghiệm màu trắng khoát trên người:

- Bố đã bảo con không được ra đây rồi mà!

- Bố! Zak đâu rồi? Con muốn bố giải thích cái hành động điên rồ của cậu ta lúc nãy, bố có biết là con gái bố sắp mất mạng dưới tay cậu ta không?

- Bố biết! Nhưng bố đã cho cậu ta uống thuốc an thần rồi! Cậu ta giờ đã ổn và sẽ không bao giờ làm cái trò ngốc nghếch ấy nữa! Bố hứa!

- Thuốc an thần? Cậu ta bị bệnh sao bố?

- Bố sẽ giải thích sau, giờ thì bố rất bận, con để bố làm việc được không?

- Nhưng bố đã đem cậu ta đi đâu mà con tìm không thấy?!

- Cậu ta đang nằm trong phòng của Su!

- Trời đất!

.....

Chạy ulla vào phòng Su, Sam thấy Zak đang nằm trên sàn, vẻ bất động đáng thương. Hai tay co quắp vào nhau và khuôn mặt thật sự rất đẹp, rất hiền, khác xa với vẻ hung dữ tột độ lúc nãy. Zak nằm đó, Sam vẫn nhìn chăm vào cậu ta với những nghi vấn chưa có lời giải đáp. Rồi cô nghe thấy những tiếng rên rỉ của Zak, có lẽ cậu ta đang mệt, vì thể tiếng rên nghe cũng yếu ớt, nhưng Sam vẫn-có-thể-nghe-thấy-được!.....

“Đừng- giết- ta...xin- đừng- giết- ta...!”

Sam bấu chặt môi rồi lại vọt chạy ra khỏi phòng....

Zak...cậu ta...không hề đơn giản!

3. Chương 3

“Không...không thể như thế được...chẳng phải là mẹ nói hần ta đã chết rồi sao? Không thể thế này được, hần ta không thể ở đây được, chắc chắn là có người giống mà thôi!”

8/ NGƯỜI YÊU BẤT ĐẮC DĨ

Cơn ác mộng giữa ban ngày của hôm qua vẫn còn ám ảnh Sam suốt đêm làm cô không thể nào chợp mắt được một cách trọn vẹn. Và hôm nay, Sam đến lớp sớm với vẻ mệt mỏi trông thấy.

- Sam! Cậu sao thế?_Mây lo lắng khi thấy sắc mặt nhợt nhạt của Sam.
- Tớ...tớ không sao, tớ chỉ hơi mệt chút thôi! Mây à!
- Hả?
- Có bao giờ cậu chạm vào một người khác mà cảm thấy có dòng điện nào đó chạy qua người mình không?
- Chưa, nhưng tớ có xem trên tivi, trên thế giới có một vài người có khả năng đó, đó là do hiệu điện thế trong cơ thể người đó lớn hơn người bình thường nhiều lần! Đó là chuyện lạ thế giới đấy! Mà sao cậu lại hỏi như thế? Cậu bị như thế à?
- Không, tớ chỉ tò mò thế thôi!
- À, còn một trường hợp nữa tớ chưa nói với cậu!
- Là gì?
- Đó là khi...cậu bị tiếng sét ái tình đánh trúng, trong sét có chứa dòng điện đủ làm con tim cậu tê liệt, hihi.
- Cậu...chỉ được cái nói đùa là giỏi!

Mấy lời giải thích của Mây khiến Sam cứ suy nghĩ mãi...Nếu đã là chuyện lạ hiếm có thì sao Sam lại có cảm giác đó cùng với hai người một lúc? Còn cái giả thiết tiếng sét ái tình ngớ ngẩn của Mây cũng đâu có cơ sở? Vì thật sự, Sam đã có tình cảm với ai trong hai người đó đâu? Càng suy nghĩ, Sam lại càng rối rắm, rồi như chẳng còn sức đâu mà nghĩ nữa, cô gục mặt trên bàn, ngủ gật giấc ngủ bù của đêm hôm qua...

Căng tin trường,

Mây và Sam gọi món cocktail cho đỡ khát. Nói là cho đỡ khát thế thôi chứ thực chất là cho đỡ buồn ngủ, vì cứ ở mãi trong phòng học thì Sam phải nằm bẹp dí trên cái bàn gỗ ấy mất thôi. Khởi phải nói, sự xuất hiện của hoa khôi trường luôn gây được sự chú ý, nhất là đối với mấy tên con trai si tình ghi tên mình trong danh sách “Hội những người phát cuồng vì Sam”. Danh sách ấy đến nay, có thể đã hơn hai con số.

- Ê ê, Sam kìa tụi bây ơi!!!
- Sam ơi, làm bạn gái mình đi!
- Sam ơi, đi chơi với anh một đêm Sam nhớ!
- Sam ơi, sao em nữ nào phụ tấm chân tình của anh!_thằng Tuấn mặt lợn đang ca cẩm cái bài hát tự nó sáng tác. Nó là một thằng gầy nhom nhưng có khuôn mặt lại không khác gì con lợn, bởi cái lỗ mũi to ngoài sức tưởng tượng. Tuấn máu me ca hát và đã không ít lần ôm ghita chạy theo hát cho Sam nghe những “tình khúc” bất hủ! Giọng ca nào nề cộng với lời ca củ chuối đã bị đám bạn trong trường gán cho hần biệt danh là “Thảm họa Vpop”
- Mày nên hát bằng lỗ mũi chứ không phải bằng miệng, Tuấn à?!

Một giọng nói vang tiếng khiến tiếng ghita của thằng Tuấn cũng tắt ngấm theo. Thì ra là Uy. Hần ta luôn có mặt ở mọi nơi Sam đến và ra sức lôi Sam về phía mình.

- Tất cả bọn mày im hết đi! Bọn mày là cái thá gì mà dám rủ rê Sam của tao đi chơi, hả!!! Tụi mày ăn gan hùm rồi hay sao mà dám động vào Sam của tao, hả!!!
- Anh im ngay cho tôi!

Sam cắt ngang lời Uy như không thể chịu đựng thêm nữa thái độ ngạo mạn đáng ghét của cậu ta.

- Anh là gì mà mở miệng ra hết lần này đến lần khác bảo rằng tôi là người của anh? Tôi chưa và không bao giờ là bạn gái của anh cả, vĩnh viễn là như thế! Kiếp sau hay kiếp sau nữa và ngàn kiếp sau vẫn là như thế!!!

Có vài đứa định bật cười nhưng lại nín bật ngay sau đó bởi tiếng quát của Uy:

- Cưng dám từ chối anh trước mặt mọi người!!!!!!!!!!

- Có gì mà không dám chứ?

- Cưng được lắm, nhưng anh...yêu cưng ở điểm đó, cưng đầu và cổ chấp, cũng chính vì thế mà anh vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi cưng. Cưng không chấp nhận ai, có nghĩa là anh vẫn còn có cơ hội!

Vài tiếng hú của bọn đàn em Uy bắt đầu nổi lên. Đám người trong căng tin cũng bắt đầu xì xầm, nhón nháo. Sam đỏ mặt, chặc lưỡi. Bỗng từ ngoài cửa căng tin, Đại bước vào. Như chợt lóe lên một kế hoạch, Sam liền chạy đến nắm tay Đại và kéo vào đứng trước mặt Uy:

- Ai nói với anh là tôi không chấp nhận ai! Đại chính là người tôi chấp nhận!

Sam nói to, rõ ràng và dứt khoát. Uy tái mặt, khóa tia nhìn vào mắt Đại. Đám con trai bắt đầu bàn tán to hơn, có tên còn gào lên:

- Không, không thể như thế được, Sam ơi!

- Đừng làm thế mà Sam ơi, anh chết mất!

Tên Uy nhú hai hàng lông mày rậm vào nhau, mắt vẫn trừng Đại, và miệng bắt đầu thốt ra những lời đầy hăm dọa:

- Được lắm! Cưng chọn nó mà không phải là anh sao? Rồi cưng sẽ biết lựa chọn của cưng là đúng hay sai! Rồi cưng sẽ biết không nghe lời Vũ Phong Uy này sẽ nhận lấy kết cục như thế nào!

Khuôn mặt đờ đờ sát khí của Uy vẫn còn quay lại nhìn Sam khi ra khỏi căng tin, Sam cũng chợt nhú mày, không biết liệu hành động táo bạo lúc này của mình là đúng hay sai. Còn Đại, dường như là người duy nhất không biết chuyện gì đang xảy ra!

- Trời ơi, đúng là đôi trai tài gái sắc của trường mình. Tao ghen tỵ quá đi tụi bây ơi!

- Ông trời bắt công quá, sao kẻ ăn không hết người lần không ra thế này chứ!

Mấy đứa con gái góc cuối lại tùm lại buồn chuyện.

- Thế là sao hả Sam?

- Tổ...tổ...xin lỗi cậu, thật sự là tổ đã lôi cậu vào chính rắc rối của tổ...Tổ không muốn như vậy, nhưng tên Uy làm cho tổ bức bối quá! Tổ muốn được sống và được đối xử như người bình thường, tại sao không được hả Đại?

Giọng Sam nhỏ dần đi trong tiếng nấc, và dường như là Sam đã muốn khóc to lên, nhưng không được.

- Cậu khóc ư? Đối với tổ, khóc là một hình phạt!

- Sao lại như thế?

- À...không có gì. Thế bây giờ cậu muốn tổ đóng giả bạn trai của cậu để tránh sự đeo bám của tên Uy phải không?

Sam ngúc ngoắc đầu mà mắt vẫn còn ngấn nước.

- Thực sự thì tổ không muốn đẩy cậu vào hoàn cảnh...

- Được rồi! Tổ sẽ giúp cậu! Chỉ là đóng giả thôi mà, có khó khăn gì đâu! Tổ cũng muốn thử xem việc yêu một ai đó ở đây có thoải mái và thích thú không! Với lại, tổ cũng đang nợ cậu một lời hứa.

- Lời hứa nào?

- Cậu quên nhanh thế, lời hứa ở con hẻm tối hôm ấy đấy!

Sam mở to mắt, long lanh đầy sự biết ơn. Cô nghĩ đến việc không bị Uy làm phiền nữa, lòng vui rộn ràng, nhưng cũng chợt giật mình trước lời đe dọa của Uy-hắn là người đã nói thì phải làm! Ở kia, Sam đột nhiên nhớ lại, lúc này mình nắm tay Đại, nhưng không thấy có bất cứ luồng điện nào truyền qua nữa....Vậy là sao?! Chẳng lẽ đó chỉ là cảm giác ban đầu?

9/ CUỘC NÓI CHUYỆN ĐẦU TIÊN

Trở về nhà sau một ngày dài trên trường cộng với một đồng rắc rối nảy sinh, Sam mệt như muốn tắt thở. Ngồi vào bàn ăn, chỉ thấy có mỗi mình bố, Sam thắc mắc:

- Bé Su và Zak đâu hả bố?

- Su đi chơi với bạn chưa về, còn Zak ăn no rồi!

Lần nào cũng thế, đã tuần nay Zak đến ở nhà Sam mà chưa bao giờ Sam thấy Zak xuống ăn cơm chung, hỏi bố thì lúc nào bố cũng bảo là no rồi, ăn sau hay đại loại là thế.

- Bố à! Bố nói cho con biết thật ra Zak là người như thế nào đi bố! Mọi hành động của cậu ta thật sự khiến con sợ và khó chịu!

- Cậu ta bị mất trí nhớ!

Sam gác đũa, gắng hỏi tiếp:

- Sao thế bố?

- Cậu ta trải qua một cú sốc tâm lý quá nặng khiến cho kí ức bị xóa sạch và có những hành động mất kiểm soát. Bố thương tình cậu ta là con người bạn thân nên đem về đây chăm sóc. Con biết rồi nên đừng nổi nóng với cậu ta nữa...

- Vâng...

Đưa vôi thìa cơm vào miệng, Sam chợt thấy Zak thật đáng thương...

.....

Lúc đó, tại Black Bar,

Tiếng nhạc DJ rít lên với những giai điệu cực bốc, tiếng bass dội cực mạnh và mọi người đang nhún nhảy liên hồi, những bộ trang phục hở hang, mát mẻ, những cái liếc mắt đưa tình như choáng cả một không gian:

- Sao hả cưng? Em thích nơi này không?

- Tuyệt lắm anh ạ! Em rất thích!

Đó là Uy, và...Su, em gái Sam.

- Em nghe tụi trong trường kháo nhau rằng anh đang theo đuổi chị gái em, sao giờ lại quay sang tán tỉnh em thế! Em ngạc nhiên đó nha!

- Chỉ là tin đồn thôi cưng à, chị em chẳng có chút hấp dẫn nào hết, ăn mặc thì kín như bưng, làm sao quyến rũ và gợi cảm như cưng được!

- Chẳng phải là anh thích gái ngoan hơn sao?

- Thế cưng tự nhận mình hư à?

- Em không nói thế, nhưng em không ngoan bằng chị của em đâu!

- Haha, cưng càng hư, anh lại càng thích ấy chứ!

Cuộc nói chuyện cứ thế diễn ra, chìm trong tiếng nhạc xập xình đến điếng tai. Su đã như vậy không biết từ khi nào, cô bé lớn lên không có tình yêu thương của mẹ và nhận được quá nhiều sự cưng chiều từ bố. Về nhà, Su lúc nào cũng hoàn thành tốt vai diễn là một người con ngoan, nhưng đến khi ra đường, đi chơi với đám bạn, người ta mới thấy Su nổi loạn đến mức nào. Sam biết Su có nhiều người yêu, lại thường hay tự

tập bạn bè, nhưng thực sự cô không biết em gái cô đang ngày càng sa đọa, và bây giờ đã trở thành mồi nhử của Uy trong kế hoạch “phục thù”!!!

12h đêm, căn biệt thự tối lạnh, Su rón rén bước về phòng

- Su!

- Chị làm gì mà giờ chưa ngủ, còn gọi làm em giật bắn cả mình!

- Em đi đâu về trễ thế hả? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Người thì nồng nặc mùi bia, em có muốn chị mách bố không hả?

- Chị à, em đi sinh nhật bạn nên có uống chút bia, về hơi trễ là chuyện bình thường, sao chị cứ cần nhằn mãi như bà già bảy mươi thế!

- Em còn dám...

- Thôi, không đôi co với chị nữa, em về phòng đây, buồn ngủ lắm rồi, good night chị!

- Haiza, cái con bé này...

Sam thở dài, định quay về phòng thì thấy ánh sáng ở phòng Zak vẫn còn hắt ra, trông rất mạnh, có lẽ cậu ta ngủ mà quên chưa tắt đèn. Nghĩ vậy, Sam tiến đến căn phòng với cánh cửa đang hé...Và Sam đẩy cửa, rất nhẹ.

Zak không ngủ mà đang ngồi trên bệ cửa sổ và hai cánh cửa sổ mở toang...trời đầy sao, và Zak đang ngẩng nhìn chúng. Kể từ lúc nhìn thấy Zak thì đây là lần Sam thấy Zak giống...“con người” nhất, nghĩa là cậu ấy đang ngồi ngắm sao, mà ngắm sao cũng là sở thích của Sam. Nghĩ thế, Sam khẽ lên tiếng:

- Cậu chưa ngủ sao?

Sam nhớ tới lời bố nói ở bữa ăn lúc tối, chợt thấy việc kết bạn với Zak là một điều nên làm. Zak vẫn im lặng.

- Cậu nói gì đi chứ? Tôi đang hỏi cậu mà!

- Ừm!

- Ừm là sao, cậu ừm thì làm sao tôi hiểu.

- Tôi chưa ngủ.

- Thì ai chẳng biết là cậu chưa ngủ, chưa ngủ mới có thể nói chuyện với tôi được chứ!

- Ừm!

- O hay, cái cậu này, nói chuyện kiểu gì mà giống như cái máy thế! Tôi muốn quan tâm, muốn nói chuyện với cậu mà thái độ của cậu như thế thì tôi cũng chịu luôn.

- Ừm!

Sam bắt đầu bực mình: “Cậu ta tính chơi khăm mình chắc?! Cứ như cái từ “Ừm” và việc nhắc lại lời người khác là câu cửa miệng của cậu ta vậy”. Tức quá, Sam xông tới chỗ bệ cửa sổ mà Zak ngồi, nhìn chăm vào mặt cậu ta:

- Ê! Quay lại đây nói chuyện coi!

Và Zak quay sang thật, quay như một cái vôi vắn nước, cổ thì quay nhưng thân mình không nhúc nhích. Sam hơi nhợn trước hành động của Zak. Dưới ánh trăng trong suốt, mặt Zak như góc cạnh hơn, trắng rớt vào mặt cậu ta một thứ ánh sáng dịu mờ, đôi mi rậm đen, đôi mắt to không chớp và cái miệng chưa bao giờ cười...

- Cậu đang buồn à?

-

- Cậu có tâm sự gì sao?

-

- Cậu không có gì nói cho tôi nghe sao?

- ...

- Tôi chịu thua cậu rồi! Không nói thì tôi về phòng vậy!

-

-

- Tôi- không- nhớ- gì- cả!

- Ồi, cuối cùng thì cậu cũng nói được một câu tử tế!

- Tôi- không- nhớ- gì- cả!

- Tôi- không- nhớ- gì- cả!

- Tôi- không- nhớ- gì- cả!

Zak cứ nhắc đi nhắc lại câu nói ấy như một người điên, hai tay ôm chặt đầu, khuôn mặt cậu ta trông đầy đau đớn và tội nghiệp. Sam cắn môi, thấy thương Zak, thương cho bộ dạng của cậu ta lúc này. Sam choàng tay qua vai, định an ủi cho Zak bớt đau buồn...nhưng không ngờ, trong cái khoảnh khắc ấy, cứ như một phản xạ quen thuộc, Zak dùng tay ấn mạnh khiến Sam ngã sòng soài trên sàn nhà. Khủy tay đập xuống sàn khiến mặt Sam nhúm nhó lại:

- Á!!! Cậu ác thế! Dám đối xử với một người có ý định giúp cậu như thế hả! Cậu có phải là con người không đấy?! Cái đồ vô tâm, cái đồ đá gỗ, trơ như quả bơ ấy! Đã thế, từ nay, tôi không thèm quan tâm, để ý gì đến con người kì cục như cậu nữa!

Sam xồng xộc xông ra cửa, tiếng kéo cửa vừa đủ lớn để không át đi tiếng xin lỗi nhỏ xíu phát ra từ miệng Zak:

- Tôi- xin- lỗi- cậu!_từng tiếng một chậm rãi như thế!

Sam thoáng nghe, chột khựng lại, nhưng rồi cái gì đấy mách bảo cô bé đừng quay lại nữa, và rồi Sam về phòng và đánh một giấc cho đến sáng.

10/ TẮM ẢNH CUỐI ALBUM

Sáng, Sam đến trường bằng ô tô, có lẽ vì hơi mệt nên cô bé không còn đủ sức để đi bộ được nữa. Hôm nay, bé Su không đi học. Có lẽ vì cơn say đêm qua khiến Su không nhắc mình lên nổi khỏi chiếc giường, nghĩ đến đó, Sam khẽ lắc đầu.

- Thưa cô chủ, đến nơi rồi ạ!_tiếng ông Kiên.

Ông ấy cũng đã khá già rồi, có thể biết được điều đó qua giọng nói khàn và mái tóc đã bạc nửa đầu của ông. Ông làm việc cho bố Sam có lẽ đã từ rất lâu rồi, nhưng lâu đến mức nào thì Sam chịu, có thể lúc ấy Sam còn chưa ra đời.

- Cảm ơn ông, lát về đừng đợi tôi nhé, tôi sẽ đi bộ.

Sam thều thào, vừa bước xuống xe và tiến vào cổng trường chừng hai mươi bước, bỗng từ đâu có hai tên bịt mặt đi xe mô tô phóng ngang qua trước mặt Sam và ném vào người cô bé những quả trứng thối. Cái ném bất ngờ khiến Sam không kịp né, và kết quả là bộ đồng phục của Sam trở nên nhầy nhụa và lấm bẩn. Những ai có mặt ở cổng trường lúc bấy giờ đều không tránh khỏi bất ngờ, nhưng tất cả chỉ biết đứng yên dán chặt mắt về phía Sam mà không ai đến giúp cô bé cả, trong số đó có những tên tự nhận là sẽ sống chết vì Sam. Sam hơi rối, mặt đã đỏ ửng lên. Và trong lúc ấy, như một vị cứu tinh kịp thời, Đại chạy đến khoác lên người Sam chiếc áo vest, dìu cô bé lên chiếc ô tô vừa đỗ để tránh cái nhìn soi mói của học sinh trong trường.

- Cậu không sao chứ?

- Tớ...tớ không sao, nhưng...tớ thấy sợ...
 - Cậu đừng lo, tớ sẽ điều tra xem bọn nào mà lại dám chơi bẩn đến thế!
 - Đừng! Vô ích thôi, tớ bị như thế này nhiều rồi!
 - Là sao?
 - Cậu tưởng mọi người đều yêu quý và muốn theo đuổi tớ ư? Bên cạnh những người đó vẫn còn rất nhiều người ghen ghét tớ, xem tớ là đồ chảnh chọe, xem tớ là cái gai trong mắt mà chỉ muốn nhổ phăng đi. Tớ thật sự rất sợ những con người như thế!
- Thì ra, ẩn sau cái vẻ hoa khôi hào nhoáng, được hàng tá người ngưỡng mộ và theo đuổi, Sam phải gánh chịu những áp lực như thế này đây. Có lẽ vì những điều phải chịu đựng như thế mà Sam ít nói hăng đi, nhất là khi đến trường.
- Tớ không nghĩ con người lại có lòng thù hận, ghen ghét đến thế, tớ tưởng chỉ có tình yêu mà thôi chứ!
 - Ý cậu là sao??
 - À...không, tớ chỉ buột miệng nói thế thôi.
- Cứ mỗi lần nói chuyện với Đại, đến câu thứ hai, thứ tư là Sam lại bắt đầu thấy khó hiểu, Đại cứ như là một người khác đứng ngoài cái thế giới này để nhận xét mọi việc vậy.
- Xe dừng bánh tại một khách sạn,
- Cậu...đưa tớ đến đây làm gì?
 - Thay quần áo! Cậu định đem cái bộ dạng này đến lớp à?
 - Vậy cậu ngồi yên trên xe đi, tớ sẽ vào một mình, tớ không muốn bị người khác hiểu nhầm.
 - Nhưng cậu với tớ đang là người yêu cơ mà? Người yêu thì không được phép vào cùng nhau sao?
 - Cậu điên à! Đó chỉ là đóng giả thôi, mà đóng giả thì không thể như thế được. Tớ không muốn danh tiếng của bố tớ bị ảnh hưởng!
 - Bố cậu? Là người thế nào?
 - Tớ sẽ nói sau, giờ thì tớ vào thay đồ, cậu ngồi yên đấy đi!
- Sam xuống xe. Khi cô bé đã khuất sau tấm cửa kính của khách sạn, Đại vô tình thấy chiếc điện thoại của Sam đang nằm trên ghế. Tò mò, Đại mở ra và ấn vào phần album ảnh. Những bức ảnh tự sướng của Sam lúc một mình trong phòng làm Đại bật cười. Cậu ấy chợt nhận ra, cô bé cười thật đẹp, thật hiền với đôi má lúm đồng tiền sâu hoắm, nhưng thật lạ là kể từ lúc gặp Sam, chưa lúc nào Đại thấy Sam cười, dù đó chỉ là nụ cười nửa môi. Đại lướt từng tấm ảnh và cứ mỗi tấm ảnh kéo qua, Đại lại nhoen cười. Chợt, tấm ảnh cuối album làm Đại trợn tròn mắt. Đại ngạc nhiên đến nỗi lấy tay dụi mắt ba bốn lần. “Không...không thể như thế được...chẳng phải là mẹ nói hắn ta đã chết rồi sao? Không thể thế này được, hắn ta không thể ở đây được, chắc chắn là có người giống mà thôi!”
- Đại cứ lan man suy nghĩ mà không biết Sam đã lên xe từ lúc nào:
- Cậu làm gì với chiếc điện thoại của tớ thế?
 - À...tớ chỉ, tớ chỉ...muốn xem ảnh của cậu thôi! Cậu thật sự...rất đẹp, đặc biệt là nụ cười.
 - Cảm ơn cậu...
 - Nhưng tại sao tớ không bao giờ thấy cậu cười?
 - Tớ...không biết, tớ ít cười khi đến trường lắm, vì thấy chẳng có gì đáng cười cả! Giờ chúng ta đến trường đi, muộn học rồi đấy!
 - À...ừm...

Đại hơi chột dạ, nhìn vào chiếc điện thoại của Sam một hồi lâu và nhớ đến tấm ảnh nằm ở cuối album. “Có lẽ đó chỉ là vô tình trùng hợp!”_cậu ta nghĩ vậy...

Đó là tấm ảnh Sam chụp Zak khi cậu ta đang ngủ hôm trước....

4. Chương 4

Vương Bội là người duy nhất nắm được điểm yếu của Zak, và ông ta đã dùng điều đó để khống chế Zak và bắt cậu ta phải phục tùng theo ý mình. Vậy, điểm yếu đó là gì?

11/ ĐỤNG ĐỘ

- Cậu có cần phải diễn quá lên như thế không? Tớ thật sự cảm thấy không thoải mái chút nào!

Sam thì thâm vào tai Đại khi hai người bước vào trường, hàng trăm con mắt đổ dồn vào cái choàng tay của Đại lên vai Sam.

- Cậu im lặng chút đi, nếu muốn tên Uy kia không chọc ghẹo cậu nữa thì phải diễn cho đạt một chút chứ!

- Nhưng tớ thấy không ổn....

Chưa nói hết câu, Sam và Đại đụng đầu phải nhóm đàn em của Uy, thằng nào mặt mày cũng lăm le như muốn ăn tươi nuốt sống hai người. Từ phía sau, Uy xỏ tay vào trong túi quần bước tới, miệng phì phèo khói thuốc:

- Đẹp đôi quá!

- Anh muốn gì?_Sam đĩnh đạc.

- Á à, hôm nay Sam mạnh mẽ hơn anh tưởng đấy!

- Anh muốn gì, nói thẳng ra đi! Còn không, để cho tôi yên!

- Anh muốn gì thì Sam biết rồi mà! Làm bạn gái anh và bỏ cái thằng đàn thốn kia ngay lập tức!

- Việc gì tôi phải nghe lời anh? Tôi đã có bạn trai rồi, anh đừng làm phiền đến tôi nữa được không?

- Cũng coi thường Vũ Phong Uy này quá đấy cưng à, không có một đứa con gái nào dám từ chối anh để đi với một thằng khác như cưng đâu! Nếu cưng còn cố chấp thì chính người mà cưng gọi là bạn trai phải gặp không ít rắc rối đấy!

Uy lại đưa ra lời hăm dọa, lần này, Đại lên tiếng:

- Anh tưởng là tôi sợ lời hăm dọa đấy của anh sao? Anh xem thường tôi quá rồi đấy! Tôi sẽ chống mắt lên xem anh sẽ làm gì với tôi đấy!

- Mẹ kiếp, mày dám đối đáp với tao thế à? Mày tưởng mày là con của Thủ tướng là ngon lắm à? Chờ đấy, thằng nhãi, mày sẽ phải hối hận vì câu nói ngu xuẩn của mày vừa rồi! Tụi bây, đi!

Đám đông xúm lại rồi cũng tan ra, hầu hết mọi người đều ngạc nhiên trước câu nói của Đại, vì từ trước tới giờ, chưa có bất kì một học sinh nào trong trường dám cãi lại lời của Uy. Sam cũng tỏ vẻ lo lắng:

- Tớ thấy không ổn chút nào, Đại à!

- Không sao đâu, cậu đừng lo, tớ có cách giải quyết riêng của tớ! Tớ hứa là sẽ không để cậu phải chịu uất ức trước tên khốn ấy nữa đâu!

Sam không nói, cô bé dường như thấy có lỗi với Đại, cô bé nghĩ rằng mình đã làm một việc không nên làm, nói những câu không nên nói, để giờ đây, Đại phải cùng cô gánh chịu những rắc rối này. Dường như Sam đang sợ...

12/ NGƯỜI BÀ Ở KHU Ổ CHUỘT

Hôm nay, Sam chưa vội về nhà, cô bé đi đến một con đường nằm khuất sau thành phố sầm uất. Nơi đây, những ngôi nhà bé tẹo nằm san sát nhau. Người ta gọi đó là “khu ổ chuột” của thành phố.

- Bà ơi! Bà có nhà không ạ?

Sam dừng chân trước một ngôi nhà cũ, màu vôi tường bóc ra từng miếng, ẩm ướt và cánh cửa gỗ méo mó, xộc xệch. Một bà lão bước ra với bộ dạng lom khom, tuy không nói được nhưng miệng vẫn cười tươi đẩy cửa mời Sam vào nhà. Bà ấy không có tên.

Nói đúng hơn là Sam không biết tên bà vì bà chưa bao giờ nói với Sam, dù chỉ một lời_ bà không nói được.

Sam gặp bà vào hai năm trước khi bà cứ quanh quẩn trước cổng ngôi biệt thự cao lớn của nhà Sam. Bà mặc một bộ quần áo đã bạc thếp và đôi môi run run nứt nẻ. Bảo vệ đã toan đuổi bà đi, nhưng Sam đã ngăn lại, và dìu bà vào nhà, cho bà ăn và lấy cho bà một bộ quần áo mới. Từ đó đến nay, Sam vẫn thường hay lui tới thăm bà. Mỗi lần đến, cô bé không quên mang theo một ít quà. Bà không nói nhưng bà rất hiểu Sam. Sam thích tâm sự với bà, dù không được nghe tiếng bà an ủi, nhưng nụ cười và những cái vỗ về của bà làm lòng Sam ấm lại.

- Hôm nay, cháu bị một tên trong trường đe dọa bà ạ! Cháu lo lắm, không biết mọi việc sẽ đi đến đâu nữa!

Bà đặt đôi tay già nua lên bờ vai Sam, vỗ nhẹ.

(Cháu đừng lo lắng quá!)

- Vâng, cháu cũng muốn không lo lắng lắm chứ, nhưng không được bà ạ!

(Những người ác chắc chắn sẽ bị quả báo!)

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, là bố Sam!

- Alo, bố ạ? Con...con đang ở nhà bạn, con về ngay đây!

Sam tắt máy, định chào bà cụ một tiếng trước khi về thì thấy đôi mắt bà cụ long lên, đỏ hoe và đôi môi nhấp nháy chỉ vào chiếc điện thoại bằng một nỗi sợ hãi mà Sam chưa từng thấy ở bà trước đó!

- Bà ơi, bà không khỏe ở đâu ạ? Cháu đưa bà đến bệnh viện nhé!

Bà cụ khước tay ra cửa bảo Sam về nhà, rồi nhanh chóng đi vào trong như thể không muốn Sam nhìn thấy cảnh tượng của bà lúc này. Sam lại khó hiểu, nhưng cô bé nghe lời bà, và đeo cặp ra về.

13/ ZAK KHỜ KHẠO

- Cậu đang làm gì ở phòng tôi vậy?!

Sam quát to khi thấy Zak đang loay hoay trong phòng mình. Và khi Zak quay lại, Sam đã không thể nào nhìn được cười trước khuôn mặt của cậu ta.

- Trời đất! Cậu làm gì với đồ trang điểm của tôi thế hả?

Khuôn mặt Zak lúc này không khác gì một diễn viên hát chèo. Lớp phấn dày khiến gương mặt cậu ta trắng bệch, đôi lông mày vốn đã đen rậm giờ lại càng đen hơn và dài ra bất thường, đôi môi biến dạng hình chữ O với một màu đỏ choét và hai má thì hồng hơn sức tưởng tượng. Có thể đoán được là Zak đã vào phòng Sam và bị cuốn hút bởi những món đồ trang điểm trên bàn, và để giải tỏa những cuốn hút ấy, cậu ta đã tập tành “make up”, nhưng rất tiếc, đó lại là một thảm họa!==(

- Nó- rất- thơm- và- rất- lạ!

Câu nói của Zak càng khiến cho Sam không thể nào ngăn nổi cơn cười vật vã, chưa bao giờ Sam cười đến đau cả bụng như thế. Chợt, Sam dừng lại như phát hiện ra một điều gì đấy:

- Zak! Cậu đã nói chuyện! Cậu không như hôm qua nữa, phải không!

Câu nói của Sam ẩn chứa đầy hy vọng, và hy vọng ấy đã thành sự thật:

- Tôi- xin- lỗi- chuyện- hôm- qua!

Zak chậm rãi từng tiếng một, nhưng câu nói đã tròn vành rõ chữ và nội dung đã “khá” hơn rất nhiều. Sam chợt thấy vui vui:

- Không sao! Tôi không trách cậu, tôi biết cậu đã trải qua cú sốc lớn!

- Cú- sốc- gì?

- Cậu không nhớ cũng phải thôi! “Cậu bị mất trí nhớ mà!”(Sam thầm nghĩ)

- Tôi cũng không biết nó là gì cả! Nhưng thấy cậu ổn hơn thế này thì tôi yên tâm rồi!

- Tôi- không- biết- đây- là- đâu- cả!

- Đây là nhà tôi, và bố tôi đã cứu cậu, đem cậu về nuôi và chăm sóc cậu, bố tôi là ân nhân của cậu đấy!

- Thật- vậy- sao? Thế-còn- cậu?

- À...tôi là con gái của ông ấy, tôi là Sam!

- Tôi- biết- tên- cậu- rồi!

- Ui, tôi quên mất là bố tôi đã giới thiệu cho cậu, không ngờ cậu cũng nhớ đấy chứ!

- Tôi- nhớ- nhưng- không- thể-nhớ-nổi- chuyện- của- trước- đây!

- Cậu đừng vội, giờ cậu phải nghỉ ngơi, để đầu óc thoải mái mới có thể nhớ ra được, hiểu chứ!

Zak gật đầu. Khuôn mặt vẫn “tuồng chèo” không nhin cười được.

- Thôi được rồi, cậu lại giường ngồi đi, tôi đi lấy chiếc khăn ướt lau mặt cho cậu, không khéo người khác mà nhìn thấy thì cậu xấu hổ chết đấy!

- Xấu-hổ-là-gì?

- Bó tay với cậu luôn, cậu ngơ thế! Thôi, ngồi đó đợi tôi tí!

Sam vắt chiếc khăn ướt trên tay, bảo cậu ta nhắm mắt lại và từ từ chùi đi những vết trang điểm “thảm họa” ban nãy. Zak nhắm mắt, ngược mặt lên và hiền như một chú nai. Sam chợt thấy cậu ta đáng yêu như một đứa trẻ, khác xa với cậu ta của lúc nổi giận.

- Tại sao hôm trước cậu lại nổi điên lên như thế?

- Tôi-đau-và-đói

- Đói ư? Sao cậu không xuống nhà và bảo dì Năm lấy cơm cho ăn!

- Tôi-không-ăn-cơm!

- Cậu thích ăn gì cũng được mà, cứ bảo dì Năm làm cho

- Tôi-không-ăn-gì-cả!

- Trời! Không ăn sao mà sống được? Cậu ngốc nó cũng phải vừa thôi chứ! Cứ như là người từ trên trời rơi xuống ấy!

- Trên...-trời...

Zak nhắc lại hai chữ “trên trời”, rồi như nhớ ra gì đấy, cậu ta chạy lại chỗ cửa sổ, mở tung cửa ra và hướng mắt nhìn lên phía mặt trăng đang sáng và bầu trời đầy sao. Cậu ta cứ nhìn như thế, 5 phút, rồi 10 phút...

- Zak! Lại đây nào! Cậu nhìn như thế không mỏi cổ à?

Rồi, cậu ta xấn lại chỗ Sam đang ngồi trên giường, cầm chặt lấy hai tay Sam và đẩy Sam ngã xuống giường, miệng không ngừng la hét: “Trên trời, trên trời, trên trời...”. Bộ dạng của cậu ta lúc này không khác gì một con thú hoang.

Sam đột nhiên lại thấy luồng xung điện đang lướt qua người mình, đau không tả nổi, cô cố gắng hắt tay Zak ra và tát vào mặt cậu ấy một cái tát như trời giáng:

- Đồ điên! Tỉnh lại ngay!

Sau cái tát, Zak im bật, nhưng không đau, cậu ta ngồi bệt xuống sàn, và rồi, dường như cơn đau của ngày hôm trước lại kéo đến, cậu ta ôm mặt nhăn nhó. Có lẽ, cơn đau tinh thần trong Zak còn lớn hơn cả cơn đau về thể xác....Cậu ta bỏ về phòng, và vẫn quay lại nói một tiếng rất nhỏ:

- Xin-lỗi-cậu!

.....

Vùi mình trong chán, Sam lại nghĩ đến những hành động và lời nói kì quặc của Zak. Cô thật sự, thật sự muốn biết rõ Zak là người như thế nào và cậu ta đang nghĩ cái gì trong đầu! Nhưng càng muốn hiểu, cô lại càng thấy rối rắm bởi quá nhiều thứ kì lạ. Luồng xung điện lúc này vẫn đeo bám mãi trong suy nghĩ của cô. Rốt cuộc thì, nó là cái gì đây?! Từ từ rồi Sam (cũng như các bạn) sẽ biết thôi mà ^^!

14/ ĐIỂM YẾU

- Sam à, mai là cuối tuần rồi, đi chơi nhé!

Đại rử rê Sam khi hai người vừa tan học.

- Đi đâu đây? Tớ muốn ở nhà ngủ một giấc cho khỏe! Cả tuần mới được một ngày nghỉ quý giá mà!

- Cuối tuần mà ngủ thì vô vị lắm! Đi với tớ, đảm bảo rất vui!

- Nhưng chỉ hai chúng ta thôi à?

- Ừm, đương nhiên rồi, chúng ta đang hẹn hò mà!

- Ô...cậu lại thế rồi, cậu biết thừa ta chúng ta đang đóng kịch mà! Tớ không đi đâu!

- Sao thế?

- Cậu sẽ hiểu nhầm mất!

- Thôi được rồi, thì tớ rủ cậu với tư cách là bạn nhé, ok?

- Ừm...để tớ suy nghĩ, tới tớ nhắn tin cho cậu sau

-

.....

Sam vội vã về nhà, việc đi học và lại về nhà cứ xoay vần và khép kín khiến đôi lúc Sam cảm thấy chán ngấy đi được. Yên phận làm một đại tiểu thư danh giá có lẽ cũng hơi quá sức với một cô bé đang tuổi trưởng thành và muốn bùng nổ như Sam. Vì thế, đôi lúc cô muốn sống khác đi một chút, tạm xa rời những cái nguyên tắc cứng nhắc mà bố áp đặt ỳnh, nhưng Sam biết giới hạn nó chứ không vượt quá mức như Su...

- Zak!!!

Sam lại gào lên khi thấy bộ dạng “ngược đời” của Zak trong phòng mình.

- Cậu lại bị sao thế hả?! Sao lại mặc váy của tôi!

Sam không thể bật cười như lúc trước nữa khi thấy Zak có quá nhiều chuỗi hành động kì lạ mà lần này là cậu ta đã lấy váy của Sam và mặc vào!

- Nó- đẹp- và lạ!

- Trời ạ!!! Vâng!!! Tôi biết là nó đẹp! Nhưng nó là đồ của con gái, không phải là đồ mà cậu có thể mặc được, hiểu không hả?!

- Vậy-cậu-là-con-gái!

“ Hẳn ta thật sự điên rồi, có lẽ nào hẳn là một bệnh nhân tâm thần trốn trại, một tên tâm thần đa quốc gia, đa sắc tộc?! Ngay cả những thứ cơ bản như vậy mà hẳn cũng không biết sao! Đẹp trai làm gì khi mà đầu óc hẳn toàn bã đậu kia chứ!”

Sam đã thật sự nổi khùng và treo suy nghĩ kia lơ lửng trong đầu mình.

- Đi ra khỏi phòng tôi ngay lập tức!!!!

Sam chỉ biết hét lên để tổng khứ những thứ bức dọc đang tọa lạc trong lòng mình. Zak tiu ngử như một con mèo, vội vàng mở cửa phòng bước ra. Sam lại quát:

- Đứng lại! Còn chưa trả vấy cho tôi mà!!!

.....

- Bố! Bố đem Zak đi nơi khác được không? Cậu ta không thể ở lại nhà chúng ta thêm một giây phút nào được nữa!

- Tại sao vậy con gái?

- Cậu ta quá kì quái! Bố có biết là cậu ta đã trang điểm và lấy vấy của con để mặc không?! Cậu ta không biết đến những cái cơ bản vậy sao?!

- Con đừng trách nó, bố đã nói là thằng bé đã trải qua một cú sốc gây nên những biến đổi về tâm lý. Khi hoảng loạn, nó có thể làm những hành động mà mình không thể kiểm soát được.

- Nhỡ như cậu ta làm hại con gái bố thì sao?

- Con yên tâm đi, không thể nào đâu! Bố hiểu cậu ta mà!

Câu nói của bố khiến Sam suy nghĩ mãi, bố luôn chắc chắn rằng Zak là một người an toàn, nhưng những hành động của cậu ta thật sự khiến Sam cảm thấy bất an. Nó không chỉ đơn thuần là một cú sốc tâm lý như bố nói, mà nó là một cái gì đấy khủng khiếp hơn, Sam thầm nghĩ vậy. Sam đã căng não mấy ngày nay với Zak rồi, phải đến lúc xả xì-trét thôi. Nghĩ vậy, Sam nhắn tin cho Đại:

“ Mai tớ sẽ đi với cậu. Giờ tớ ngủ đây. G9!”

.....

Đêm hôm ấy, khi mọi người đã ngon giấc và căn biệt thự chìm trong bóng tối, chỉ leo lét những thứ ánh sáng mờ ảo của những chiếc đèn chùm. Ông Vương Bội vội choàng tỉnh giấc, đẩy cửa và men sang phòng Zak. Cậu ấy cũng đang ngủ và dường như giấc ngủ đã khá sâu.

- Zak! Dậy mau! Ta có chuyện muốn nói với cậu!

Ông Vương ra lệnh, miệng vẫn nói thầm. Khi Zak mở mắt, ông ta dẫn cậu ta đi. Và cái đích là phòng thí nghiệm nằm khuất sau căn biệt thự. Zak ngoan ngoãn đi theo và không hề mở một lời nào.

- Zak! Ngừng ngay những hành động điên rồ của cậu đi, nếu không, ta sẽ cho cậu phải đau và đói như hôm trước, và ta dám chắc là cậu sẽ không thể chịu đựng được như lần trước đâu, nghe không?

- Tại-sao-tôi-phải-nghe-ông?

- Cậu nên nhớ ta là ân nhân của cậu, là chủ của cậu, mà chủ đã ra lệnh thì tớ phải tuyệt đối nghe theo, biết chưa? Ta có thể cứu cậu được thì ta cũng có cách để giết chết cậu đi đấy, hiểu không?

Zak im lặng.

- Có muốn ta cắt điện không?!

- Đừng!- Tôi-biết-rồi!-Tôi-sẽ-nghe-lời-ông!

Vương Bội là người duy nhất nắm được điểm yếu của Zak, và ông ta đã dùng điều đó để khống chế Zak và bắt cậu ta phải phục tùng theo ý mình. Vậy, điểm yếu đó là gì?.....

5. Chương 5

Đại lặng lẽ ra về như lúc mà cậu đến. Sam chỉ kịp ngoảnh đầu nhìn ra khi bóng Đại khuất dần. Rồi mê man một chút, Sam chìm dần vào giấc ngủ.

15/ NGÀY CUỐI TUẦN KHÔNG YÊN ỔN

Cuối tuần, một ngày nắng đẹp và tươi rói. Mặt trời dậy sớm hơn mọi ngày và điều đó làm Sam cũng thức giấc sớm. Hôm nay, cô bé có một cái hẹn và cơn ngủ nướng buộc phải kết thúc dù chưa bắt đầu để không bị lỗi hẹn.

Gói ghém hành trang trong một chiếc balo bé màu hồng, Sam cuốc bộ đến đầu cầu Gia Mẫn theo như lời dặn của Đại trước đó.

Sáng, cầu vắng, vài chiếc xe bán hàng rong vội vã đuổi đuôi nhau để kịp giờ mở hàng. Vài cụ già đi tập thể dục về, đi bộ lững thững trên cầu. Sam đứng ở đầu cầu, tay bám vào thành cầu và rướn người xuống sông. Gió trên cầu đủ mạnh làm quật tóc Sam, bay rối.

- Sam!

Là tiếng gọi của Đại. Hôm nay, cậu ta trông khác mọi ngày, không áo vest, không cà-vạt, cũng không quần tây đóng thùng, cậu ta trông trẻ trung hơn với chiếc quần jean màu xám và chiếc áo thun hình mặt cười, trên lưng cũng đeo một chiếc ba lô màu đen.

- Hôm nay trông cậu khác thế!

Sam đưa ra nhận xét khi vừa đảo mắt nhìn trang phục của Đại

- Hì, thì mặc cho giống cậu thôi mà. Tớ đoán thể nào cậu cũng mặc jean và thun, thấy tớ tài không?

- Ủm, đi chơi mà, mặc thế này cho tiện, nhưng cậu chưa nói với tớ là chúng ta sẽ đi đâu!

- Đi khám phá thành phố bằng chính đôi chân này!

Nói rồi, Đại chỉ xuống đôi bata màu be, miệng cười tươi tắn.

- Nghe có vẻ hay đấy nhỉ? Thế địa điểm bắt đầu?

- Đi ăn sáng nhá, tớ chưa cho gì vào bụng cả, đói meo, hì.

- Ủm, tớ biết quán này ngon lắm, theo tớ!

Sam dẫn Đại đến một quán hủ tiếu gỗ sát chân cầu. Gọi là quán cho oai thế thôi chứ thực ra cũng chỉ có một chiếc xe hủ tiếu, với những chiếc bánh đã cũ đến độ sần cao su ra. Chủ quán là hai vợ chồng người Quảng, khăn gói và đem theo con cái vào thành phố lập nghiệp. Cả nhà năm miệng ăn đều trông chờ vào chiếc xe hủ tiếu này cả. Sam thích những nơi như thế này, đơn giản, và lại rẻ.

- Sao lại ăn ở đây? Tìm một nhà hàng nào đó đi Sam à!

- Không, cậu cứ nghe tớ, ăn ở đây ngon lắm, tớ là khách quen đấy, mỗi chiều đi học về, nếu thấy buồn hay thấy đói là lại tạt qua đây ăn, ngồi ở dưới gầm xe cộ chạy nườm nượp trên cầu, cảm giác thấy mình như tách ra khỏi thế giới ấy.

- Sam hôm nay dẫn bạn trai đến ăn đấy à? _chị chủ quán với nước da ngăm đen nở nụ cười niềm nở khi thấy cô bé.

- Dạ....

- Dạ vâng! _Đại cắt lời Sam nhanh chóng và chuộc lỗi ngay sau đó bằng một nụ cười.

- Hai đứa đẹp đôi lắm! _anh chủ quán cũng chọc thêm.

Sam hơi đỏ mặt. Đúng ra, đây là lần đầu tiên Sam rong ruổi trên hè phố không phải một mình, mà là với một cậu con trai. Sam cũng không hiểu tại sao lại đi chơi cùng Đại, chỉ biết rằng mỗi khi ở bên Đại, cô bé có cảm giác thoải mái, sống thật với chính mình.

- Chị ơi, ột tô thôi nhé!_Đại gọi to.
- Ô kìa, sao cậu không ăn, cậu bảo là cậu đói mà?
- Hì, tớ đùa đấy, tớ ăn rồi, tớ biết là cậu chưa ăn nên mới rủ cậu đi thôi.
- Cậu...kì lạ thật đấy!

Kết thúc điểm khởi đầu, Sam và Đại tiếp tục cuộc hành trình khám phá thành phố. Cái thành phố to đùng và chật hẹp xe cộ, nhà cửa, đường sá, thế mà Sam và Đại cũng đi hết được một vòng, và trời đã nhá nhem tối.

- Cậu! Tớ đói bụng!

Lần này thì Sam là người “thú tội” trước.

- Ủm, lúc sáng cậu dẫn tớ đi ăn rồi, giờ đến lượt tớ dẫn cậu nhé!

....

Hai người bước vào một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố, với những chiếc thang cuốn uốn quanh nhà hàng, và có thể ngược lên mỗi cổ mà vẫn không thể đếm hết được số tầng của nhà hàng.

- Tớ không thích những nơi như thế này đâu!_Sam hơi nhăn nhó.
- Ấy, lúc sáng tớ đã đi theo cậu, lần này phải theo tớ và để tớ đãi cậu chứ!

Nói rồi, Đại đẩy vai Sam vào nhà hàng, Sam hơi miễn cưỡng, nhưng rồi cũng đi theo Đại vào trong.

Đại chọn một bàn ăn ở tầng thứ mười, nơi đây ngồi nhìn qua cửa kính, có thể thấy được trọn vẹn sự xa hoa tráng lệ của thành phố lúc lên đèn. Phục vụ đem dần ra, toàn những món ăn ngon và đắt tiền. Sam ăn nhưng có vẻ nhát gừng.

Còn Đại, cậu ta không ăn mà chỉ ngồi ngắm Sam.

- Sao cậu không ăn, từ lúc đi chơi tới giờ, tớ chưa thấy cậu ăn gì cả? Cậu thật sự không đói sao?
- Ai bảo với cậu là tớ chưa ăn? Lúc cậu chăm chú đọc sách ở nhà sách, tớ đã tranh thủ đi ăn rồi. Giờ thì tớ chỉ cần ngắm cậu ăn thôi là đủ.
- Ô...cậu thật sự kì lạ đấy Đại à...

Sam lại bắt đầu có những nghi vấn mới về Đại. Và trong khi hai người đang nói chuyện, thì đột ngột từ ngoài cửa, hai lên lạ mặt đeo kính đen xông vào làm Sam vô cùng hoảng hốt. Sam nhớ mang máng, hình như chính hai người này đã rượt theo Đại vào cái đêm hôm đó. Đại có vẻ bình tĩnh hơn Sam nhưng cũng không giấu được những lo lắng. Rồi rất nhanh sau đó, Đại đeo vào tay một chiếc găng tay trắng và nắm tay Sam chạy xộc ra ngoài. Qua lớp vải mỏng, Sam không còn thấy luồng xung điện đáng sợ ấy nữa, và điều đáng sợ bây giờ là cuộc rượt đuổi của hai tên áo đen kia.

- Cậu chủ! Cậu chủ! Xin cậu hãy về nhà! Phu nhân đang rất mong cậu!!!

Tiếng một tên áo đen cất lên khi đuổi theo sau. Đại quay đầu lại và hét to:

- Khi nào thực hiện xong dự định của ta, ta sẽ tự động trở về, các người đừng bám riết lấy ta nữa, nếu không thì đừng trách ta!

Tiếng bước chân vẫn xồng xộc trên lòng đường, và Đại kéo Sam chạy nhanh nhất có thể. Họ rẽ vào một khúc cua và trốn vào một ngôi nhà hoang gần đấy. Sam thở dốc, mồ hôi nhễ nhại, rằng va vào nhau run run, cô bé sợ, và còn cảm thấy bất an trước lời đối thoại lúc nãy nữa. Tiếng hai tên áo đen vẫn gọi to, mặc cho bọn chó tru tréo ngày một đông hơn. Chúng luẩn quẩn ở đó ít phút rồi sau đó biến mất. Đến lúc này, Sam mới kéo tay Đại ra và vội vã trở về.

- Sam! Nghe tớ giải thích đã! Tớ không phải là người như cậu nghĩ đâu!
- Tớ mặc kệ, tớ không muốn dính dáng gì đến chuyện của cậu để rồi bị rượt đuổi, bị kéo tay đi hết lần này đến lần khác thế đâu! Thật ra thì cậu đã làm gì mà khiến mẹ cậu, phu nhân của ngài Thủ tướng phải sai hai tên vệ sĩ đi bắt cậu về vậy?
- Tớ...tớ không thể giải thích bây giờ được!
- Vậy thì cậu khỏi cần phải giải thích và đừng gặp mặt tớ nữa!
- Sam! Sam à!

Đại gọi với theo, nhưng vô ích, Sam đã bỏ chạy, để mặc Đại lại một mình. Cậu ta có điều gì khó nói đến mức ấy? Và thực sự thì Đại là người như thế nào?!!!

16/ BÀ IKA

Cùng lúc ấy, ở một nơi rất xa, xa tít.....

“Bốp! Bốp!”

- Các người toàn là một lũ vô dụng! Ta đã cho các người quá nhiều thời gian, vậy mà tại sao vẫn không đem được Jon về đây hả? Các người có muốn ta rút đi vi mạch của các người không!!!!!!

Một người phụ nữ trông đầy quyền lực đang nổi trận lôi đình. Bà ta sắc nhọn và rất cương quyết, khuôn mặt luôn tỏ rõ sự căm giận đáng sợ. Tên bà ấy là Ika, mẫu vương của xứ sở Đampon...

- Chúng tôi xin lỗi, thưa phu nhân! Thực sự là chúng tôi đã có thể bắt được cậu chủ bằng tia lửa điện nếu như...
 - Nếu như sao?!!!
 - Nếu như cậu chủ không đi cùng với một cô gái!
 - Các người nói cái gì????
- Vẻ tức giận của bà Ika càng lúc càng đầy thêm
- Jon nó dám đi cùng với con người sao?
 - Vâng...thưa phu nhân. Cậu chủ bảo là sau khi hoàn thành xong dự định sẽ tự động về!
 - Khốn kiếp! Nó thật là một thằng nhóc cứng đầu! Dự định ư? Các người, bằng mọi giá phải lôi nó về đây cho ta trong thời gian sớm nhất, nghe rõ chưa?
 - Vâng! Thưa phu nhân!
 - Còn tung tích của thằng Jack, các người điều tra đến đâu rồi?

- Vẫn chưa có một dấu hiệu nào cho thấy Jack đang còn sống thưa phu nhân, và sóng siêu âm của hắn nếu như ở trái đất là rất yếu, vì thế cho nên sẽ rất khó...

- Khốn kiếp! khó thì ta mới sai các người chứ! Các người không làm được thì tự sát luôn đi! Một lũ ăn hại! Ta thật phí sức mới tạo ra một lũ các người!!!

Giọng nói đanh thép và ngùn ngụt tức giận của bà Ika khiến hai tên tay sai đành ngậm ngùi im lặng và lặng lẽ rút lui.....Trong lúc đó, bà ta thốt ra những lời đầy đe dọa:

- Jack! Ta sẽ không để người còn sống mà quay về đâu! Đồ nghiệp chương khốn kiếp!!!

Jon phải chăng là Đại? Và Đại chính là Jon? Vậy thì tại sao cậu ta phải đổi tên? Vậy thì tại sao cậu ta phải lẩn trốn khỏi sự theo dõi của chính mẹ mình? Và bà Ika thực chất là người thế nào? Jack mà bà ta đang nói đến và cảm phần kia là ai????

17/ SỰ THẬT

Sam bỏ chạy, để lại Đại một mình đứng nhìn và cố gắng gọi theo. Có lẽ Sam sợ, sợ sự hiểm nguy, sợ một tai họa gì đấy sẽ đến. Cái cảm giác bất an mách bảo cho Sam biết và Sam sợ điều đó vô cùng.

Trời đã tối đen như mực, Sam gọi taxi và về nhà. Một ngày vui nhưng kết thúc quá nhàm chán và đáng sợ, Sam thậm nghĩ.

Căn biệt thự cũng bao phủ một màu tối, đã hơn 12h đêm. Vào cái giờ này, Su và bố có lẽ đã ngon giấc_Sam nghĩ vậy, rồi cô rón rén bước vào phòng. Định đóng cửa lại thì Sam thấy một bóng người vụt lên tầng trên, Sam định nhìn đôi lát, hình như...đó là Zak! Tại sao cậu ta chưa ngủ? Tại sao cậu ta lại lên lên tầng trên vào giờ này? Thôi thúc muốn có được đáp án đã khiến Sam dành chút sức lực cuối cùng để theo dõi Zak...Và cái gì đến cũng phải đến, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Sự thật về tất cả những điều kì lạ và khó hiểu đến từ Zak đã được giải thích từ khoảnh khắc Sam thấy Zak làm hành động đó!!!

Tầng 3, gian phòng kín để vật dụng cũ...

Một cái ổ điện tuy đã cũ nhưng vẫn còn hoạt động...

Và điều đặc biệt là hệ thống điện của tầng 3 tách biệt với căn biệt thự...

Và Zak...đã đưa hai ngón tay của mình luồn vào trong ổ điện. Ngay lập tức, người cậu ta giật liên hồi, nhưng cậu ta vẫn giữ nguyên, và dần gồng mình lên. Cậu ta nghiêng rắng và gương mặt hằn lên những đau đớn. Thứ ánh sáng quét ra từ trong ổ điện đủ để soi rọi rõ những gì dưới lớp da đang căng phồng của Zak, đó không hề là những mạch máu...mà là những mạch điện tử rất nhỏ đang xẹt lên một cách liên tục. Khắp người cậu ta phát ra một thứ ánh sáng của điện...

Tất cả, tất cả những cái đó, ngay lúc này đang đập vào mắt Sam, rất rõ ràng, trông giống như một chiếc ăng-ten bị sét đánh. Nhưng Sam không còn tâm trí đâu mà liên tưởng đến điều đó nữa, bởi vì, tâm trí cô đã hoàn toàn đóng băng khi thấy Zak trong bộ dạng như thế. Sam chỉ vội nấc lên một tiếng và rồi lịm đi ngay sau đó.

Một nửa ổ bánh mì vẫn là bánh mì,

Nhưng một nửa sự thật thì vẫn chỉ là dối trá...

Sam đã biết sự thật về Zak, nhưng liệu đó có phải là toàn bộ?!

18/ SAM VÀO VIỆN

Sam mở mắt thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lạ. Hóa ra cô đã được đưa tới bệnh viện. Đầu vẫn cứ quay cuồng, Sam cố gắng ngồi dậy và dụi mắt để xem ai đang ngồi trước mặt mình_là Zak. Cô bé hốt hoảng, hét lên như thể thấy một sinh vật lạ, tất cả đều là hệ quả của hành động đêm qua của Zak:

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaa! Đồ ác quỷ!!! Đồ...đồ không phải là...người!(lúc này Sam chưa biết rõ sự thật về Zak nên cũng không biết phải chửi như thế nào cho...phù hợp! =)). Cút ra khỏi đây mau!!!

Sam ném hết tất cả những gì trên giường về phía Zak. Đáp lại, cậu ta vẫn ngồi thừ người ra.

- Sam! Chị làm cái gì thế! Sao lại đánh anh Zak, chính anh ấy đã bế chị vào đây đây!_bé Su từ ngoài vào mang theo một bịch cháo.

- Su à, hấn ta là người xấu, em không được tin hấn ta nghe không?

Sam sợ hãi khuyên nhủ em gái mình, mắt vẫn không rời khỏi Zak.

- Chị à, chị bị ốm nên thần kinh cũng có vấn đề phải không? Chị đang lảm nhảm cái gì thế?

- Su! Để cho chị con nghỉ ngơi đi, còn con ra xe chú Kiên chở đi học, Zak đi về nhà, để ta ở đây là được rồi.

Su nghe lời, vội nhắc chị ăn cháo rồi xách cặp đi ra ngoài. Zak bỗng nhiên lên tiếng:

- Tôi-sẽ-chăm-sóc-Sam!

- Ta đã bảo là không cần rồi mà! Cậu đi về đi! Đừng để ta phải nổi điên lên!

- Bố! Bố à! Con sợ cậu ta lắm, bố giải thích tất cả mọi chuyện cho con biết đi! Con biết cậu ta không phải người bình thường, con biết bố đang giấu con, bố mà không nói thì con sẽ nằm lì ở đây và không về nhà đâu!

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo lên

- Alo! Tôi nghe đây! Được rồi! Tôi sẽ đến ngay!

- Sam à, bố có cuộc họp khẩn cấp ở viện Hàn lâm. Con nằm ở đây nghỉ ngơi, bố sẽ để Zak ở lại trông chừng con. Tối về, bố sẽ kể cho con nghe mọi chuyện. Giờ bố đi đây!

- Ô kìa, bố, bố, con không muốn ở lại với cái tên gàn dở này đâu! Bố! Bố!

Tiếng cầu cứu của Sam hoàn toàn vô dụng, bố đã đi mất hút. Trong phòng bệnh giờ chỉ còn hai người: một bệnh nhân và một người chăm sóc bệnh nhân. Sam nhìn chăm chăm vào Zak, vào người Zak, những vi mạch điện phía dưới lớp da của tối hôm qua giờ như hiện hình, Sam hoảng sợ. Lấy chiếc gối chần phía trước, với tay lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, Sam chìa thẳng mũi dao nhọn hoắt về phía Zak, giọng hùng hồn tuyên bố:

- Cậu ngồi yên đó cho tôi, cậu mà dám bèn mắng lại gần tôi thì đừng trách tôi không báo trước!

Nhưng có vẻ lời đe dọa của Sam không phát huy được tác dụng, bằng chứng là ngay sau câu nói ngồi yên của Sam, Zak đã đứng dậy đi về phía đầu giường và mở nắp hộp cháo.

- Đứng lại! Tôi đã bảo là cậu ngồi yên rồi kia mà! Tôi có dao đấy! Cậu mà không nghe lệnh là tôi đâm đấy!

Zak lấy muỗng và múc cháo, đưa chiếc muỗng kề miệng Sam.

- Á, bố ơi, cứu con, làng nước ơi, cứu con, quỷ thần thiên địa ơi, cứu con!!!

Rồi Sam chợt òa lên khóc nức nở như một đứa trẻ khát sữa. Nhìn thấy cảnh tượng này, chắc hẳn không ai sẽ nghĩ rằng đây lại chính là một đại tiểu thư dịu dàng, e thẹn ==))

- Cậu-ăn-đi!

Zak nói nhỏ. Sam chợt nín thính, chớp mắt hỏi một câu tỉnh queo:

- Chẳng phải cậu định giết tôi sao? Tôi xin cậu đấy!

- Tôi-không-hề-có-ý-định-đó! Tôi-chỉ-muốn-chăm-sóc-cậu-để-bù-lại-những-gì-tôi-bắt-cậu-phải-chứng-kiến-ngày-hôm-qua-thôi!

- Thật vậy sao?_Sam tròn mắt ngạc nhiên_Người như cậu cũng biết đến cái gọi là bù-đắp ư?

- Cậu-mau-ăn-đi!

Nói rồi, Zak đưa muỗng cháo bay thẳng vào miệng Sam khiến cô bé có muốn nói thêm gì nữa cũng chịu (thua)

- Tại sao cậu lại đưa tay vào ổ điện như thế?

Sam hỏi Zak ngay sau khi ăn hết tô cháo.

- Đó- là- cách- để- nuôi- sống- tôi!

- Nuôi sống? Bằng cách dí điện vào người sao?

- Tôi-không-biết. Chỉ-biết-sau-mỗi-lần-được-nạp-điện-tôi-thấy-khỏe-hơn-và-không-còn-thấy-đau-nữa!

- Vậy cậu không ăn gì sao?

- Không!

Sam chợt à lên một tiếng, hóa ra đây chính là lý do mà chưa một lần nào Sam thấy Zak ăn cơm chung với gia đình mình. Sam định bụng, tối về sẽ hỏi bố một cách tường tận hơn.

Ngồi trong phòng, Zak thì vẫn im im như vẻ vốn có, Sam thấy buồn tẻ, hôm nay phải nghỉ học một hôm. Bỗng nhiên, một tiếng “phụt!” phát ra. Sam đỏ mặt tía tai, vội lấy gối che mặt lại rồi bẽn lẽn nhìn Zak. Cậu ta hình như vừa mới thiếp đi, Sam vỗ tay vào ngực, bụng thở phào nhẹ nhõm. Có ai hình dung nổi một đại tiểu thư lúc xấu hổ vì “đánh rắm” sẽ như thế này không nhỉ? =))

Nhưng tiếng đánh rắm lúc này chính là dấu hiệu của một vấn đề...hết sức chi là vấn đề :>

Hình như, món cháo không hợp với khẩu vị của Sam, và kết quả là bụng Sam đang “nhảy múa” với giai điệu của “bài ca năm tấn”. Nhưng cái chân tê khiến Sam không cách nào nhấc nổi chân xuống giường được chứ đừng nói chi là đi! Loay hoay một hồi, ôm bụng một hồi...vẫn hết cách! Sam đành phải dùng đến “hạ sách” cuối cùng. Dụi dụi ngón tay út vào lưng Zak, Sam khẽ gọi thầm:

- Này...này!

Zak vẫn cứ ngủ

- N-À-Y!!!!

Giờ thì Zak tỉnh thật, tỉnh như sáo. Cậu ta ngáp ngừng:

- Chuyện-gì-thế?

- Tôi...tôi...tôi...

- Cậu-muốn-đi-vệ-sinh-à?

- Hả???Sao cậu biết?

- Ngửi-cái-mùi-cậu-phát-ra-lúc-này-là-tôi-biết!

Trời ơi, cậu ta ngủ mà vẫn ngửi được sao! Giờ thì Sam thật sự xấu hổ đến độn thổ đi mất. Có lẽ Zak là người đầu tiên có “may mắn” được nhìn thấy bộ dạng lúng túng và khuôn mặt đỏ như gấc của Sam lúc này, và cũng là người đầu tiên có “vinh dự” nghe được âm thanh phát ra...của Sam như thế :X.

Và thế là...Zak công Sam. Lần đầu tiên cậu ta vác một vật nặng như thế trên vai nên bước chân có phần chệnh choạng. Sam cũng hơi lo, nhưng điều quan trọng lúc này là sự sợ hãi lúc đầu mà Sam dành cho Zak có lẽ đã vơi đi phần nào, và sự thật là...Zak là người con trai đầu tiên công Sam như thế!

30 phút sau, khi đã đi vệ sinh xong và lại nằm ườn trên giường, Sam lại thổ thề:

- Zak! Tôi thề ô mai quá, cậu ra chỗ căng tin mua giúp tôi được không?

.....

Và sau khi Zak đi thì Đại đến, trên tay cầm một lẵng hoa quả và một bó hoa hồng.

- Cậu đến đây làm gì?

Sam hơi quạu khi thấy Đại xuất hiện, có lẽ cô vẫn còn giận Đại chuyện hôm qua.

- Tớ đến thăm cậu! Nghe Máy nói cậu bị ốm phải đến bệnh viện, tớ đã rất lo trong suốt buổi học!

- Cám ơn cậu, nhưng tớ ổn rồi, cậu đem đồ về đi!

- Sam à, cậu vẫn còn giận tớ chuyện lúc tối sao?

- Không, tớ không có quyền gì để giận cậu cả, vì cậu chẳng xem tớ là bạn!

- Tớ luôn xem cậu là bạn cơ mà!

- Xem tớ là bạn mà lại giấu tớ những chuyện cần phải biết thế á? Chuyện ấy có ảnh hưởng đến tính mạng của tớ khi đi chơi với cậu đấy!

- Tớ...tớ xin lỗi! Nhưng tớ hứa là sẽ không để bất kì ai làm hại cậu đâu! Tin tớ đi! Tớ thật sự xin lỗi cậu đấy!

Về mặt “thành khẩn” của Đại đã làm Sam có chút xiêu lòng. Và tất nhiên là cô không thể nào giận dai được nữa

- Thôi được rồi, tớ không giận cậu nữa, vậy cậu giải thích cho tớ biết về chuyện hôm qua đi!

- Tớ...tớ...

Đại lại ấp úng không nói được...

- Cậu lại thế rồi, chứng tỏ cậu không xem tớ là bạn!

- Không phải mà....

- Thôi, cậu đừng nói thêm nữa, tớ mệt rồi, có gì nói chuyện sau nhé, tớ nghĩ đã!

Không để cho Đại trả lời, Sam nằm xuống và úp mặt vào tường. Có lẽ cô muốn tránh mặt Đại, ngay lúc này.

-Cậu nghỉ đi, tớ về vậy, khi nào cậu khỏe, tớ sẽ giải thích cho cậu nghe, chào cậu...

Đại lặng lẽ ra về như lúc mà cậu đến. Sam chỉ kịp ngoảnh đầu nhìn ra khi bóng Đại khuất dần. Rồi mê man một chút, Sam chìm dần vào giấc ngủ.

6. Chương 6

Nhưng điều mà Sam băn khoăn nhất là Zak sống ở thế giới loài người nhưng lại không có trái tim, không có cảm xúc, nếu cứ như thế thì cuộc sống của cậu ta sẽ tẻ nhạt và u ám đến chết mất! Và trong giây phút cái suy nghĩ ấy thoáng qua trong đầu, Sam liền nghĩ đến một việc, hay nói đúng hơn đó là một “kế hoạch” _kế hoạch giúp Zak làm- người!

19/ CUỘC VIẾNG THĂM KINH HOÀNG

Sam không mệt, chỉ thấy hơi choáng sau cú sốc vừa rồi, thế nên cô xin bác sĩ ỉnh được về sớm. Đang sắp xếp đồ đạc, cô không ngừng cảm râm về cái sự chậm chạp đáng ghét của Zak, khi mà cậu ta đi mua ô mai đã hơn hai tiếng đồng hồ.

Vừa định đem đồ đạc ra khỏi cửa phòng, thì một vị khách đã không mời mà đến.

- Anh đến đây làm gì?

- O hay, anh nghe tin cưng bị ốm nên tức tốc tới đây thăm cưng. Thật tình, anh đã rất lo cưng biết không? Nhớ như Sam bé bỏng của anh có mệnh hệ gì thì làm sao anh sống nổi trên cõi đời này nữa...!

- Anh im đi! Tôi vô cùng khỏe mạnh và không cần một người như anh phải đến thăm, anh về cho!

- Ấy ấy! Đã tới đây thăm cưng, cưng lại không cảm ơn mà còn đuổi anh về thế sao? Ít ra cũng phải để anh chở cưng về nhà chứ!

- TÔI KHÔNG CẦN!

Sự bực dọc của Sam nhìn thấy rõ trên khuôn mặt cô.

- Anh cút đi cho tôi!

Đây không phải là lần một, lần hai Sam chửi Uy nghe nặng nề, và Uy cũng không phải chưa bao giờ buông lời đe dọa Sam, nhưng lần này, mọi việc có vẻ xấu hơn...

- Câm mồm ngay cho tao! Mày nghĩ là mày đang đuổi ai thế hả? Mày dám chảnh với tao à? Mày có muốn biết hậu quả ngay bây giờ không?

Và nói là làm, Uy phóng tới chỗ Sam đang đứng, đẩy cô ngã xuống giường và khóa sầm cửa lại. Sam thấy không gian trước mắt mình cũng tối sầm lại từ cái sập cửa ấy.

- Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra, đồ khốn, anh nghĩ làm thế này là sẽ có được tôi sao? Nó chỉ càng làm tôi thêm căm ghét thêm thôi!

Uy tạt vào mặt Sam như cho hủ cơm tức, máu từ môi Sam tóe ra. Một khi không có được cái gì bằng thuyết phục thì người ta sẽ chiếm đoạt nó, và Uy lúc này là vậy! Hành động lỗ mãng lúc này đã chứng minh cho cái thói “coi trời bằng vung” của hắn! Đè chặt hai tay Sam xuống giường, hắn ta xé toang hai hàng cúc áo làm chiếc áo Sam đang mặc trở nên nhúm nhó. Sam hoảng loạn và bắt đầu đuối sức, có lẽ cơn sốc hôm qua đã lấy mất đi năng lượng để chống cự lúc này. Và cái lúc... dường như Sam sẽ buông xuôi mọi thứ... thì Zak đã xuất hiện. Cậu ta xuất hiện như một vị cứu tinh, lúc mà Sam cần một ai đó giúp đỡ và che chở nhất! Zak phóng một tia lửa điện từ cổ tay đến chỗ Uy làm cho hắn ta giật giật không ngớt, hắn buông tay Sam ra và bắt đầu cảm thấy nghẹt thở, hai tay co quắp. Nếu như không có tiếng Sam ngăn Zak lại, thì có lẽ cậu ta đã giết đi một mạng người:

- Đủ rồi! Dừng lại đi Zak!!!!!!!

Khi dòng điện vừa tắt cũng là lúc tên Uy kip định thần, tóc hắn cháy xém và dựng đứng lên như vừa mới được vuốt cả một chai keo, hai lỗ mũi và toàn bộ khuôn mặt bảnh bao giờ đen xì không khác gì Bao Công. Hắn kinh ngạc trước sức mạnh vừa rồi của Zak và sợ hãi đến mức đi không nổi mà phải lết ra khỏi phòng, nhưng mắt vẫn khóa cái lườm vào Zak và miệng vẫn sặc mùi “giang hồ”:

- Đợi đấy! Thằng khốn! Tao sẽ trả thù! Tất cả lũ chúng mày!

Sam không còn sức lực đâu mà để ý đến lời hăm dọa ấy nữa, cô vừa phải trải qua những cú sốc liên tiếp mà có nằm mơ cô cũng không bao giờ tưởng tượng được. Người Sam rệu rã, cô khóc xướt mướt như mưa tháng mười, một phần vì hoảng sợ quá mức, một phần vì xấu hổ trước Zak. Zak tiến đến gần, định an ủi, nhưng biết trước hậu quả, cậu ta chỉ ngồi quay lưng lại và khẽ nói:

- Dựa-vào-lưng-tôi-mà-khóc-này!

Và thế là, Sam gục đầu vào lưng Zak, khóc một cách vật vã. Nước mắt cứ ứa ra làm ướt cả một khoảng lưng áo Zak, và vài mạch điện phía sau lớp da bắt đầu nhiễm nước, Zak đau. Nhưng cố nén cái đau, Zak vẫn ngồi vững và Sam vẫn khóc trên cái nền lưng ướt đầm ấy, trong lòng tay kia, Zak vẫn nắm chặt gói ô mai.

20/ LỜI GIẢI THÍCH CỦA BỐ

Sam đã giấu nhem về hành động bạo lực vừa rồi của Uy để bố khỏi lo lắng, thay vào đó cô bé bịa ra lý do bị ngã. Cô sợ với tính khí nóng giận của bố mình sẽ dẫn đến những chuyện rắc rối.

“Rầm!”

Ông Vương Bội ném chiếc ghế gỗ về phía Zak và nổi cơn thịnh nộ:

- Ta đã nói gì với cậu hả???????????????? Ta đã dặn cậu phải ở lại chăm sóc con gái ta, thế mà bây giờ để nó thành thế này à???????????? Ta nuôi cậu được thì ta cũng sẽ giết chết cậu được đấy, nghe rõ chưa!!!!

Zak cúi gằm mặt, miệng không nói được gì.

- Kìa bố! Không phải lỗi tại Zak, là tại con bảo cậu ấy đi mua ô mai cho con trước, cậu ấy không cố tình bỏ mặc con vậy đâu bố!

Lời giải thích của Sam có phần làm ông Vương Bội nguôi ngoai phần nào, nhưng vẫn chưa thể hết được sự bực dọc, khó chịu:

- Lên phòng ngay cho tôi! Đừng để tôi thấy mặt cậu vào lúc này nữa!

Zak lặng lẽ làm theo. Trước mặt ông Vương, cậu ta kiếm lời hăn đi, khác xa những lúc nói chuyện với Sam...

Ông Vương dìu Sam lên phòng, và vỗ về con gái:

- Bố xin lỗi! Tại bố mãi lo công việc nên không quan tâm, chăm sóc cho con được đủ đầy, lỗi là tại bố.
- Không đâu bố! Bố đừng tự trách mình, là tại con cả thôi, đôi khi con hơi ương ngạnh và cố chấp vậy mà bố. Nhưng bố ơi, con thực sự muốn biết Zak là người như thế nào ạ?

- Cậu ta không- phải- là- con- người!

Dù đã lơ mơ đoán được điều này, nhưng khi nghe bố nói ra, Sam vẫn không tránh khỏi chút chói với.

- Thế cậu ta...là cái giống gì hả bố?!

- Cậu ta là...người ngoài hành tinh, là một alien!

Dù trí tưởng tượng có phong phú đến mấy thì Sam cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày mình được gặp người ngoài hành tinh chứ đừng nói là trò chuyện hay sống chung...hay ngồi trên lưng hân! Chỉ nghĩ vậy thôi, Sam ớn lạnh trong người.

- Nhưng sao bố biết ạ?

- Bố nhặt được cậu ta ở bìa rừng phía Nam cách thành phố 20km vào một đêm trăng tròn. Trước đây, bố từng có nghiên cứu về sóng siêu âm và xung điện nên đã phát hiện ra trên bản đồ thành phố một nơi có mật hiệu sóng siêu âm và dòng điện rất lớn. Bố đã nghi ngờ và tìm đến đấy, và phát hiện ra cậu ta đang nằm bất động.

Sam chăm chú nghe đến nỗi quên cả việc thở! Câu chuyện của bố lâm ly kì bí không khác gì mấy bộ phim viễn tưởng mà Sam đã từng coi.

- Nhưng cậu ấy có gì khác chúng ta ạ? Và tại sao cậu ấy lại đưa tay vào ổ điện như thế?

- Kết cấu bên trong của Zak thật ra cơ bản là giống với chúng ta, chỉ khác là có một hệ thống mạch điện kết nối với các vi mạch trông giống như là các mạch máu nằm sâu dưới da cậu ta. Và cách duy nhất để duy trì sự sống của cậu ta là phải nạp một lượng điện bằng với lượng điện cậu ta mất đi trong ngày để duy trì sự cân bằng của điện tích.

- Ra là vậy....Thế còn...

- Được rồi! Bố chỉ giải thích đến thế thôi, và có một điều con nên nhớ, cậu ta không giống như chúng ta, cậu ta cũng sẽ không có cảm xúc, vui, buồn, hờn giận, yêu, ghét. Cậu ta chỉ hành xử như một cái máy mà thôi!

- Tại sao hả bố?

- Vì cậu ta...không có trái tim, con gái à?! Nhưng cậu ta có sức mạnh, sức mạnh bắt nguồn từ những dòng điện, và đó là vũ khí lợi hại nhất của cậu ta. Nó sẽ phát huy sức mạnh tối đa khi được phát ra ở cổ tay! Giờ thì con ngủ đi, và thôi tò mò về Zak nữa nhé, và nhớ đây là bí mật, kể cả với em gái con!

- Vâng...

Từng lời kể của bố như vẫn hiện lên rõ mồn một trong tâm trí Sam. Tất cả cứ như một bộ phim viễn tưởng! Sam không thể nào tin nổi vào mắt mình, rằng cái người ở phòng bên, cái người mình gọi tên bằng Zak kia lại là người của một nơi hoàn toàn khác, không phải khác dân tộc, tôn giáo, quốc gia hay là vùng lãnh thổ mà là khác cả một thế giới, thật quá xa xôi cách biệt! Đó là sự thật, và sự thật dù muốn hay không vẫn phải chấp nhận! Toàn bộ lời giải thích trên của bố đã giúp Sam hiểu rõ những hành động trong thời gian qua của Zak. Nếu lúc đó Sam thấy nó kì quặc khó hiểu thì bây giờ, cô bé đã phần nào thấy nó...bình thường và cũng dần thông cảm với Zak hơn. Nhưng điều mà Sam băn khoăn nhất là Zak sống ở thế giới loài người nhưng lại không có trái tim, không có cảm xúc, nếu cứ như thế thì cuộc sống của cậu ta sẽ tẻ nhạt và u ám đến chết mất! Và trong giây phút cái suy nghĩ ấy thoáng qua trong đầu, Sam liền nghĩ đến một việc, hay nói đúng hơn đó là một “kế hoạch”_kế hoạch giúp Zak làm- người!

21/ TÂM SỰ CỦA ĐẠI

Sáng nay Sam vẫn đến lớp mặc kệ lời khuyên của bố là ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm nữa. Nhưng Sam vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện hôm qua ở bệnh viện cho nên cô đã dè chừng tên Uy rất nhiều. Cô sợ hân ta lại giở những hành động khiếm nhã như thế một lần nữa.

Sự có mặt của Sam ở lớp sau một ngày vắng bóng khiến Mây_cô bạn thân hân hoan:

- Sam! Cậu đã khỏe hẳn chưa? Sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm tí nữa?
- Ừm, cảm ơn cậu, tớ ổn rồi, không đi học chắc tớ nhớ cậu chết mất, hi.

Hai người đang trò chuyện rôm rả thì Đại từ ngoài bước vào, khuôn mặt thoáng thấy nét buồn, nhưng khi thấy sự có mặt của Sam, Đại niềm nở hẳn lên:

- Sam! Cậu khỏe rồi à? Tớ rất vui vì cậu đã đi học trở lại!
- Ừm...

Sam lại nhát gừng. Một khi cô bé nhát gừng như thế có nghĩa là Sam đang giận. Và Đại biết điều đó, và Đại cũng muốn giải thích cho Sam nghe để Sam hiểu, nhưng có lẽ đây chưa phải là lúc Đại nghĩ vậy. Nhưng sự hơi hợt và lạnh lùng của Sam khiến Đại cảm thấy khó chịu trong người, lòng nóng như lửa đốt. Cậu ta chưa từng như thế trước đó...

Tan học,

Sam thay đồng phục trường và vẫn với style đường phố cũ: một chiếc quần jean bụi, một chiếc áo pull tay dài, đôi bata vải cùng chiếc ba lô con. Sam ra về bằng lối sau của trường. Cô muốn tránh mặt Đại, và tránh cả sự hung hãn của tên Uy.

Dọc theo con phố dẫn về nhà, Sam có cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình. Cô bé quay lại, chiếc bóng đen mất hút, đi tiếp một đoạn, cảm giác bị bám đuôi lại xuất hiện. Sam bắt đầu thấy hoang mang, không lẽ có ai đó muốn hãm hại mình? Hay bắt cóc mình? Hay trêu ghẹo mình? Hàng loạt suy nghĩ cứ nổ bung ra trong đầu khiến Sam mất bình tĩnh trong đôi lát. Và rồi, trong giây phút đó, Sam cảm nhận có một bàn tay rất cứng bóp nghẹt lấy miệng mình và lôi đi. Sam ú ớ và giãy giụa nhưng sức mạnh của không chỉ một mà là cả nhóm người đã khiến mọi nỗ lực thoát thân của Sam dường như tiêu tùng. Lúc ấy, Sam thấy mất mình nhòen đi, khuôn mặt của những kẻ bắt cóc cũng mờ dần, và cô bé ngất, ngất vì sợ hãi. Và câu chuyện sau đó xảy ra như thế nào Sam không hề biết được, chỉ biết lúc Sam vừa tỉnh dậy đã thấy Đại ngồi bên, còn mình thì đang nằm trên một chiếc giường lạ hoắc...

- Sam! Cậu tỉnh rồi à? Không sao chứ?_Đại vỗn vỗ hỏi.
- Tớ...tớ đang ở đâu thế này? Sao cậu lại ở đây?
- Đây là nhà riêng của tớ...
- Sao tớ...tớ lại ở trong nhà cậu? Rõ ràng lúc nãy tớ bị một đám người lạ mặt bắt đi, tớ sợ quá nên ngất đi mất, vậy sao giờ lại ở đây? Cậu giải thích cho tớ hiểu đi!_Sam lúng túng, gãi đầu không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
- Lúc tan học về, tớ đi theo sau cậu, định gọi cậu lại để giải thích cho cậu hiểu, thì bất ngờ tớ thấy đám người lạ mặt lôi cậu đi. Tớ cũng hoảng quá, đành hét lớn và gọi to là cảnh sát đến, thế là bọn chúng sợ quá bỏ chạy luôn, hihi.
- Và sau đó?
- Sau đó thì tớ đưa cậu về đây và đợi cậu tỉnh nè Alien, em yêu anh Phần 6
- Cảm ơn cậu...nhưng tớ phải về đây!

Sam hất chiếc chăn dày trên người, leo tọt xuống chiếc giường lớn và xông ra cửa, ánh sáng dịu nhẹ của chùm đèn pha lê phía trên trần vẫn tỏ. Đại nín vai Sam lại:

- Cậu không muốn nghe lời giải thích của tớ sao?

Sam ngoảnh đầu lại...

- Thật ra tớ muốn ra ngoài để lấy vợ!
- Hả???_Sam mở khẩu hình miệng to đến mức đơ cả quai hàm.

- Cậu ngạc nhiên lắm đúng không?
- Ủm! Tại sao lại nghĩ đến chuyện lấy vợ vào lúc này?
- Tớ không muốn bị bố và mẹ áp đặt, tớ không muốn phải lấy một người mà tớ không yêu sau này! Vậy nên tớ muốn thoát ra ngoài và tự đi tìm tình yêu ình! Tớ muốn biết yêu một người là như thế nào?
- Nghe cứ như là hành trình tìm kiếm tình yêu đích thực ấy nhỉ?
- Có lẽ là thế...
- Vậy sao cậu không nói thật với bố mẹ cậu mọi chuyện để hai người hiểu cho cậu.
- Vô ích thôi! Bố mẹ tớ vốn đã chẳng xem lời nói của tớ ra gì! Họ luôn muốn quyết định mọi chuyện thay tớ. Nhất là mẹ tớ! Bà là người rất độc đoán!
- Vậy à...Nhưng ít ra...cậu cũng may mắn hơn tớ...Tớ chẳng được nhìn thấy mẹ dù chỉ một lần_giọng Sam nhỏ dần...
- Tớ...xin lỗi.
- Không sao đâu, tớ quen với cảm giác này suốt 17 năm qua rồi...
- Vậy cậu không giận tớ nữa khi nghe tớ giải thích chứ?
- Ủm, có lẽ...
- Vậy cậu giúp tớ được không? Tớ chỉ còn rất ít thời gian trước khi bị mẹ phát hiện ra mọi thứ!
- Tớ? thì giúp gì được cho cậu chứ?
- Giúp tớ tìm ra tình yêu đó! Tìm ra người vợ đó!
- Ý cậu là nhờ vả tớ chuyện mai mối chứ gì? Ồi dào, yên tâm đi, tớ có một list nữ sinh xinh đẹp, giỏi giang trong trường đây nè, hi.
- Nhưng...ý tớ không phải thế...
- Hi, cậu ngại à? Tớ biết mà, con trai mà đi nhờ vả con gái chuyện mai mối thì không ngại sao được. Nhưng cậu đừng lo, tớ sẽ giữ bí mật và giúp đỡ cậu nhiệt tình, đồng ý chứ? Giờ thì tớ về đã, không thì bố tớ mắng chết!

Chưa kịp để cho Đại trả lời, Sam vội vàng bước ra cửa. Đại đứng đó, nhìn với ra, Đại không có ý muốn nhờ vả Sam, lại càng không muốn Sam giới thiệu bạn gái cho Đại. Điều Đại muốn lại là một điều khác, và chắc hẳn Sam cũng biết điều đó.

[Quay ngược thời gian, trở về trước đó 30 phút....]

- Các người làm gì thế hả? Thả ngay cô ấy ra cho ta!!!
- Đại giận dữ ra lệnh cho nhóm người đang lôi Sam đi.
- Xin lỗi cậu chủ! Nhưng đây là mệnh lệnh của phu nhân! Phu nhân không muốn bắt kì con người nào được phép gần gũi cậu chủ!
 - Câm mồm ngay cho ta!!!Các người mà còn ngoan cố không thả cô ấy ra thì ta sẽ làm cho vi mạch của các người đứt sạch hết đó, nghe chưa hả???
 - Cậu chủ...chúng tôi...
- “ Xẹt, xẹt, xẹt....”

Những tia lửa điện phun ra từ cổ tay Đại, đám tay sai ngã gục xuống đất và miệng van lơn không ngớt...

- Lần này ta chỉ cảnh cáo! Nếu còn có lần sau thì đừng trách ta ác! Về nói lại với mẹ là ta sẽ về, nhưng không phải bây giờ, và bảo với bà ấy là đừng phá vỡ kế hoạch của ta, nếu không thì vĩnh viễn bà ấy sẽ không được nhìn thấy con trai mình nữa đâu!!!

7. Chương 7

Nói rồi, Đại vụt đi, bà Ika đứng ở đó, khuôn mặt càng hiện lên vẻ giận dữ, và chốc sau, người ta thấy một vệt sáng quẹt ngang trên bầu trời, rồi biến mất.

22/ KẾ HOẠCH ĐÁNG YÊU

Kế hoạch giúp cho Zak có cảm xúc như con người là một việc làm Sam phải đau đầu suốt mấy ngày qua. Cậu ta thật sự là một cái máy! Bảo gì làm nấy, hỏi gì nói nấy, và một khi Zak đã im lặng thì không ai có thể bắt cậu ta hé răng được nữa lời. Cũng vì độ “trơ” ấy mà bố không cho phép Zak đi ra ngoài và buộc cậu ta suốt ngày phải quanh quẩn trong nhà.

Hôm nay là ngày nghỉ, và Sam sẽ dành nhiều thời gian để “chăm sóc” Zak

Sau khi ăn sáng xong, Sam lon ton chạy lên phòng tìm Zak. Bố vừa đi dự hội thảo còn bé Su thì đã bỏ đi chơi từ sáng sớm. Nhà chỉ còn có hai người, không, đúng ra là ba người, có cả dì Năm luôn bận bịu trong bếp, ngoài vườn.

(a) CƯỜI NHÉ!

- Zak!

Sam chạy ulla vào phòng Zak và niềm nở hỏi:

- Cậu có muốn tôi giúp cậu không?

- Giúp-gì-cơ?

- Cậu ngồi yên đấy nhé!

Sam nháy mắt, vẻ đầy tinh nghịch. Cô nhớ đến lúc bé, hai chị em cô hay chơi trò chọc lét nhau, cười đến lộn cả ruột và quần quai vì bị nhột ý chứ! Nghĩ lại, Sam vẫn còn thấy buồn cười nữa mà. “Hà hà, lần này thì ta sẽ thử nghiệm với tên Zak kia, thể nào hẳn cũng phải bật cười khanh khách cho coi”. Sam hớn hử với phép thử đầu tiên của mình. Sam đưa ngón tay trở lên, dí dí vào sát người Zak, vào nách Zak (cái này là bắt đắc dĩ, chứ không phải là lợi dụng đâu nhé:), rồi vào lòng bàn chân của Zak. Mỗi lần di chuyển ngón tay mình, Sam cười toe toét, trong khi đó...Zak thì im bật, cậu ta chẳng hề tỏ vẻ gì là nhột, hay là thích thú, hay là buồn cười...Khuôn mặt vẫn trơ như đá và miệng vẫn ngậm chặt.

- Cậu-đang-làm-cái-gì-thế?

- Hơ? Sao cậu không cười? Bị chọc lét mà không cười sao? Cười đi chứ! Cười đi nào! Sao không cười hả, tôi mới hết cả tay rồi đây này >”

- Cười-là-gì?!

!@#% ^&*

“Rầm!”. Sam đập giường, toan mắng cho cậu ta một trận, nhưng chợt nghĩ lại: “Phải rồi, cậu ta không phải là con-người, mình phải kiên trì mới được!”

(b) NẾU KHÔNG CƯỜI THÌ KHÓC NHÉ

Sam kéo Zak xuống phòng khách, ngồi xuống sofa đối diện với chiếc LCD màn hình rộng. Sam lục lọi một hồi lâu trong chồng đĩa DVD ngổn ngang trên mặt bàn..

- Á à, cuối cùng cũng tìm thấy! Đảm bảo xem xong phim này cậu sẽ khóc xướt mướt cho coi.

(Vì quả thật trước đó, Sam đã từng xem bộ phim này và tốn hết một bịch khăn giấy để lau nước mắt ==))

- Là-gì-thế?

- Phim tình cảm lãng mạn đấy, ‘Trái tim mùa thu’ đấy nhé, phim vàng nổi tiếng đấy, hay cực luôn!

Sam ra sức PR cho bộ phim mình sắp mở cũng như tràn đầy hy vọng Zak sẽ khóc, hay ít nhất là có một chút cảm xúc gì đấy, như là buồn hay đồng cảm chẳng hạn...

Và kết quả là...

Khi Sam lại tiếp tục tốn thêm một bịch khăn giấy cho việc lau nước mắt thì kể bên Zak vẫn ngồi đơ như cây cớ, dù mắt vẫn dán chặt vào màn hình và theo dõi từng cử chỉ, hành động, lời nói của nhân vật...nhưng...cậu ta vẫn hoàn toàn không có chút thay đổi nào nơi sắc mặt!

Sam bó tay lần 2!!!

“Sao lại thế nhỉ? Không lẽ hết cách?!” , trong lúc đang rối thì Sam chợt lóe lên một suy nghĩ: “Đúng rồi, đem cậu ta ra ngoài biết đâu sẽ giúp cho cậu ta khá hơn!?”

(c) LÀM NGƯỜI NHÉ!

Sam và Zak đang đứng trên một chiếc cầu vượt, cây cầu bắc ngang qua trục đường giao thông sầm uất nhất thành phố. Từ trên nhìn xuống, từng làn xe nối đuôi nhau vội vã, đếm không xuể. Sam dang rộng hai tay và hét lớn, nhưng tiếng hét của một cô gái bé nhỏ không làm át đi được tiếng còi xe inh ỏi.

- Cậu-làm-gì-thế? _Zak ngạc nhiên hỏi.

- Tôi muốn hét thật to để xả hết khó chịu trong người ra. Cậu biết không, mỗi khi đứng ở vị trí này một mình, tôi thường hay chăm chú nhìn xe cộ đi lại ở dưới, và thích hét thật to hay nói thật to bất cứ cái gì mình muốn mà chẳng ai nghe được gì cả! Và nhiều lúc tôi nghĩ, cuộc sống của con người cũng thật giống những luồng xe cộ dưới kia. Phải chạy thật nhanh để giành được những làn đường đẹp, và nếu như vô tình đứng lại thì ngay lập tức xe khác sẽ vượt mặt và cướp mất cơ hội của cậu. Nó xô bồ, chen chúc và phức tạp vậy đấy! Đôi khi, tôi cứ nghĩ giá mà mình không phải là con người thì biết đâu lại hay? Không có cảm xúc để khỏi phải biết đau buồn, cô đơn, mệt mỏi, có khi đá gổ như cậu mà lại hay...

Sam quay sang Zak, không biết những lời nói của mình có thấm thấu đến tai cậu ta không nữa...

- Mặc kệ, cậu không hiểu cũng chẳng sao, dù sao thì có người chịu đứng yên lắng nghe tôi nói là tôi thấy vui rồi!

- Cậu-giúp-tôi-làm-người-nhé!

Và có lẽ, câu nói của Zak vừa rồi đã không phụ bao công sức mà Sam đổ ra suốt một ngày nay...

- Cậu-nói-thật-chứ?!

Không biết vì vui mừng quá hay chẳng mà Sam cũng nói chậm từng tiếng một giống Zak luôn =))

- Ủm, tôi-muốn-biết-cảm-giác-của-con-người-là-gì?

- Huraaaaaaaaaaaaaaaaa!!!

Sam gào lên, lần này thì cô bé vui thật sự, và cái sự kiên trì trong kế hoạch giúp Zak làm-người đang dâng lên ngàn ngút trong đầu Sam!

Tối đó, Sam lại thấy Zak ngồi trên bậc thềm để ngắm trăng. Trăng hôm nay khuyết, và trời cũng lớt thớt vài vệt sao.

- Sao cậu chưa ngủ hả Zak?

- Tôi-không-ngủ-được! Làm-sao-để-tôi-có-thể-có-cảm-xúc-như-cậu-được?

-

- Cậu hãy xem trái đất này chính là nhà của cậu, và chúng tôi chính là người thân của cậu, cậu yêu mến người thân của cậu bao nhiêu thì hãy dành chừng đó sự yêu mến cho chúng tôi, cho cuộc sống, cậu sẽ thấy cuộc sống này thật đẹp và cảm xúc trong cậu sẽ bắt đầu trỗi dậy!

- Vậy-làm-sao-để-cười?

- Như thế này này...

Vừa nói, Sam vừa đưa hai ngón tay kéo nhẹ môi của Zak ra, như đang nở một nụ cười.

- Cậu cười trông đẹp trai hơn đấy!

Rồi cô bé mỉm cười, Zak cũng gật gù.

23/ SỰ TIẾN BỘ CỦA ZAK

1 tháng sau,

Zak đang trong giai đoạn hồi phục rất nhanh. Mọi sự cố gắng của Sam đã mang lại những kết quả tốt đẹp. Những buổi đi học về, cô bé luôn dành thời gian để kể chuyện cho Zak nghe, và nói chuyện với Zak, nhờ thế mà Zak đã nói năng lưu loát và không phải phát âm chậm rãi từng tiếng một như trước nữa. Tuy cậu ta vẫn chưa có được những cảm xúc hoàn toàn giống như con người nhưng cậu ta đã thôi cái thói quen ngồi im lặng hàng giờ và cái hội chứng “trơ như đá gỗ” đó nữa. Và cũng vì thế mà Zak trở nên thân thiết với Sam hơn, nói đúng hơn là hai người bây giờ như hai người bạn. Vì chỉ có Sam hiểu được bí mật của Zak nên Sam luôn dành một sự quan tâm và lo lắng đặc biệt tới Zak. Với cái con-người này phải làm cho hắn trở thành con người! (Sam quyết tâm như vậy!). Nhưng cũng chính vì mãi mê lo chuyện của Zak mà dạo này Sam ít nói chuyện với Đại hơn, cũng ít đi chơi với Đại mặc dù cậu ta nhiều lần mời mọc, rủ rê Sam. Bé Su cũng bắt đầu đặt ra những nghi vấn trước sự quan tâm và gần gũi của Sam và Zak.

- Chị này, dạo gần đây em thấy chị với anh Zak có vẻ thân nhau quá nhỉ?

Su hỏi khi cả ba bố con đang ăn cơm. Sam đưa mắt nhìn bố rồi nói:

- Tại vì Zak bị mất trí nhớ, chị chỉ đang giúp anh ấy hồi phục thôi.

- Thế á? Thế mà em cứ tưởng là chị với anh ấy là một đôi chứ?!

- Nói vậy không à, em chỉ được cái suy nghĩ lung tung. Thôi ăn cơm đi!

Nhai cơm từ tốn, Sam chợt nghĩ đến câu nói của Su lúc nãy: “Là một đôi ư? Yêu ư? Zak không có những thứ cảm xúc cơ bản thì làm sao có thể yêu được chứ? Nhưng nếu dạy cho cậu ta cách yêu thì cậu ta có thể hình thành những cảm xúc của một con người không nhỉ?...”. Sam bần khoăn về điều đó.

Phòng Sam, 8h tối,

Đang cắm cúi ngồi học bài thì Sam nghe có tiếng chuông điện thoại...

“....”

- Alo?

- Sam à, sao dạo này cậu tránh mặt tớ vậy? Tớ học là chẳng thấy cậu đâu nữa. Tớ có nhiều điều muốn nói với cậu mà chẳng lúc nào có cơ hội. Ngày mai, học xong hai tiết thể dục cậu đi với tớ một lát được không?

- Tớ xin lỗi, nhưng có lẽ tớ không đi được, tớ bận rồi, Đại à, để lần khác nhé!

“tút...tút...tút”

Sam cúp máy, trong lòng thấy hơi áy náy. Dẫu sao thì Đại cũng thật sự quan tâm đến Sam, nhưng không hiểu sao Sam muốn tránh mặt Đại, kể từ sau cái đêm hôm đó, khi Sam biết được mục đích của Đại...Đang lan man suy nghĩ thì tiếng nói của Zak cắt ngang:

- Cậu đang làm gì vậy?

- À...tớ...tớ đang học bài.

- Đi học có thú vị không?

- Có chứ! Được tiếp thu những điều mới, có bạn bè, thầy cô, nhưng cũng mệt mỏi vì một đồng rắc rối phát sinh đấy!

- Vậy...cậu cho tớ đi học cùng với!

Sam ngó người, “ừ nhỉ, sao mình lại không nghĩ ra chuyện này chứ? Zak mà đi học thì sẽ dễ hòa đồng với bạn bè hơn, sẽ sớm trở thành con-người hơn! Nhưng mà...cậu ta có học được không nhỉ?” À, tôi quên khuấy chưa nói cho các bạn biết, tuy không có cảm xúc như con người nhưng Zak lại có một bộ não thông minh và nhạy bén hơn con người rất nhiều lần đó, và vì thế nên việc đi học là một điều rất dễ dàng với cậu ta rồi! =))

- Nghe hay đấy! Nhưng để tớ xin phép bố đã nhé!

-

- Mà Zak này!

- Sao cơ?

- Cậu có biết yêu là gì không?

- Là gì? Nó là bạn cậu à?

- Hix, cậu nói thế thì tớ chịu rồi. Nghe tớ giải thích nhé! Yêu là khi hai người khác giới có tình cảm với nhau, tình cảm đặc biệt ý. Có nghĩa là họ dành sự quan tâm, lo lắng và sống vì nhau ý. Con người nói nó là một điều kỳ diệu...Cậu hiểu không?

Zak lắc đầu.

- Haiza, cũng phải, đến con người còn chưa hiểu hết về tình yêu, huống hồ gì là cậu chứ_Sam tặc lưỡi.

- Vậy tớ có thể yêu không?

- Được chứ, đẹp trai như cậu chắc chắn nhiều người sẽ thích đấy, khi nào đi học tớ sẽ giới thiệu cho cậu cô bạn thân của tớ, đảm bảo cậu sẽ thích. Giờ thì cậu về phòng đi nhé, tớ phải học bài đã.

Zak lủi thủi bước ra khỏi phòng. Có thể Zak chưa biết tình yêu là gì nhưng rồi...chắc chắn...có một ngày...Zak sẽ hiểu, và cảm nhận trọn vẹn những cảm xúc mà tình yêu đem lại...

24/ ZAK ĐI HỌC

- Không được! Bố không cho phép! Cậu ta không giống như chúng ta và việc để cậu ta tiếp xúc với thế giới loài người là quá nguy hiểm!

Ông Vương Bội tỏ vẻ không đồng ý với lời đề nghị cho Zak được đi học của Sam.

- Nhưng bố à! Cậu ta đang sống ở thế giới loài người, chúng ta phải giúp cậu ta hòa nhập chứ, sao lại cứ ép cậu ta quanh quẩn mãi trong nhà là sao hả bố? Bố à, bố cho Zak đi học đi bố, đi mà bố, bố!

-

- Bố à, bố cho Zak đi học đi, chẳng phải lúc trước bố nói Zak có một bộ não siêu việt sao? Người thông minh như thế mà không cho đi học thì phí lắm bố à!

- Thôi được rồi...

- Hoan hô bố, hihi

- Nhưng phải hứa với bố...

- Sao ạ?

- Đừng để cậu ta tiếp xúc với quá nhiều người, và con phải nói cậu ta là anh họ của con từ Mỹ trở về, được chứ?

- Vâng ạ! Con cảm ơn bố.

Gương mặt Sam rạng rỡ hẳn lên và đem tin vui đi báo cho Zak biết.

Lúc đó, trong phòng Zak,

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Cơn đau lại đến khiến Zak vật vã đến rệu người, tay Zak dầm lên hồi lên tường và những mạch điện trên bàn tay bắt đầu xẹt lửa. Sam hết hoảng:

- Zak ơi!!!

Sam chỉ biết gọi tên Zak trong bất lực và nghiêng rằng đứng nhìn khuôn mặt biến dạng của Zak với những nét đau đớn in hằn, và tất cả những mạch điện dưới lớp da cứ cuộn cuộn nổi lên. Cô biết, bây giờ lại gần Zak chỉ làm đau mình mà vẫn không thể giải quyết được gì... Và đợi đến lúc, khi cơn đau qua, khi những mạch điện đã thôi không quét những tia sáng đỏ ngòm và khi sắc mặt Zak đã trở về nguyên trạng thì Sam mới dám lại gần, khẽ lên tiếng:

- Cậu có sao không Zak?

Zak đột nhiên nắm chặt tay Sam, và luồng xung điện đã làm Sam giật mình rút tay ra.

- Tớ xin lỗi! Tớ quên mất là tớ có thể làm hại cậu!

- Không sao đâu, tớ không đau đâu! Tớ báo cho cậu một tin vui nè! Tuần sau cậu sẽ được đi học cùng tớ đấy! hihi.

Và lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian Sam gặp Zak, Zak đã cười, một nụ cười chưa trọn vẹn nhưng ít nhất là đã thể hiện được cảm xúc của Zak ngay lúc này.

Zak mà Sam mới gặp trước đây, chỉ toàn có những đòn đau, và tức giận, và gào thét...tất cả chỉ như một con thú hoang...

Và Zak bây giờ...đã biết cười...đã “sắp” thành-người!!!

25/ LỜI THỨ TÔI

Sam cố tình đi thật nhanh để tránh mặt Đại, có lẽ Sam sợ cái quan hệ “đóng kịch” kia sẽ bị hiện thực hóa.

- Sam à!!!

Có tiếng ai đó gọi, và Sam biết đó là Đại!

- Cậu định tránh mặt tớ mãi như vậy sao? Rốt cuộc thì tớ đã làm gì sai để cậu đối xử như thế với tớ chứ?

- Tớ...tớ...tớ xin lỗi. Đột nhiên tớ thấy sợ...

- Cậu sợ tớ sao?

- Không phải...tớ...

- Tớ thích cậu, Sam à!

Điều mà Sam sợ cuối cùng cũng đến! Sam lúng túng và khuôn mặt đỏ ửng lên trông thấy. Sam quay đi như sợ Đại thấy bộ dạng của mình lúc này:

- Tại sao lại là tớ mà không phải là người khác?

- Cậu hoàn hảo!

- Không, tớ không hoàn hảo, tớ chỉ là một người bình thường!

- Dù cậu bình thường thì tớ vẫn thích cậu!

- Nhưng bây giờ...tớ chưa nghĩ đến điều đó!

- Tớ sẽ chờ, chờ cậu cho tớ câu trả lời! Và trong thời gian đó, chúng ta vẫn sẽ là bạn, Sam nhé!

- Nhưng tớ...

- Không sao đâu, có lâu mấy tớ vẫn chờ...

-

Sam tần ngần một hồi lâu, rồi cũng lặng lẽ đi về. Có lẽ lúc này không nên nói gì cả, và một lời từ chối có chẳng là quá sớm. Sam thật sự mến Đại, nhưng nó chỉ dừng lại ở mức bạn bè, còn cái xa hơn, Sam chưa bao giờ nghĩ tới. Và vì vậy, Sam muốn nó chỉ mãi mãi là tình bạn...Nhưng sau này, biết phải trả lời với Đại sao đây? Sam khẽ lắc đầu, lúc này lại ước giá như mình không phải...con-người =))

Sam vừa đi khuất, lúc đó, một người phụ nữ đột ngột xuất hiện, vẻ dữ dằn, bà ta quát vào mặt Đại:

- Jon!!! Con đã đi quá xa rồi đấy!

Đó là bà Ika.

- Mẹ xuống đây làm gì? Mẹ về đi!

Đại gằng giọng.

- Ta đã tuyệt đối cấm con tiếp xúc với Trái Đất, với loài người, vậy mà con dám cả gan cãi lại lời ta! Còn không mau theo ta về! Để vương mà biết được chuyện này thì sẽ giết cả ta và con đấy, con biết không?!

- Mẹ thôi đi, đừng bao giờ nhắc đến con người đó trước mặt con nữa! Từ khi được tạo ra đến giờ, ông ta đâu có bao giờ xem con là con trai ông ta đâu! Ông ta chỉ dành sự quan tâm cho thằng Jack mà thôi!!!!!!

- Kìa Jon! Con đừng nói thế được không! Dẫu sao thì ông ta vẫn là bố con...

- Mẹ về đi! Khi nào thích hợp con sẽ về!

- Con định làm gì ở cái nơi này chứ? Nó không thuộc về con đâu Jon à! Tiếp xúc với loài người là một việc đáng nguyên rủa, con có hiểu không hả?

- Nếu mẹ thương con thì hãy tìm cách che giấu sự biến mất của con, còn con, con có kế hoạch riêng của mình. Và ông ta phải hối hận về những gì đã gây ra cho con!!!

Nói rồi, Đại vụt đi, bà Ika đứng ở đó, khuôn mặt càng hiện lên vẻ giận dữ, và chốc sau, người ta thấy một vệt sáng quẹt ngang trên bầu trời, rồi biến mất.

8. Chương 8

Chiếc cầu ngắn, nhưng hai bên thành cầu chứa đầy những chiếc ổ khóa đa kiểu dáng, đa màu sắc...Người ta chẳng thể nào đếm hết số lượng ổ khóa trên cầu, cũng như số chìa khóa đã được vứt đi dưới con sông kia, bởi vì nơi đây được lưu truyền rằng, hễ ai yêu nhau khi đem khóa ổ khóa vào thành cầu này và vứt chìa khóa xuống sông thì sẽ bên nhau trọn đời...

26/ SỰ CHUẨN BỊ

Sam dẫn Zak đi mua áo quần và sách vở để chuẩn bị đi học vào tuần sau. Trông cậu ta có vẻ hớn hở và luôn miệng cười. (được đi học mà thích thế nhỉ? Mình thì chán ngấy rồi, hihi). Thật ra thì việc Zak cười có thể giải thích như thế này: sau khi đã cười một lần thì nó sẽ được lưu trong bộ nhớ của Zak và trở thành một phản xạ có điều kiện, và như vậy, khi gặp những trường hợp nào tương tự như thế thì cậu ta sẽ cười. Chỉ mới biết vui, biết cười thôi, còn mấy cái khác thì chưa. Nghĩ cũng tội Sam, huấn luyện cho hơn một tháng trời mà mới chỉ biết cười, mà thôi thế cũng đỡ, còn hơn là cứ đơ đơ vô hồn, hi.

- Cậu vào thử bộ này đi!

Sam giơ bộ áo quần treo trên móc đưa cho Zak. Từ trước tới giờ, ở nhà, Zak toàn mặc quần lửng, áo thun, giờ mới được thấy bộ trang phục lịch sự thế này, cậu ta trông thích thú:

- Bộ quần áo này đẹp nhỉ?

Và lại cười, cứ cười suốt. “Ôi trời, mình muốn phát ngấy đến nụ cười ấy mất thôi. Lúc bảo thì không chịu cười, lúc cười được rồi thì cười suốt, cười cứ như đười ươi ấy”_Sam thầm nghĩ lúc Zak vào thay đồ. Và khi

Zak bước ra, Sam đã không khỏi ngạc nhiên. Zak mặc bộ trang phục này trông rất đẹp, rất cuốn hút, có khi đi học đến trường lại thành tâm điểm của sự chú ý cũng nên_Sam tặc lưỡi:

- Đẹp lắm, tớ mà đã lựa là chỉ có đẹp trở lên thôi! Giờ cậu vào thay ra đi, rồi mình đi mua sách nhé!

Thật ra thì chẳng ai biết tuổi của Zak cả (mà người ngoài hành tinh thì có tính tuổi không nhỉ Alien, em yêu anh Phần 8), cho nên bố quyết định để Zak đi học cùng lớp Sam cho Sam tiện quản lý cậu ta. Mà đôi lúc Sam nghĩ, đầu óc cậu ta siêu đến thế thì cho đi học Thạc sĩ cũng được ấy chứ Alien, em yêu anh Phần 8

Siêu thị sách,

- Chị ơi, thanh toán giúp em chỗ sách này với ạ! Zak! Cậu đang đọc cái gì đấy?

- Tớ muốn mua thêm cuốn này!

Zak đưa quyển sách với cái tựa: “Điều kỳ diệu của tình yêu” ra trước mặt Sam làm cô bé không khỏi bật cười

- Trời đất! Cậu cũng có hứng thú với mấy loại sách này à?

- Thì lúc trước chẳng phải cậu nói con người bảo tình yêu là một điều kỳ diệu sao? Tớ muốn biết nó kỳ diệu đến mức nào!

- À, ừ, công nhận cậu nhớ dai thật, đã không nhớ thì thôi, chứ đã nhớ thì có bảo cậu quên cũng chịu. Giờ mình về nhà thôi!

Phố đêm, trên con đường dẫn về ngôi biệt thự, những ánh đèn đường vàng vọt hắt những cái bóng méo mó xuống lòng đường, Sam và Zak rảo bước...

- Zak à? Cậu có muốn thử ăn một cái gì đó không?

- Nó rất đau, tớ đã thử rồi!

- Tại sao vậy?

- Khi thức ăn vào người tớ, nó chứa nước và làm nhiều những mạch điện dưới da tớ và việc đó gây nên một cơn đau nhỏ kéo dài trong vòng vài phút.

- Kinh khủng vậy sao?! Tớ mà không ăn, chắc tớ chết mất! con người mà không được ăn, chắc là đau khổ mà tự vẫn mất thôi, hi.

- Thật à?

- Ừm, mấy đứa bạn tớ vẫn thường hay than thở rằng: “Rõ khổ. Ở đời này khổ nhất là cái sự ăn, nhưng khổ nổi cứ thích khổ để được ăn và cứ thích ăn để cam chịu khổ. Rõ khổ!”. Tóm lại là khổ! Hihi

- Nghe hay nhỉ?

- Ừm, đời là bể khổ mà. Thế nên còn vui sướng ngày nào thì hãy biết hưởng thụ ngày đó, chứ đến lúc khổ thì có muốn sướng cũng chịu.

- Con người rắc rối thật nhỉ?

- Uầy! thì đó là bản chất rồi mà, thế rắc rối vậy thì cậu có muốn làm người không?

- Có chứ! Tớ sẽ là người, là người một cách hoàn chỉnh.

Câu nói của Zak làm Sam vui vui. Zak đã khác xa lúc đầu, bây giờ cậu ấy đã có sức sống và tràn đầy niềm tin. Zak đã bước chân vào thế giới loài người, chỉ mới vài bước đầu tiên ngắn ngủi thôi...nhưng Sam tin là đoạn đường ấy sẽ rất dài. Và liệu rồi Zak có thể bước đi đến cuối đoạn đường đó?!

27/NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC

- Hả? Chị nói thật á? Anh Zak sẽ đi học với chúng ta sao?

- Ừm, nhưng Zak sẽ là anh họ của chúng ta.

- Sao cơ? Không được chị à! Anh Zak phải là người yêu của em cơ, nếu mà là anh họ thì phí lắm!
 - Em nữa, biết bao nhiêu người rồi mà cũng không đủ, còn không chịu buông tha cho Zak nữa sao?
 - Hì, em đùa tí thôi, chứ em có bạn trai rồi mà, bạn trai em mà nghe được anh ấy giận em chết.
 - Phải, chị biết em lúc nào chẳng có bạn trai, mỗi tuần một người chứ gì?
 - Chị này! Bây giờ em thay đổi rồi, em sẽ yêu mình anh ấy thôi!
 - Trời đất, ai mà làm cho em gái tôi phải thề nguyện sống chết thế?
 - Hihi, bí mật, khi nào em sẽ giới thiệu cho chị, mà người này chị cũng biết đó. Thôi em đi ngủ đây!!
- “Ai thế nhỉ? Ai mà có vẻ quan trọng với cái con bé thay người yêu như thay áo thế kia nhỉ? Mà lại còn là người quen nữa chứ?”_Sam nghĩ rồi khẽ lắc đầu. Haiza, Sam chịu thua =.=!

.....

Brừm brừm...

Chiếc ô tô nổ máy chở Sam, Su và Zak đi học. Trông Zak rất phấn khởi khi chiếc xe đỗ trước cổng trường. Su thì cứ kéo tay Zak lôi xuống xe, trong khi Sam thì hơi chột dạ, cô bé sợ gặp tên Uy vào lúc này.

Và đúng như dự đoán ban đầu của Sam, việc xuất hiện của Zak ngay lập tức đã trở thành tâm điểm và thành đề tài “hot” nhất của trường vào sáng nay. Sự nổi loạn của bầy học sinh nữ trong trường dành cho Zak cũng không khác mấy so với Đại trước đó. Lần đầu tiên thấy nhiều người như thế, với cả ai ai cũng đổ dồn con mắt về phía mình, Zak hơi khép nép và đi sát sau lưng Sam cho đến khi vào lớp.

- Sao mọi người lại nhìn chăm chăm vào tớ như thế hả Sam?
- Ai bảo cậu là người ngoài hành tinh!
- Hả??? (Zak biết ngạc nhiên rồi nè :>)
- Hì, tớ đùa thôi, ai bảo cậu đẹp trai quá làm gì, tớ đoán thế nào bọn nó cũng rần rần thế mà, hì, được hâm mộ như thế là vinh dự lắm đó!

Vừa lúc đó, Mây bước vào lớp trong tâm thế ngỡ ngàng:

- Sam! Ai thế này?
- À, đây là Zak, anh họ tớ, mới từ Mỹ trở về đây, bây giờ sẽ học chung lớp mình đến cuối năm!
- Thật vậy á?_mắt Mây mở căng hết cỡ, miệng thì cười tươi như hoa và chìa bàn tay ra trước mặt Zak:
- Rất vui vì được làm quen với cậu!

Zak hơi bối rối. Sam hiểu ý nên đành gạt tay Mây xuống và kéo cô bạn ngồi lại bên cạnh mình. Nhiệm vụ của Sam là phải giấu kín thân phận của Zak, mà bàn tay chính là điểm yếu nhất có thể làm tiết lộ mọi việc. Cho nên, Sam rất cẩn trọng trong trường hợp này.

- Zak! Cậu ngồi gần Mây nhé!_Sam nháy mắt.
- Nhưng tớ muốn ngồi đây với cậu...
- O...
- Không sao đâu Sam à, chắc cậu ấy còn lạ đây, để cậu ấy ngồi gần cậu đi, tớ xuống bàn dưới ngồi cũng được...

Khi Mây đã an tọa ở bàn dưới,

- Zak! Mây là bạn thân nhất của tớ, là người rất tốt, sao cậu cứ tỏ vẻ lạnh lùng với cậu ấy thế?
- Thế cậu muốn tớ phải thế nào?
- Thì niềm nở và vui vẻ lên, chẳng phải cậu thích cười sao? Cười với cậu ấy nhiều nhiều một chút!

- Tớ biết rồi _Zak hơi quạu.

Và lúc đó thì Đại cũng từ ngoài cửa tiến vào,

Cái người ở tấm ảnh cuối album đang ngồi tại đây, ngay trong lớp học này, bên cạnh Sam, và khỏi phải nói Đại đã hốt hoảng đến mức nào! Cậu ta run run tiến lại gần phía Zak khiến cho Sam cũng bất ngờ không kém trước hành động có phần kì lạ này:

- Anh...anh...tại sao anh lại có mặt ở đây?hả????

- Kìa Đại, cậu làm gì thế?, cậu ấy là Zak, là anh họ của tớ bên Mỹ mới về Việt Nam mà!

Zak ngồi yên,

Đại quay sang phía Sam:

- Thật...thật...vậy sao?! Đây là...anh họ của cậu thật chứ?

- Thật mà...cậu làm sao thế? Không được khỏe ở chỗ nào à?

- À...tớ, tớ nhìn nhầm một người quen thôi. Chào người bạn mới nhé!

- Chào cậu!

Đại tiến xuống phía bàn cuối, khuôn mặt vẫn chưa hoàn toàn định thần và đôi mắt vẫn dán chặt vào tấm lưng của Zak ở bàn trên...

“Không lẽ lại giống nhau đến thế?!” _Đại nghĩ thầm.

28/ TỪ CHỐI

Tan học,

Sam đang đi cùng Zak thì đột nhiên, Đại níu tay Sam lại:

- Sam, nói chuyện với tớ một tí được không?

- Ồ..nhưng...còn Zak!

- Cậu để cậu ta về nhà trước không được sao? Cậu ta đâu phải là con nít nữa...

- Nhưng...anh ấy mới ở nước ngoài về nên không thạo đường xá ở đây, tớ sợ anh ấy bị lạc!

-

Đại cau có nhìn Zak:

- Vậy cậu ra chỗ kia nói chuyện với tớ một tí, để Zak đứng đây chờ, nhé!

- Không sao đâu, cậu đi đi Sam, tớ đứng đây đợi được mà.

- Ừm, vậy cậu đợi tớ tí nhé! Tớ xong ngay...

.....

- Có chuyện gì vậy Đại?

- Zak...cậu ấy là anh họ của cậu thật à?

- Trời đất, thật mà, sao cậu lại hỏi tớ câu như thế?

- Tại tớ...tớ sợ...cậu ta sẽ cướp mất cậu...

Sam thoáng bối rối...

- Sao cậu lại nghĩ thế?

- Tớ không biết...nhưng...tớ sợ...tớ sợ cậu sẽ bỏ tớ mà đi, tớ sợ cậu sẽ có một người bạn thân khác, mà người đó không phải là tớ. Tớ rất sợ, cậu có biết không Sam?

Những lúc như thế này, trông Đại thật yếu đuối.

- Cậu sao thế? Zak chỉ là anh họ tớ thôi, nhưng tớ cũng xin cậu đừng khiến tớ phải khó xử thêm nữa...tớ...tớ...chỉ xem cậu là bạn mà thôi....

- Nhưng cậu không nhớ là đã tuyên bố trước mặt tên Uy những gì sao?

- Đại à! Tớ xin lỗi, vì lúc đó tớ hoảng quá nên mới nói thế. Nếu cậu cần, tớ có thể tuyên bố lại ọi người biết về sự thật!

- Nhưng...tớ...tớ...

- Tớ phải về đây...

- Sam à...

Đại vô tình nắm tay Sam kéo lại,

Và luồng điện đã xẹt qua trong Sam...

- Á!

- Tớ...tớ...xin lỗi.

- Cậu đừng chạm vào tớ...

- Tớ...thích...cậu Sam à!!!

-

-

- Cảm ơn tình cảm mà cậu đã dành cho tớ...nhưng tớ, tớ chưa sẵn sàng...xin lỗi cậu!

Vẫn là tiếng “xin lỗi”, vẫn là sự từ chối trước mọi lời tán tỉnh. Sam vốn là người như vậy.

Đại quay người lại nhìn Sam, mắt long lên và những tia điện đang chạy rần khắp da thịt. Cậu ta thực- sự- tức- giận!!!

.....

- Về thôi Zak!!!

- Cậu ta đã nói những gì với cậu vậy?

- Hơ? Cậu thêm cái tính tò mò từ lúc nào vậy Zak?! Chỉ là chuyện bạn bè thôi mà!

- Cậu ta yêu cậu phải không?

- Cái gì??? Cậu điên à? Cậu thì biết cái gì là yêu chứ?!

- Tớ thấy biểu hiện của cậu ta rất giống những lời sách nói.

- Cái quyển về tình yêu ấy á?

- Ừm!

- Zak, cho tớ xin đi, không phải cái gì trong sách cũng áp dụng vào thực tế được đâu!

29/ ĐỪA

11h kém,

Su vẫn chưa về. Mấy hôm nay Su đi chơi suốt, đêm qua, Sam đợi mãi mà vẫn không thấy con bé về nhà. Sam bắt đầu thấy lo lắng, và định bụng chờ Su về sẽ hỏi cho ra lẽ.

Giờ thì, cô bé đang học bài, và Zak đang ngồi ở bên,

- Mấy nói với tớ là cậu được rất nhiều người theo đuổi?

- Cậu tò mò quá đấy!
- Vậy cậu đã yêu ai trong số đó chưa?!
- Ồ hay...

Sam gõ cốc lên đầu Zak rồi bật cười:

- Phạt cậu về cái tội dám tọc mạch chuyện của người khác nè!
- Cậu dám đánh tớ á?
- Hơ, có gì mà không dám chứ! À, nhắc mới nhớ, cái bộ dạng mặc váy của cậu hôm trước trông buồn cười lắm đấy nhé, tiếc là tớ không chụp được ảnh để làm bằng chứng, hihi
- Cậu còn dám đe dọa tớ nữa á?
- Hehe, có giỏi thì cậu bắt tớ đi

Sam bỏ chạy, Zak đuổi theo. Hai người chạy quanh trong căn phòng bé, tiếng cười rộn lên không ngớt. Có thể thấy, từ ngày nhà có Zak, Sam cười nhiều hơn hẳn...

Rồi đột nhiên, Sam vấp té, ngã cái bịch xuống giường, Zak chạy sau cũng theo đó mà ngã xuống... Và Zak đang nằm đè lên Sam trên giường,

Hơi thở của Sam phả vào mặt Zak, Zak nhìn thẳng vào mắt Sam, không chớp.

Ngay sau đó, Sam cảm nhận một luồng điện rất mạnh từ người Zak đập vào người mình, cô bé vội vùng dậy. Cứ bị truyền điện thế này, không khéo vài hôm nữa, Sam thành cái máy phát điện cũng nên =))

- Tớ xin lỗi, tớ không cố ý làm cậu đau!
- Không sao, tớ hiểu mà, lần sau cậu giữ khoảng cách tí là được. Cậu về phòng đi, tớ học thêm tí nữa!
- Ừm...

Sam không ngừng suy nghĩ về ánh mắt của Zak lúc nãy, nó thật sự rất sâu, và thật sự đã nhìn Sam rất lâu. Cái cảm giác đó cứ làm Sam bối rối, phút chốc mặt đã đỏ ửng lên mà không hay. Nó là gì nhỉ?

Zak về phòng, và cũng nghĩ đến hơi thở của Sam, ánh mắt Sam và cơ thể Sam. Trong Zak dần dần hình thành một cảm xúc gì đấy...rất mới mẻ...

....

Sam buồn ngủ đến riu cả hai mắt, nhưng vẫn cố thức để chờ Su về. Và sự thật là Su đã về rất trễ...

2h45' sáng...

- Su! Chị thật sự thất vọng về em đấy! Lần này thì em về nhà trễ đến thế này à?

Sam thấy dáng điệu Su vô cùng mệt mỏi, khuôn mặt phờ phạc và đầu tóc, quần áo rối bời, cô càng thêm lo lắng

- Su! Em đã đi đâu thế hả?
- Chị để cho em yên đi!

Su kéo cửa cái rầm. Sam thấy lạ, trước giờ, dù có về trễ thì khi Sam hỏi Su vẫn trả lời, nhưng giờ, con bé lại nặc nộ cô thế sao?!

30/ CÁI ÔM

Trên lớp,

- Sam à, tớ có chuyện này muốn hỏi cậu! _Mây tỏ vẻ với Sam trong giờ ra chơi.
- Chuyện gì thế Mây?
- Zak...cậu ấy...cậu ấy...đã có người yêu chưa?

- Zak á? Chưa chưa, á à, cậu thích Zak đúng không?

Mây ngại ngại, gật đầu.

- Muốn tớ làm bà mối cho chứ gì?

- Hì, nếu được thế thì tốt quá!

- Yên tâm đi, để tớ đẩy cho tớ, hihi. Chiều nay nhé, đi học về, tớ sẽ để Zak đứng ở trước cổng trường, cậu ra đây và đi chơi với cậu ấy nhé!

- Nhưng như vậy có được không? Tớ sợ cậu ấy không thích!

- Đừng lo, cậu ấy nghe lời tớ lắm, hihi.

Và đúng theo kế hoạch, Sam đã để Zak lại một mình trước cổng trường, còn cô thì đi bộ về trước, lần nào cũng thế, Sam thích đi ô tô đến trường và đi bộ về nhà.

Trước cổng trường,

Zak xoay tứ phía để tìm Sam nhưng không thấy, khuôn mặt cậu ấy lộ rõ sự lo lắng.

- Chào Zak! _là tiếng của Mây.

- Chào Mây! Cậu có thấy Sam đâu không? Sao giờ này mà cậu ấy chưa ra?

- À...Sam bảo tớ đến nhắn với cậu là có việc bận nên về trước rồi.

- Vậy sao? Vậy mà cũng không thèm nói với người ta một tiếng!

- Zak à!

- Hả?

- Cậu có rảnh không? Đi chơi với tớ một lát rồi về nhé!

Sau câu nói của Mây, Zak đã đoán ra ngay đây lại là một kế hoạch của Sam:

- Sam bảo cậu làm thế này phải không?

- O...tớ...

- Lần này, tớ sẽ đi với cậu, nhưng lần sau cậu đừng làm như thế nữa nhé, tớ không thích đâu!

Mây hơi ngượng, rồi cũng ậm ừ.

Lúc đó, Sam đeo headphone và để đầu óc chìm vào những bản giao hưởng du dương, cô lại tiếp tục thói quen đi bộ và rong ruổi trên những hè phố cuối ngày. Vẫn như “thông lệ”, Đại đã lặng lẽ theo sau cô bé từ khi mới bước ra cổng trường...

- Sam!Sam!

Đại đập mạnh vào vai Sam. Lôi headphone ra khỏi tai, Sam quay lại:

- Đại à, cậu đừng đi theo tớ như thế nữa được không, tớ cần yên tĩnh một mình

- Sam à, tớ xin lỗi, nhưng tớ thật sự...sắp phải đi khỏi nơi đây rồi...

- Cậu đi đâu cơ?

- Đi đến một nơi rất xa và không biết là bao giờ mới có thể gặp lại cậu, tớ đã rất sợ điều đó nhưng cuối cùng thì nó đã đến! Tớ rất sợ phải mất cậu! Liệu hôm nay, cậu có thể cho tớ...tình yêu của cậu được không? Chỉ một hôm nay thôi! Ngày mai tớ sẽ phải đi rồi...

Đại buồn rầu và khuôn mặt hơi chùng xuống...

- Được rồi, hôm nay, tớ sẽ là người yêu của cậu! Coi như là món quà tớ tặng cậu trước lúc chia tay, nhé!

- Cảm ơn cậu rất nhiều!

- Vậy giờ chúng ta đi đâu?

[...]

Cầu tình yêu, 5h chiều,

Gió lộng từng đợt quện vào nhau, gió mang hơi lạnh và ẩm của dòng sông ngày chiều,

Chiếc cầu ngắn, nhưng hai bên thành cầu chứa đầy những chiếc ổ khóa đa kiểu dáng, đa màu sắc...Người ta chẳng thể nào đếm hết số lượng ổ khóa trên cầu, cũng như số chìa khóa đã được vứt đi dưới con sông kia, bởi vì nơi đây được lưu truyền rằng, hễ ai yêu nhau khi đem khóa ổ khóa vào thành cầu này và vứt chìa khóa xuống sông thì sẽ bên nhau trọn đời...

- Tại sao cậu lại dẫn tớ đến đây?

- Cậu biết đây là đâu chứ?

- Cầu tình yêu...

- Vậy cậu biết truyền thuyết của nó chứ?

- Tớ có nghe nói...

- Ừm, tớ có đem một cái đến đây, và muốn được cùng cậu khóa nó vào chiếc thành cầu kia, cậu đồng ý chứ?

- Nhưng tớ và cậu...

- Chẳng phải cậu đã nói hôm nay sẽ là người yêu của tớ sao...?

- Thôi được rồi, chỉ là việc con con thôi mà..._Sam có vẻ miễn cưỡng, nhưng nghĩ đến việc ngày mai sẽ không thấy Đại nữa, không thấy một người bạn đã là khá thân nữa, cô cũng hơi chạnh lòng, và thấy mình cần phải hoàn thành tốt lời hứa này....

Ngay lúc đó thì...

Zak và Mây cũng đang đi bộ đến cây cầu, Mây đã cố gắng lắm mới kéo Zak được đến đây....Từ phía xa, Zak đã lơ mơ thấy được đó là Sam và Đại...

Sau khi đã khóa xong chiếc ổ khóa, Đại cầm chiếc chìa khóa trên tay, và cả hai đang bám tay vào thành cầu, mắt nhìn ra xa xa.

- Sao cậu không vứt nó đi?_Sam tò mò.

- Tớ sẽ không vứt nó, cậu cho tớ giữ nó như là một kỉ niệm giữa tớ với cậu vậy nhé!

- Ừm...

Và khi Đại quay mặt sang phía Sam thì cũng là lúc Đại thấy được sự có mặt của Mây và Zak trên cây cầu. Ngay lập tức, cậu ta ôm chầm lấy Sam.

- Cậu...cậu làm gì vậy Đại!

- Chỉ một chút thôi! Tớ xin cậu, cho tớ ôm cậu lần cuối này nữa thôi, hãy để những kí ức đẹp về tớ, về Đại mãi mãi đi theo cậu được không? Vì tớ muốn, trong trí nhớ của cậu, tớ sẽ mãi là một người bạn tốt...

Sam định gỡ tay Đại ra, nhưng sau câu nói vừa rồi, cô bé mỉm lòng và cứ để cái ôm ấy tiếp diễn...

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã không đẩy tớ ra...

9. Chương 9

Và từ từ hai người chìm dần vào giấc ngủ, không có biên giới, không có xung đột, chỉ có sự gắn bó và thân thiết của hai người bạn....rất thân! Liệu tình cảm đó có dừng lại ở mức ấy?!

31/ NƯỚC MẮT...

Zak...và Mây đã chứng kiến tất cả...cảnh tượng ấy...cái ôm ấy...

Và Zak...vụt chạy...bỏ lại tiếng gọi chơi với từ phía sau của Mây:

- Kìa! Zak! Zak! Cậu bỏ chạy đi đâu thế?

Tiếp sau tiếng gọi của Mây là cái quay đầu đột ngột của Sam. Và dường như đã hiểu ra mọi chuyện, Sam đẩy Đại ra và đuổi theo Zak...Cuối cùng thì cái ôm cũng không được trọn vẹn...

Zak chạy rất nhanh, tâm trí rối bời...cậu ta cũng không biết là mình đang nghĩ gì...chỉ biết là thấy rất đau, rất đau, đau ở một chỗ nào đó trong cơ thể mình...Cơn đau đó không dữ dội như lúc Zak gồng mình với những dòng điện, nhưng nó âm ỉ khiến Zak khó chịu vô cùng...Chưa bao giờ Zak thấy cơ thể mình rã rời như thế. Nó bây giờ giống như một cái máy đã quá hạn sử dụng...

- Zak! Đứng lại không hả? Cậu làm gì mà chạy nhanh thế???

Tiếng gọi của Sam làm Zak càng căng thẳng hơn. Zak sợ thấy Sam lúc này! Và rồi lại tiếp tục chạy!

Chạy một đoạn dài...

Và Zak thấy biển hiện ra trước mắt mình, một bãi cát dài cùng những con sóng êm vỗ vào bờ nghe đến nao lòng....

Không thể chạy được nữa...

Zak ngồi gục xuống....

Sam thở dốc khi phải đuổi theo Zak một khoảng quá xa...

Dồn sức, Sam thều thào hỏi Zak:

- Cậu bị làm sao thế hả Zak? Có biết là tôi lo cho cậu lắm không hả?

- Cậu thôi đi! Cậu là đồ giả dối! Con người toàn là một đồ giả dối!

- Cậu nói cái gì????

- Chẳng phải cậu đã lừa tớ, để tớ lại với Mây để cậu được tự do tự tại với người yêu của cậu sao?

-

- Cậu làm tớ đau lắm....

Và rồi...thứ cảm xúc mới đã thành hình trong Zak...nỗi buồn...và có cả...nước mắt!

Zak đã khóc sau khi phát ra câu nói ấy...Từng giọt nhỏ thôi, nhưng cứ trào ra ở khóe mắt nhiễm gió biển. Zak thấy mắt mình cay điếng....

Và Sam cũng vậy, vì mắt Sam cũng đã ngấn lệ tự lúc nào...

Sóng biển, căng từng đợt và dội ầm ào thét...gió cũng đầy thêm trên nền trời lạnh vắng...

- Zak à, tớ xin lỗi cậu...nhưng tớ với Đại không phải như cậu nghĩ đâu...chúng tớ chỉ là...

- Cậu im đi! Lại định lừa dối tớ thêm nữa sao? Tất cả những gì tớ chứng kiến còn chưa đủ hay sao?

- Đó chỉ là một hiểu lầm mà thôi! Thật ra...ngày mai Đại phải đi rồi...nên tớ...tớ mới đi chơi cùng cậu ấy....Và cậu ấy ôm tớ, bảo tớ đừng buồn ra...Là bạn bè, lúc cậu ấy cần tớ như thế, chẳng lẽ tớ lại bỏ mặc sao? Cậu có hiểu không?

- Tớ xin lỗi, nhưng tớ không phải là con người như các cậu, tớ không hiểu những chuyện phức tạp đó, tớ chỉ biết là cậu đã lừa dối tớ, và tớ rất buồn...

- Zak à! Cậu đã biết buồn, cậu đã biết khóc rồi!!! Tớ vui quá!!!

- Cái gì? Tớ khóc, tớ buồn mà cậu vui sao?

- Không...ý tớ là, cậu đã có thêm cảm xúc mới của con người rồi...

Và Zak ngẫm lại, thấy đúng là như thế thật, bằng chứng là giọt nước mắt vẫn còn nằm lại trên khóe mi...

Sam tiến tới, đặt tay lên mắt Zak

- Cậu định làm gì?

- Yên nào, để tớ lau nước mắt cho cậu, xem thử nước mắt của người ngoài hành tinh có khác gì với nước mắt của con người không.

Và khi tay Sam đặt lên khóe mắt Zak, cậu nhìn cô một cách âu yếm. Sam đáp lại bằng một cái nhìn cũng trìu mến, thiết tha...

Bỗng, trước biển mênh mang, lạnh ngắt, cả Zak và Sam thấy lòng mình ảm áp lạ thường... Phải chăng là ngọn lửa của yêu thương đã được nhen nhóm? Phải chăng hơi ấm tình người đã được thắp lên, sưởi ấm hai tâm hồn lạnh vắng trước biển...

Và rồi, chính cái giây phút Zak và Sam cảm nhận được hơi ấm đang ngập đầy trong lòng ấy đã mở ra không biết bao nhiêu câu chuyện sau này...vui có, buồn có, hạnh phúc cũng có và cũng không thiếu những đau thương....

32/ SỰ HOẢNG LOẠN CỦA SU

Sam dìu Zak về nhà, có lẽ vì cái lạnh của biển và cả cái đau trong lòng nên Zak hơi mệt. Thật ra thì Sam có thể chạm vào người Zak được vì sự tiếp xúc ở phía ngoài da không tạo ra những dòng điện truyền vào Sam, nhưng Zak lại không thể dùng bàn tay của mình để chạm vào Sam, vì điều đó sẽ gây đau đớn cho cô bé. (Lực điện mạnh nhất của Zak nằm ở cổ tay và bàn tay!)

Đặt Zak nằm xuống giường, Sam cũng ngồi cạnh bên ngời nghỉ. Cô bé cũng cảm thấy mệt mỏi, tranh thủ nhắm mắt nhìn gương mặt của Zak lúc này, nhớ lại nụ cười hiền, nhớ lại cả giọt nước mắt lăn dài trên má Zak lúc này, Sam lại thấy vui trong lòng. Zak nằm trước mặt Sam bây giờ đã thật sự là người rồi! Đã biết vui thì cười, biết buồn thì khóc, biết giận hờn, biết trách móc...Cô khẽ đưa tay chạm vào khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của Zak, cảm thấy nó ấm và đáng yêu vô cùng, rồi nhẹ đặt một nụ hôn lên trán Zak...

- Chúc cậu ngủ ngon! :*

Sam thấy tim mình nao nao...

Vừa định bước về phòng, Sam nghe thấy tiếng khóc thút thít từ phòng Su phát ra. Gõ cửa bước vào, Sam thấy Su ôm mặt khóc nức nở, nước mắt làm ướt đầm cả một khoảng gối...

- Su! Em bị làm sao thế? Em đau ở đâu à? Để chị gọi bác sĩ nhé!

- Tôi không cần!!! Chị đi ra ngay cho tôi, biến ra ngay lập tức!!!!

Và sự thật thì Sam chưa bao giờ thấy em gái nổi nóng với mình như thế trước đây!

- Su à? Em giận chị chuyện gì sao? Có gì thì em phải nói chị mới biết được chứ?

- Tôi nói chị đi ra, tôi không muốn nhìn thấy mặt chị nữa!!!

Và rồi Sam cũng lẳng lặng kéo cửa đi ra, trong lòng đầy những nghi vấn, tại sao một đứa lạc quan và vui vẻ như Su lại có lúc khó hiểu như thế này?!

....

Su đã như thế suốt một tuần nay, không đi học, không chịu tiếp xúc với bất kì ai và đôi khi lại hét toáng lên như thể nhìn thấy một cái gì đấy khủng khiếp lắm. Sam đã rất lo và báo cho bố. Nhưng bố đi công tác vẫn chưa về và một mình cô phải xoay xở.

Nhưng đến cả bác sĩ cũng bị Su tổng ra ngoài, chắc, hết cách thật rồi!

- Tớ buồn quá!_Sam than thở.

- Không sao đâu, cậu đừng quá lo lắng, tớ nghĩ Su sẽ trở lại bình thường ngay thôi.

- Không đâu, con bé đã hơn một tuần nay như thế rồi, cậu có cách nào giúp tớ không Zak? Hay là...

- Là gì?

- Cậu vào an ủi con bé giúp tớ! Biết đâu thấy cậu nó lại muốn nói chuyện cũng nên, chẳng phải lúc cậu mới đến, nó đã rất vui đấy sao?

- Nhưng tớ...tớ chỉ quen nói chuyện với một mình cậu thôi, nói chuyện với Su tớ không quen, lại không biết cách an ủi...

- Không sao, cậu cứ thật bình tĩnh, lắng nghe những gì nó nói và cho nó mượn bờ vai lúc nó cần. Zak à! Cậu giúp tớ nhé!

- ...Ừm, để tớ thử xem sao...

....

Su đã không đuổi Zak ra, và Zak đã ở lại trong đó, khá lâu. Sam cũng không nghe tiếng Su la hét nữa, cô thầm cảm ơn Zak, “đúng là cậu ta giỏi thật!”.

33/ LỜI ĐỀ DỌA

Su đã đỡ hơn, nhưng vẫn chưa chịu đến lớp, cho nên hôm nay, chỉ có Zak và Sam đi học. Từ ngày Đại biến mất, đôi lúc Sam thấy hơi buồn, cô nghĩ mình nợ Đại một cái ôm trọn vẹn và cô cũng tiếc ột tình bạn đẹp...Đại đến đột ngột và đi cũng đột ngột, chẳng ai hay biết bất cứ thông tin gì về cậu ta cả...

Gần vào cửa lớp, tên Uy cùng bọn đàn em đã đứng chờ sẵn. Kể từ hôm Uy bị Zak làm cho hồn vía bay tá hỏa thì đến nay, hắn có phần nào e dè với Zak hơn, nhưng ngôn ngữ mà hắn phát ra vẫn sắc mùi giang hồ. Bằng chứng là hôm nay, dù thấy có Zak đi bên cạnh Sam thì hắn vẫn vênh váo và buông những lời lẽ không mấy “tốt đẹp”:

- Chào Sam của anh, cưng dạo này trông ốm thế?

Sam ngó lơ, lúc này cũng chẳng rồi hơi rồi sức đâu mà đấu khẩu với hắn nữa, thà nhắm mắt làm ngơ cho xong chuyện, nhưng Uy vẫn cứ đầu cứng cổ:

- À, chắc tại lo lắng cho cô em gái của cưng nhiều quá chứ gì?

Nói tới đây thì Sam có muốn cũng không thể làm ngơ được nữa rồi, tại sao hắn lại biết? rốt cuộc thì hắn có nhúng tay vào trong vụ này không? Câu nói của hắn quả thật ẩn chứa những hành động hết sức mờ ám.

- Anh nói thế là có ý gì? Sao anh lại biết chuyện đó?

- Haha, thường thôi cô em à, anh đây không muốn biết thì thôi, chứ đã muốn thì đến size áo lót của cưng anh cũng tìm cho ra, haha.

- Đồ trơ trên!

- Haha, cô em càng chửi, anh lại càng thích, cứ cứng đầu thêm như thế một tí nữa đi, rồi cũng sắp đến lúc cưng phải ngoan ngoãn làm con mèo mun của anh thôi, Sam à! Thăng Đại biến rồi, bây giờ cưng là của anh, bye cưng!

- Thăng kia...mày nói gì đấy hả?_Zak đã bắt đầu nổi nóng.

- Há, thằng chó như mày mà cũng dám chõ mũi vào chuyện của tao với Sam à? Tao nói ày biết nhá, tao không sợ mày như lần trước nữa đâu đấy, nhìn đàn em của tao đi rồi cảm mồm mà biết điều cư xử với tao, nhá!!!

- Mày...

Khi Zak định vung tay lên và cho tên Uy ném chút mùi điện giật thì Sam đã kịp cản tay cậu ta lại...

- Đứng! Zak! Đừng phí sức với hạng người này, ta vào lớp thôi!

Tên Uy hầm hầm:

- Được lắm, ở đó mà kiên cường đi, nay mai thì sẽ biết Vũ Phong Uy này lợi hại tới mức nào! Tụi bây, đi!

.....

- Sao cậu không để tớ cho hấn một phát!

- Cậu điên à? Đây là trường học đấy! Cậu muốn thân phận của cậu bị lộ sao? Tên Uy là một con cáo già, cậu đừng động vào hấn ta mà chuốc thêm rắc rối, tớ đã gặp quá nhiều rắc rối với hấn rồi!

Thấy Sam lo lắng, Zak cũng không yên lòng....

34/ GIẶN

Tan học,

- Zak này!

- Sao cơ?

- Cậu có biết âm nhạc là gì không?

- Tớ không biết.

- Nó là một phần không thể thiếu của con người đấy, và đặc biệt nó là cuộc sống của tớ!

- Thật vậy sao? Nó có kỳ diệu như tình yêu không?

- Còn hơn cả tình yêu ấy chứ, âm nhạc xóa bỏ mọi khoảng cách không gian và thời gian, ngôn ngữ và dân tộc để gắn kết mọi trái tim đồng cảm lại với nhau. Tuy chưa bao giờ gặp mặt nhau nhưng họ có thể hiểu nhau chỉ thông qua một giai điệu, một bài hát! Thật tuyệt phải không?

- Ừm, cậu thích nó đến thế à?

- Tất nhiên rồi, mơ ước của tớ là một ngày nào đó sẽ được một anh chàng ga lăng, tốt bụng, đem chiếc ghita bé xinh đánh một bài hát ngọt ngào và tỏ tình với tớ, hihi, nghe sến quá nhỉ?

Khi mà Sam tủm tủm che miệng cười thì Zak vẫn nhìn chằm chằm vào Sam như chưa hiểu cô bé đang nói gì...

- Một cậu quá! Làm gì mà nhìn tớ dữ vậy? Tớ đùa thôi, chỉ là đùa nên cậu đừng tin nhé!

-

- À...tớ có ý này!

- Gì vậy Sam?

- Cậu có muốn đi học ghita với tớ không? Cuối tuần tớ sẽ đi, đi chung nhé!

- Nghe hay đấy! Tớ sẽ đi cùng cậu!

Rồi Sam gắn chiếc headphone còn lại vào tai Zak, hai người đi bộ dưới hàng cây xòa bóng. Tiếng nhạc trong veo cất lên dội vào tai làm Zak hơi lơ đãng. Nhưng càng nghe, Zak lại càng thấy hay và cũng muốn mình được hát.....

Về nhà,

- Anh Zak, vào phòng với Su đi!

Đây là tiếng gọi của Su khi vừa thấy Zak và Sam về đến nhà. Su thậm chí còn không thèm nhìn mặt Sam đến một lần...Sam vui vì thấy Su đã ổn hơn trước, nhưng lại thấy buồn vì sự xa lánh của Su, và lại còn thấy buồn vì.....

- Anh Zak, tối nay anh ngủ đây với Su nhé!

- Sao lại thế được, anh có phòng của anh, Su có phòng của Su, mỗi người sẽ ngủ ở phòng của mình!

- Nhưng Su sợ lắm anh Zak à, Su sợ mỗi đêm khi giật mình mở mắt mà chỉ thấy có một mình, cô đơn và đáng sợ lắm, anh biết không?

- Nhưng anh...

- Anh đừng từ chối mà....

Nói rồi, Su vỗ đến ôm sau lưng Zak, chưa kịp phản xạ thì Zak đã thấy eo mình nằm gọn trong vòng tay Su....

- Anh mà từ chối là Su khóc thật đấy, khóc to lắm đấy....

- Thôi được rồi, Su đừng khóc, tối nay anh sẽ ngủ ở đây, nhưng là dưới sàn, nhé!

- Ôi, Su cảm ơn anh! Alien, em yêu anh Phần 9

Và Sam thấy mình như bị bỏ rơi,

- Tên Zak này, đúng là đồ dễ dãi mà, chẳng lẽ có đứa con gái nào rủ ngủ cùng là cũng gật đầu cái rụp thế sao, đúng là có là người trong hành tinh hay là người ngoài hành tinh đi nữa thì bản chất đàn ông con trai các người cũng chẳng thể nào thay đổi! _Sam lườm một mình trong phòng.

- Cậu đang làm gì đấy? _là tiếng của Zak.

- Làm gì thì mặc xác tớ, cậu quan tâm làm gì, đi mà chăm sóc cho ai kia đi!

- O cái cậu này, chẳng phải chính cậu đã bảo tớ sang phòng nói chuyện với Su còn gì, sao giờ lại tỏ vẻ bực bội với tớ? Không lẽ, cậu đang...đang...có biểu hiện giống như trong sách nói?

- Biểu hiện cái đầu cậu ấy! Toàn nhảm nhí!

- À, đúng rồi, cậu đang ghen, đang ghen phải không?:)

- Hâm à? Tớ mà thèm, xí.

- Ồ, vậy thì thôi, tối nay tớ sang phòng ngủ cùng Su, cậu đồng ý chứ? _Zak cố tình trêu người (không ngờ người ngoài hành tinh mà cũng nguy hiểm thật Alien, em yêu anh Phần 9)

- Cậu đi ra đi! Muốn làm gì thì làm!

Sam ném con gấu bông ra cửa, chỗ Zak đang đứng rồi hậm hực thả mình cái rầm xuống giường. “ Phải rồi, tại mình cả, tại mày cả Sam à, ai bảo mày bảo Zak sang an ủi, gần gũi Su để rồi giờ này mày đi trách người ta, mày đúng là hâm có tổ chức, Sam à!”, vừa nghĩ, Sam vừa cú lên đầu mình mấy cái. Chắc là đau lắm đấy, nhưng mà cô bé chẳng có biểu hiện gì, đúng hơn là tại đang mải mê nghĩ đến chuyện của Zak. Cái hành động này là kì lạ quá thể đáng với Sam từ trước đến giờ, Sam cũng không hiểu sao mình lại hành xử như thế, chỉ biết là khi thấy Zak gần gũi với một ai thì cô bé lại bực mình lên như vậy. Vậy mà lúc trước, còn giới thiệu Zak cho Mây nữa chứ, đúng là dối lòng mà, hi hi.

Và suốt đêm hôm đó, các bạn có biết được bộ dạng của Sam buồn cười như thế nào không? =))

Cô đã chẳng chợp mắt được lấy một lần mà cứ vài phút lại rón rén mở cửa phòng Su rình rập nhất cử nhất động của hai người. Cứ chạy đi, rồi chạy về, “hành trình” kéo dài đến gần sáng...Trong khi Zak và Su đã đánh được một giấc no say (tất nhiên là Su nằm trên giường, Zak nằm dưới sàn) thì Sam lại...mất ngủ trầm trọng. Bằng chứng là.....

- Sam! Mất cậu sao thâm thế? Đêm qua không ngủ được à? _Mây lò dò hỏi thăm.

- Ủ, tớ...tớ bị mất ngủ.
- Trời đất, trước giờ cậu có thể đâu, nhớ giữ sức khỏe đấy, không là nhan sắc nó hao mòn đi đấy, hihi.
- Ủm, tớ biết rồi, cảm ơn cậu nhé.

Zak ngồi bên tủm tỉm cười.

“ Cười cái đầu cậu ấy, vì ai mà tôi mới ra nông nổi này chứ!”, Sam cau có nhìn Zak và thầm nghĩ.

“ Tớ biết là cậu vì tớ mà, cậu còn giấu nữa, cậu quan tâm đến tớ, đúng không?”, Zak cũng nhìn Sam và thầm nghĩ.

Họ đọc được suy nghĩ của nhau à?! Siêu ghê ==))

.....

35/ NGỦ CHUNG

- Sam! Cậu giận tớ chuyện hôm qua sang ngủ phòng Su à?
- Hơ, tớ đâu có rảnh, cậu ngủ ở đâu mặc xác cậu, ngủ trên cây, dưới gầm cầu, trong tủ hay trong nhà vệ sinh cũng chả liên can đến tớ, tớ chả quan tâm!
- Tớ ngủ ở đâu cũng mặc kệ, đúng không?
- Tất nhiên rồi!
- Tối đó, tại phòng Sam,
- Cậu ôm gối sang đây làm gì? Nhầm phòng rồi, phòng Su đối diện kia kìa.
- Tối nay, tớ ngủ ở phòng cậu!
- Cậu hâm á?! Tớ đâu có yêu cầu?
- Chẳng phải cậu bảo tớ ngủ ở đâu cũng mặc sao, thế thì tớ ngủ ở đây, trong phòng này, mặc xác tớ!!! ==))
- Cậu...cậu...cậu càng ngày càng được lăm đó Zak. Được thôi, nếu thích thì cậu cứ tự nhiên, nằm dưới sàn thì cũng chả ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới!
- Ai bảo với cậu tớ nằm dưới sàn?
- Hơ? Không lẽ trên giường? Đừng đùa với tớ, không ổn đâu đấy! Tớ mà nổi khùng lên là cậu hết đường sống đấy nhá!
- Tớ không đùa, tớ sẽ nằm trên giường, mặc xác tớ, cậu nằm ở đâu thì...mặc xác cậu. Chúng ta cứ...mặc xác nhau đi, thế nhé!

Sam cứng lưỡi, vò đầu bứt tai trông mà tội nghiệp. “Không ngờ có ngày, học trò dám cãi lại sư phụ, biết thế, đừng dạy cho hần ta biết quá nhiều thứ, giờ thì hần “khôn” hơn mình rồi, huhu, đúng là không có cái đại nào bằng cái đại nào =.=!”

Đêm, tình hình lúc này:

Chiếc giường được chia làm hai phần:

Phần bên trái của Zak,

phần bên phải của Sam,

ở giữa là biên giới bằng...gấu bông.

Sam mặc bộ đồ ngủ màu hồng hình Pucca.

“Hôm qua thức trắng đêm mai phục rồi nên đêm hôm nay phải ngủ bù thôi, quyết tâm xóa bỏ quãng thâm trên mắt”, nghĩ vậy, Sam vừa nằm xuống giường là lăn ra ngủ say như chết. Zak thì ngược lại, nằm dưới

sàn bên phòng Su dù lạnh nhưng vẫn ngon giấc thì bên này, chăn ấm nệm êm nhưng vẫn không tài nào chợp mắt được. Mắt cậu cứ mở thao láo nhìn trên trần nhà, và được một lúc thì quay sang nhìn Sam.

Lúc Sam ngủ trông đáng yêu đến lạ. Đôi mi rậm dài chốc chốc rẽ rung lên, và khuôn miệng chúm chím lại càng thêm dễ thương. Cô ngủ, hiền như một nàng công chúa. Zak say mê ngắm đến quên cả việc ngủ... Và rồi cái thói ngủ “thẳng dờ thẳng cẳng” của Sam đã “phát huy công hiệu” vào lúc này, khi cô nàng đã chìm sâu vào giấc ngủ thì có thánh Ala cũng không lôi nàng dậy được. Nàng giãy giụa một hồi, đập chân văng tung tóe và cái “biên giới gấu bông” trong nháy mắt đã bị nàng “san bằng”. Và tình hình lúc này rất chi là...tình hình! Sam quay người sang ôm vào bụng Zak, chân thì gác lên người Zak, mặt áp sát vào hông Zak. Dù tư thế rất chi là kì lạ, nhưng chắc là rất thoải mái cho nên nàng ta vẫn ngủ say...như chết. Hà hà, chính mình vạch ra ranh giới rồi cũng chính mình xóa bỏ nó, Sam mà tỉnh dậy chắc là xấu hổ đến chín mặt mất

Và rất may là chỉ khoảng mười lăm phút sau, không hiểu là đã gặp ác mộng hay có linh tính mách bảo mà Sam chợt mở mắt, tỉnh như sáo. Và lúc này “hiện trường” đã được phơi bày.....

- Á!!!!!!

Sam gào lên và nhảy ngay xuống giường:

- Cậu...cậu...tớ...tớ...Tớ có làm gì quá đáng không thế?

- Haiza, giờ tớ mới biết cậu có nhiều tật xấu khi ngủ thế đấy!

- Hả??? Cậu biết những gì? Khai ra mau!!! Không là tớ xử đẹp cậu luôn đó!!!

- À thì đại loại là...ngáy to, nghiêng răng, chấp lưỡi, nói mớ, tự nhiên quá xá và còn nhiều cái khác tớ chưa tiện khám phá!

Khỏi phải nói điệu bộ của Sam lúc này như thế nào, “xí hổ quá đi mất, mất hình tượng quá đi mất, trời ơi, chắc mình lấy gối mà đập đầu tự tử cho rồi, biết thế nào cũng thành ra thế này mà, hix”

- Cậu...cậu thấy tớ thế mà không đẩy tớ ra, còn để yên như thế làm gì rồi giờ nói mớ tớ, hả??? Cậu muốn hạ thấp danh dự của tớ phải hông? Cậu...cậu đi về phòng đi!!!

Sam giận rồi, dễ giận thật đấy!

- Cậu đang giận tớ đấy à?

- Xí!!! Ai thêm!!!

- Tớ nói đùa thôi...Khi cậu ngủ trông...rất đẹp!

- Xí!!! Lại khen đều tớ chứ gì? Đây không dễ bị mắc lừa đâu nhá!!!

- Không! Tớ nói thật! Tớ mãi ngắm cậu mà quên cả ngủ đây nè!

Ngại rồi :”>

Sam tỏ vẻ e thẹn (cái này mới giống tiểu thư chứ Alien, em yêu anh Phần 9) và nhỏ giọng dần:

- Cậu nói thật chứ?

- Thật mà...cậu cho tớ cái cảm giác đó nhé!

- Cảm giác gì cơ?

- Cảm giác được cậu ôm và gác chân lên người tớ ấy!

Trời đất! Có ai như Zak không? Bị đè nguyên cái chân nặng bở xừ mà thích, gắp mình là mình hất bay ra từ lâu rồi.

- Tớ...tớ...

- Cậu sao thế?

- Tớ ngại

- Có gì mà ngại? Cậu với tớ mà ngại à? Mà chẳng nhẽ cậu không định ngủ mà thức tới sáng luôn sao? Tớ cũng chưa ngủ được miếng nào đâu đấy! Giờ thì lại đây nào!

Zak kéo tay Sam lại giường, cậu quên mất là mình vừa làm cô bé đau bởi luồng điện ở cổ tay.

- Tớ xin lỗi! Tớ lại quên mất rồi!

- Không sao đâu! Tớ chịu được mà! Tớ sẽ tập quen với dòng điện đó để cậu có thể nắm tay tớ! Tớ muốn tất cả mọi thứ của cậu đều thật bình thường...!

- Cảm ơn cậu, Sam à! Cậu thật tốt với tớ...

- Thôi, đi ngủ nhé, tớ buồn ngủ rồi, cậu ráng mà chịu đựng sức nặng của chân tớ đấy, sáng dậy mà không nhúc nhích được là không được đổ thừa cho tớ đâu, chính cậu bảo tớ làm thế đấy!

- Tớ biết mà, đi ngủ thôi.....

Và từ từ hai người chìm dần vào giấc ngủ, không có biên giới, không có xung đột, chỉ có sự gắn bó và thân thiết của hai người bạn....rất thân! Liệu tình cảm đó có dừng lại ở mức ấy?!

10. Chương 10

Cánh cửa phòng sập lại, căn phòng tối om, Sam cũng không bật điện, và ngồi khóc thầm. “Xin lỗi!” _lời mà Sam nói lúc này chỉ có thể là xin lỗi mà thôi!!!

36/ TRÒ BỈ ỔI CỦA UY

Cuối tuần rồi!!!

Và cứ “như một thói quen”, đây sẽ là khoảng thời gian “sung sướng” đáng quý để Sam được dịp “nướng” chín trên chiếc giường thân yêu. Ôi chao, Sam yêu những ngày cuối tuần, yêu cái khoảnh khắc mà khi mở mắt dậy là đã thấy mặt trời ở trên cao tít (chắc tầm 10h, 11h) chứ không phải là đang hé dạng như những ngày đi học.

Nhưng!!! Cái sự sung sướng ấy đã bị kìm hãm lại bởi Zak!!!

- Sam! Sam! Dậy đi nào, cậu hư quá đấy!

- Để cho tớ ngủ thêm tí nữa thôi, tí nữa thôi mà. Xin cậu đấy, đi mà, mà...

Mắt thì vẫn cứ nhắm tịt mà miệng thì cứ lẩm bẩm, trông Sam cứ như người bị “lên đồng” =))

- Thế cậu không định đi học ghita à? Cậu bảo hôm nay đi mà?

Và câu nói công hiệu thật, Sam bật dậy, tỉnh queo.

- Ủ nhỉ, tớ quên mất! Cảm ơn cậu, cậu mà không nhắc chắc thầy dạy ghita đến khóc tức tuổi khi phải chờ đợi tớ mất, hihi.

.....

Lớp học ghita,

Thầy dạy ghita là một ông giáo già, tóc đã bạc phơ nhưng đôi tai và đôi tay vẫn còn rất nhanh nhẹn và nhuần nhuyễn. Phòng học bé cỡ con, chỉ chừng vài chục mét vuông, nhưng bị chiếm hết một khoảng bởi những chiếc ghita, cũ có, mới có, đủ sắc màu và hình dáng...

- Chào các em, khi đã xác định học môn này thì các em phải có sự yêu mến, kiên trì và thường xuyên luyện tập. Thời gian đầu, các đầu ngón tay sẽ bị phỏng lên và đau nhức, nhưng khi đã quen rồi thì sẽ không có gì khó khăn nữa.....Chúng ta bắt đầu học những nốt cơ bản nhé!

Ra về, Zak và Sam đang đi trên đường,

- Cậu thấy sao, Zak? Thú vị không?

- Ừm, rất thú vị, tớ rất thích nghe tiếng ngân của ghita. Tớ sẽ chăm chỉ luyện tập...

- Ừm, tớ cũng thích, nhưng...

- Nhưng sao?

- Tớ đau tay quá.

Zak cầm tay Sam và khẽ thổi nhẹ vào những đầu ngón tay đang tấy đỏ. Sam chịu đựng, một phần vì cơn đau do việc tập ghita, một phần vì dòng điện truyền từ tay Zak. Sam đã gắng là sẽ thích nghi với nó, dù có đau, nhưng cô vẫn cần rằng chịu đựng.

- Cậu đỡ đau chưa?

- Ừm...tớ đỡ rồi, cảm ơn cậu nhé!

.....

- Chào em yêu, chủ nhật mà cũng siêng ra ngoài nhỉ?

Không biết đánh hơi thế nào mà tên Uy lại xuất hiện ở đây, trên chiếc Audi màu da cam chói mắt.

- Anh theo dõi chúng tôi đấy à?

- Ấy, ấy, sao lại nghĩ xấu cho anh như thế! Anh tình cờ đi ngang qua thì thấy cứng nên dừng lại hỏi thăm thế thôi.

- Cảm ơn! Chúng ta đi thôi Zak!

- Ấy, khoan đã nào, sao cứ thấy anh là cứng bỏ chạy thế, anh có ăn thịt cứng đâu. Bây giờ, anh có chuyện nghiêm túc muốn nói với cứng đây!

- Tôi chả có việc quái gì phải nói với anh cả!

- Ái chà chà, lại nóng vội rồi, em cứ bình tĩnh và nghĩ kĩ lại đi, sẽ có rất nhiều chuyện cần phải nói đấy! Em còn đang rất tò mò về cái chuyện tại sao em gái bé bỏng của mình lại thành ra như thế mà, đúng không?

- Anh...anh biết những gì? Anh nói đi!

- Cứng muốn biết thì lên xe với anh, chỉ mình cứng thôi.

- Không được, tớ sẽ đi với cậu!_Zak hùng hổ.

- Zak, cậu về trước đi, tớ đi một lát rồi về sau.

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, cậu về trước đi!

Tên Uy đứng đó mở cửa sẵn, hai người vào trong xe, chiếc xe chạy mất hút. Bực bội, Zak đá vỏ lon nước ngọt nằm cheo queo trên mặt đường khiến nó lăn lông lốc. Cậu hậm hực đi về nhà...

.....

Crazy Bar,

Chủ nhật, khách đông nườm nượp, từng đôi tình nhân quần lấy nhau như sam, những loại bia rượu đắt tiền nằm chật kín trên mặt bàn, và tất nhiên không thể thiếu tiếng nhạc đinh tai nhức óc...

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? Tôi chỉ muốn biết sự thật về em gái tôi thôi!

- Ấy, cứ thư giãn tí đã, anh có cái này rất hay cho cứng xem đây!

- Là gì thì anh nói ra ngay đi, trước khi tôi còn kịp giữ bình tĩnh!

- Ok, cũng nóng vội quá, không kiên nhẫn mà uống với anh cốc bia được à, uống vào để còn giữ bình tĩnh mà xem món quà anh tặng cưng chứ!

- Rắc rối quá, anh không nói thì tôi về!

Uy chìa ra trước mặt Sam chiếc Ipad, trên màn hình hiện lên một video- không tên!

- Nhấn play đi, và tận hưởng, cưng nhé!

Uy cười nhếch mép, trông vẻ hắc ta lúc này mà Sam chỉ muốn đập ngay chiếc Ipad vào mặt hắc. Rồi kiên nhẫn nhất có thể, Sam ấn play và.....

Sam không thể tin nổi vào mắt mình nữa, cô chỉ xem đến không quá một phút và kinh sợ đến mức đánh rơi cả chiếc Ipad xuống sàn, tiếng nhạc như nổi lên to hơn, và dội hơn.

- Đồ bỉ ổi!!! Đồ chó!!! Mày đã làm gì em gái tao thế này, hả??? Đồ vô liêm sỉ, đồ mất nhân tính!!! Mày có biết là nó chỉ mới 16 tuổi không hả???

Sam thật sự căm phẫn, uất ức, cô dồn mọi sức lực và đánh tới tấp vào người của tên Uy. Đáp lại, hắc ta vẫn bình chân như vại, và chốc chốc lại nhấc cốc bia lên, ột ngụm vào miệng, cười khoái chí.(Khốn nạn thật!)

- Mày làm gì tao cũng được! Tại sao lại là em gái tao! Tại sao! Tại sao!!!

- Anh đã cảnh cáo cưng ngay từ đầu rồi còn gì! Có cái gì mà Vũ Phong Uy này muốn mà không được đâu chứ! Thế mà sao? Cưng quá cứng đầu, và còn sỉ nhục anh trước bao nhiêu người! Làm sao anh có thể làm ngơ cho qua được. Đây là tại cưng! Em gái cưng thành ra thế này tất cả là tại cưng! Tại sự cứng đầu và cố chấp của cưng đã hại em gái cưng đấy thôi!

- Không! Không! Không phải như thế! Mày nói dối!!! Tất cả chỉ là màn kịch mày dựng lên để lừa tao thôi đúng không???

- Haha, anh đã muốn thì chỉ có thật trở lên thôi, không có chút dối trá nào đâu cưng à, cái video này quay HD hắc hơi đấy. Nếu mà anh buồn, anh up lên Youtube hay một trang mạng nổi tiếng nào đấy thì sao nhỉ? Chà chà, chắc em gái yêu quý kiêm nhị tiểu thư nhà họ Vương sẽ nổi tiếng như cồn khắp cả nước à xem!

- Anh...anh...không được làm như thế!!! Tôi xin anh... xin anh... anh bảo tôi làm gì cũng được... chỉ xin anh... đừng up nó lên... xin anh... đừng làm mất đi danh dự của em gái tôi nữa... nó đã quá đau buồn mấy tuần nay rồi! Xin anh!!!

Sam hạ mình và quỳ xuống van lờ Uy, giọng nhỏ dần và ngắt quãng. Hết cách rồi! Và chỉ còn cách duy nhất này để cứu sống danh dự và cuộc đời của đứa em gái cô mà thôi, mặc dù, cô căm ghét cái kẻ ngồi trước mặt mình đến tận xương tủy!

- Haha, phải như thế mới là Sam của anh chứ! Lúc nào em cũng như thế này thì anh đâu đã phải nóng tính như thế kia, mà công nhận, em gái em “ngon” thật, chị gái nó chắc còn...hơn nữa nhỉ? Hahahaha!!!

- Anh.....

Sam cắn chặt môi, nhìn tên Uy với đôi mắt hình viên đạn, không phải là đạn bình thường mà là đạn đại bác, vì cô ước dặt lúc này có thể xé xác tên khốn nạn kia ra thành trăm ngàn mảnh cho hả hê cơn tức, nhưng bây giờ, cô đang bị khống chế và thất thế trong tay hắc.

- Anh muốn tôi phải làm những gì? Nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc nữa!

- Cưng cũng biết điều đấy nhỉ! Đơn giản thôi, anh muốn cưng làm người yêu của anh!

Sam nhắm nghiền mắt lại, mặc cho nước mắt thi nhau rơi dài trên hai gò má nóng hổi, cô phải nén tủi nhục, phải quẳng đi cái gọi là danh dự ngay lúc này...để cứu em gái cô. Và Sam khẽ gật đầu, trong lòng than khóc xót xa.

- Tốt lắm! Làm bạn gái anh thì cưng sẽ không chịu thiệt thòi đâu! Ngoan ngoãn nghe lời anh thì cô em gái bé bỏng của em sẽ không phải chịu đau khổ đâu, haha.

Tiếng cười hả hê của tên Uy làm Sam chết lặng. Có khôn ngoan tới đâu thì Sam cũng không nghĩ hẳn ta lại dám giở cái trò bẩn thỉu này, với chính em gái mình. Và bây giờ, Sam thật sự thấm thía những lời đe dọa của tên Uy lúc trước, hẳn quả thật là một tay cáo già, và Sam đã dính bẫy! Dù muốn dù không, cô cũng phải “miễn cưỡng” làm bạn gái của hắn, cô mủi lòng và cam chịu vì cô nghĩ đến hình ảnh khóc than, gào thét của Su. Và trong lòng Sam cũng ngập đầy những day dứt, cô cứ xoay vần trong cái suy nghĩ tội lỗi rằng: chính mình là người đã hại Su!

37/ SỰ THAY ĐỔI KHÔNG MONG ĐỢI

Sam đi đến tận khuya mới về, người nồng nặc mùi bia rượu, mùi của chốn ăn chơi và trác táng. Uy đã ép Sam ở lại bar, và tham gia vào cuộc vui xa hoa của hắn cùng đồng bọn. Toàn là một lũ cậu ấm cô chiêu ăn không ngồi rồi, phá hoại tiền bạc của cha mẹ, toàn là một lũ thuộc tầng lớp “thượng lưu”, coi trời bằng vung, coi tiền như cỏ rác và coi danh dự của người khác như một...miếng giẻ lau! Trước đây, Sam căm ghét và nguyên rửa bọn chúng bao nhiêu thì bây giờ cô phải chịu đựng hạ mình để có thể ngồi bên bọn chúng, nghe tiếng cười đùa ríu rít của bọn chúng, nghe những phát ngôn bẩn bựa của bọn chúng và phải cố gắng nuốt từng ngụm bia đắng chát vì tên Uy và bạn bè của hắn yêu cầu. Lúc ấy, Sam ước mình có thể chết đi mà thôi....

Zak thấy Sam say xỉn, cảnh tượng không khác gì Su của lúc trước. Dìu Sam vào phòng, Zak luôn miệng hỏi:

- Cậu đi đâu mà giờ mới về hả? Lại còn uống bia rượu nữa là sao? Trước đây cậu đâu có như thế?

Chập choạng trong cơn say và nổi buồn, Sam cau quắt:

- Buông tớ ra! Mặc xác tớ! Tớ muốn làm gì là quyền của tớ! Cậu là cái gì mà lên giọng với tớ!

- Cậu sao thế?!!

Rồi Sam khóc, khóc thê lên, Sam bầu vùi vào lưng Zak mà khóc, cô hận, hận tên Uy, kẻ đã phá đời em gái cô, kẻ đã khống chế cô và bắt cô phải phục tùng, cô buồn, buồn vì tình cảm với Zak mới vừa chớm nở thì đã phải lụi tàn...

- Zak!!! Tha lỗi cho tớ! Tớ không còn cách nào khác! Zak, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, xin lỗi cậu rất nhiều.....

Than khóc được một lúc thì Sam cũng gục lên vai Zak mà ngủ thiếp đi. Khuôn mặt bệ rạc của cô bé lúc này làm Zak không khỏi đau lòng....

Không biết, rồi ngày mai, chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây!!!

.....

Sam sang phòng Su, cô bé đang ngủ, trên khuôn mặt vẫn hằn lên những nỗi đau và sợ hãi. Hơn ai hết, Sam hiểu những gì Su phải chịu đựng và trải qua. Thật quá khủng khiếp và ghê rợn! Sam nhìn em gái mà khuôn miệng cứ bặm chặt....

- Chị vào đây làm gì! Đi ra ngay cho tôi!!! Tôi ghét chị, tôi không muốn nhìn thấy mặt chị nữa, cút ra, cút ra!!!

Su hất tung chăn gối và la gào như người điên

- Su! Su! Em bình tĩnh lại, bình tĩnh nghe chị nói! Chị đã biết hết mọi chuyện rồi! Chị hiểu những gì em đang phải chịu đựng!

- Chị thì biết cái gì chứ!!!

- Chị biết, chị biết tên Uy....

- Chị im đi!!!!!!!

- Không! Su à, em phải nghe chị nói! Em phải biết đối diện với sự thật! Em cứ như thế này mãi thì có giải quyết gì được không hả???

- Huhu, vậy thì em phải làm sao đây hả chị? Em sợ lắm, em sợ hẳn lắm...Chị cứu em với, em không muốn, không muốn đâu chị ơi.....

- Được rồi, chị nhất định sẽ cứu em! Em yên tâm, và đừng nghĩ ngợi gì đến tên khốn ấy nữa! Em phải quên hết đi và bắt đầu lại từ đầu, em phải sống, sống thật vui vẻ để chứng minh cho hẳn thấy em không hề yếu đuối! Tin chị, chị hứa là hẳn ta sẽ không đụng đến em thêm một lần nào nữa đâu! Nghe chị, ngày mai đi học lại em nhé! Bạn bè em hỏi thăm chị nhiều lắm rồi....

Su quệt ngang nước mắt, ánh mắt buồn nhưng đã bớt chên vênh. Cô bé đã bớt sợ, đã có chút niềm tin sau lời an ủi của chị gái. Nhưng Su đâu biết rằng niềm tin đó lại được đánh đổi bằng chính “hạnh phúc” của chị gái cô.....

.....

Hôm nay Su đã trở lại với trường học. Zak vô vùng ngạc nhiên vì sự biến chuyển này, và rất vui.

- Zak, cậu đi với bé Su đến trường trước nhé, tớ có việc bận nên lát nữa đến sau! Chăm sóc nó ở trường giúp tớ nhé!

- Nhưng cậu đi đâu?

- Đó không phải việc của cậu!

Zak và Su đến trường trước. Nhưng khi đến lớp đã khá lâu mà vẫn chưa thấy Sam đến, Zak lo lắng và chạy ra trước cổng trường để chờ....

Và.....

Trước cổng trường lúc này là một chiếc Camry màu café mới cồng. Từ trong xe, Uy bước ra với vẻ mặt nghênh ngang vốn có. Nhưng điều đó sẽ chẳng làm Zak phải bất ngờ nếu như từ chiếc cửa mở ra bên kia, Sam không lộ diện với một bộ dạng hoàn toàn khác, khác đến đáng sợ!!!

Bộ đồng phục đơn giản đã bị “cải biến” thành một thứ trang phục “bắt mắt”, bụi bặm. Mái tóc dài thẳng mượt bị thay thế bởi những lọn tóc uốn màu nâu trông vô cùng sành điệu, và một kiểu make-up cực đậm đã khiến cho tất cả những ai quen mặt Sam nhất cũng không tránh khỏi cú sốc 1phút! Và khỏi phải nói thì chúng ta cũng biết Zak đã phải sốc đến mức nào! Kinh khủng hơn nữa là, Sam choàng tay Uy đẩy về âu yếm và thản nhiên lướt qua mặt Zak mà không có chút phản ứng nào.....Zak đứng hình trong mấy phút liền, và cú sốc này có lẽ có thể sánh ngang với dòng điện cực mạnh quét qua người Zak lúc nạp năng lượng!

- Sam....Cậu làm cái gì thế hả? Có phải là Sam mà tớ biết không thế? Sao cậu lại đi với hẳn ta? Chẳng phải hôm qua cậu còn chửi rủa hẳn đấy sao!!!Sam! Sam...

Zak đuổi theo, mong nhận được lời giải thích cho hành động kì quặc vừa rồi của Sam. Nhưng thay vì lời giải thích thì lại là một câu nói vô tình, mà chỉ cần nghe một lần thôi đã đủ làm mọi thứ cảm- giác- người hình thành trong Zak mau chóng bị sụp đổ:

- Xin lỗi, nhưng đây mới chính là style của tôi, và Uy mới chính là người xứng đáng nhất với tôi! Cậu đừng chỏ mũi vào chuyện của tôi nữa!

Chỉ như thế thôi, và Sam lướt đi. Câu nói vừa dứt, khóe môi của Sam cũng vừa như tê dại. Đau!!! Zak giơ tay lên định cho tên Uy kia một bài học, rồi như có cái gì đó ngăn lại, Zak giữ tay xuống, khóc không thành tiếng. Zak chưa bao giờ nghĩ Sam có thể đối xử với mình như thế!!!

Chắc hẳn, cái cử chỉ thân mật vừa rồi của Sam và Uy sẽ là chủ đề “hot” nhất của cái trường này trong thời gian sắp tới!!!

[15p trước, khi Sam đang ngồi trên ô tô của Uy]

- Cưng cũng thương em gái mình lắm nhỉ? Trông cưng như thế này có phải cá tính hơn không? Haha

-

- Cưng sao thế? Đi với anh đến trường mà cứ im lặng thế là không được! Chúng ta là người yêu, mà người yêu thì phải thân mật và quấn quýt với nhau chứ.

- Tôi không làm được!

- Cái gì? Không làm được? Ok, tốt thôi, trong cặp anh đang có chiếc Ipad với những thước phim vô cùng sinh động, lát nữa đến trường, chắc...anh phải ột vài đĩa xem giải khuây thôi...

- Anh.....!!!

- Sao hả cưng?

- Tôi biết rồi, tôi sẽ nghe lời anh.....

- Phải thế chứ, người yêu của anh ngoan quá cơ, hahaha!!!

38/ VAI DIỄN

Tan học,

- Sam! Tớ muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu! Tớ biết cậu không phải là người như thế!

- Bỏ tay ra! Cậu thì biết gì về tôi chứ! Đây mới chính là con người thật của tôi đấy! Tôi không tốt bụng và hiền lành như cậu tưởng đâu!

- Sam à, tớ biết cậu phải có lý do gì mới làm như thế mà! Cậu nói cho tớ nghe đi! Tớ sẽ giúp cậu!

- Cái gì? Giúp á? Cậu thì giúp được gì cho tôi chứ?! Đến cả việc làm người bình thường cậu còn chưa làm được thì cậu giúp cái quái gì được cho tôi? Hả???

- Ý cậu là sao?

- Sao là sao? Cậu vẫn chưa hiểu à? Cậu nghĩ là một người ngoài hành tinh như cậu cũng có đủ cái tư cách để có tình yêu của một con người sao? Cậu nghĩ là tôi có thể đi yêu một cái thứ kì quái và khác người như cậu được ư? Cậu lắm to rồi đấy Zak à, tôi chỉ thương hại và tội nghiệp cậu thôi!!!!!!

Sam vừa nói cái gì vậy? Những lời nói ấy thật quá tàn nhẫn, nó làm tan nát tất cả những gì đẹp đẽ về tình yêu, về thế giới loài người đang dần lớn lên trong Zak. Nó như một cái tát đầy đau đớn, đập vào mặt Zak, khiến Zak xót đến vô cùng...Zak vẫn nhìn Sam, nhưng không phải bằng ánh mắt triu mến mà là ánh mắt của sự căm phẫn:

- Con người các cậu toàn là đồ dối trá!!!!!!!!!!!!

Và Zak bỏ chạy. Phải rồi, không thể đứng đó trước mặt Sam thêm một giây phút nào nữa, khi mà Zak đã quá đau bởi những lời phỉ báng kia, khi mà tên Uy đang tiến lại gần và đưa khuôn mặt kệt cớm của hắn ra để trêu tức Zak.....

- Lên xe nào, em yêu!

Uy hôn nhẹ vào má Sam và mở cửa xe. Khuôn mặt Sam nóng bừng, không được và không dám kháng cự lại hành động vừa rồi của Uy (chứ bình thường là Uy đã có thể mắ mồi mắ lợi với Sam rồi!). Cô nuốt uất ức vào trong, lặng lặng ngồi vào xe...

“Xin lỗi Zak, xin lỗi cậu hàng vạn lần vì những câu nói vô tình của tớ lúc này. Tớ buộc lòng phải hành xử như thế để cậu quên tớ đi và đến với em gái tớ. Nó cần cậu hơn tớ vào lúc này, và tớ cũng không thể đáp lại tình cảm của cậu khi mà tương lai của em gái tớ đang nằm trong tay của tên Uy. Tớ yêu cậu, nhưng có lẽ tớ phải chôn vùi tình cảm ấy đi thôi!!! Xin lỗi Zak!!! Tha lỗi cho tớ!!!”

Khẽ nhắm đôi mi thật lâu, hai hàng nước mắt trượt dài.....Sam nén lòng.

.....

- Không!!!!!!!!!! Tại sao, tại sao cậu lại nói với tớ những lời cay đắng như thế!!! Tớ đã cố gắng hết mình vì cậu, vì cái mong muốn được làm một người hoàn toàn bình thường, có cảm xúc để được yêu cậu và được cậu yêu. Vậy mà tại sao cậu lại nở lòng nào đẩy tớ ra xa để đi với một người khác? Tớ không xứng với cậu vì tớ không phải là con người sao?

Tiếng thét của Zak như xé lòng hòa vào tiếng sóng vỗ ào ạt, trước không gian bao la của biển cả. Zak đứng đó, chỉ có một mình...Zak nhớ, chỉ mới đây thôi, Zak và Sam, tại bờ cát này, Zak đã khóc vì Sam và Sam đã vui mừng biết bao vì điều đó. Và Zak cứ ngây ngô nghĩ rằng tình yêu thật giản đơn là như thế! Nhưng

lầm rồi Zak ạ, “hạnh phúc tưởng như” thường mong manh. Cuộc sống con người cũng như tình yêu vậy, phức tạp và nhiều đớn đau lắm, Zak có chịu đựng nổi không? Và Zak có hiểu được Sam phải cố tình nói ra những lời dối lòng như thế để làm gì không? Tất nhiên là Zak không biết, và cuộc sống là vậy, nếu như tất cả đều rõ ràng và rạch ròi thì còn đâu là cuộc sống nữa! Bất ngờ và kịch tính, mờ ảo và lắm đớn đau, đó là bản chất của cuộc đời, của thế giới loài người!!!

Sam lại tiếp tục những cuộc vui thâu đêm cùng Uy. Trang phục, tóc tai, cử chỉ, điệu bộ, tất cả đều không phải là Sam lúc trước nữa!!! Sam như một con ve sầu lột xác, nhưng con ve đó lại vô cùng đớn đau khi việc lột xác kia lại là một sự ép buộc! Nhiều lúc Sam nghĩ mình đã buông xuôi, mình đã hư hỏng thật rồi, nhưng Sam không có lựa chọn nào khác, không có con đường nào khác để đi. Sam chịu đựng được tất cả, tất cả những lời bàn ra tán vào, những câu nói móc, châm chọc của học sinh trong trường, bởi vì việc Sam và Uy là một cặp giống như “một chân động” lớn trong lịch sử của Diamond. Nhưng cô thật sự cảm thấy tội lỗi và đáng trách khi nhìn thấy thái độ của Zak dành ỉnh. Zak thôi không trách móc, không hỏi han, không nhắc nhở và kéo Sam ra khỏi vùng lầy này nữa, Zak im lặng và xem Sam như một người vô hình. Điều đó càng làm Sam day dứt hơn!

“Có lẽ cậu ghét tớ thật rồi....Đến với Su sẽ tốt hơn cho cậu...Hạnh phúc nhé!”_mỗi lần nhìn thấy bóng Zak thoáng qua, suy nghĩ kia lại chập chờn trong đầu Sam.

.....

- Chị Sam!!! Sao chị lại làm như thế? Sao chị lại hành động đại dốt như thế? Em biết là tên chó kia đã lấy em ra để uy hiếp chị. Chị đừng sợ hắn nữa, cứ để hắn thích làm gì thì làm. Quay về sống thật với con người chị như trước kia đi, em thật sự buồn khi thấy chị như thế này đây Sam à!!!

- Không đâu Su! Chị tự nguyện, không ai ép buộc chị cả, chị thích sống như thế, sống là để hưởng thụ, và Uy cho chị nhiều thú! Còn nhiệm vụ của em, là phải sống thật tốt, biết chưa?

- Chị điên rồi, chẳng lẽ chị không nhớ là...hắn ta đã làm gì với em sao? Hắn ta có thể làm thế với em được thì hắn cũng có thể làm thế với chị được đấy!!!

- Em yên tâm, Uy nghe lời chị lắm, anh ấy không dám động đến chị đâu!!!

- Em không ngờ chị lại là người như thế đấy!!! Chị làm em thất vọng quá!!!

“Rầm!!!”

Cánh cửa phòng sập lại, căn phòng tối om, Sam cũng không bật điện, và ngồi khóc thầm. “Xin lỗi!”_lời mà Sam nói lúc này chỉ có thể là xin lỗi mà thôi!!!

11. Chương 11

và cái gì đến thì sẽ đến, nụ hôn lần này thật sự dài và ẩm, hai khuôn mặt áp vào nhau và hơi thở nồng nàn lan tỏa. Giây phút này, họ đã thuộc về nhau.....

39/ HỒI KẾT CỦA VỞ KỊCH

Hôm nay là sinh nhật Uy, sinh nhật của đại công tử tập đoàn KS, một sự kiện lớn của cả thành phố!!! Bởi vì cái thói thích khoe khoang và tự mãn của Uy, nên tiệc sinh nhật của hắn ta cũng phải khác người. Địa điểm tổ chức là khách sạn năm sao lớn nhất thành phố. Và thiệp mời thì được Uy phân phát như...hàng cứu trợ!!! Có nghĩa là hắn mời toàn bộ học sinh trong trường, kể cả những người mà hắn chưa từng biết mặt cũng như chưa từng nói chuyện. Hắn là một người lắm chiêu trò, và nghĩ ra mọi thứ để thỏa mãn cho thói ăn chơi của mình.

Và trước uy danh to đùng của tập đoàn KS cùng vị thiếu gia nổi tiếng quậy phá, học sinh trong trường buộc lòng phải đi dự tiệc dù chẳng sung sướng gì, trong đó có cả Zak và Su.

Khi tất cả đang cười nói vui vẻ và thưởng thức những món ăn lạ mắt trên bàn tiệc buffet cùng tiếng piano du dương thì tên Uy xuất hiện. Hắn trông “hoàn tráng” như một vị bá tước của những thập niên 90. Tất nhiên là tiếng vỗ tay vang lên không ngớt (dù ghét thì cũng ráng mà vỗ, ai bảo đây là khách sạn nhà hắn, vệ sĩ thì đứng vây quanh như kiến). Hắn trình trọng phát biểu:

- Cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt tại đây hôm nay để tham gia buổi tiệc sinh nhật của tôi!!! Và trong ngày vui này, Vũ Phong Uy tôi đây cũng xin giới thiệu bạn gái chính thức của mình. Đây là cô gái mà tôi đã bỏ thời gian đeo đuổi lâu nhất và cũng là cô gái xinh đẹp nhất của buổi tiệc ngày hôm nay!!! Vương Tiểu Sam!!!

Câu nói của Uy vừa dứt, Sam từ trong bước ra, đẹp lộng lẫy như một nàng công chúa với chiếc váy xòe màu trắng muốt. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Sam và ngay lập tức, tên Uy hôn nhẹ vào má Sam làm không khí buổi tiệc như sôi nổi hơn, mọi người ồ lên thích thú. Vài lời bàn tán đã bắt đầu xôn xao:

- Ê mày, tao cứ tưởng con Sam không yêu ông Uy, ai ngờ giả bộ cao giá, thế mà cũng bày đặt chảnh chọe, từ chối!

- Ủ, đúng là giỏi đóng kịch mà, trước đây còn tuyên bố đi với Đại, giờ Đại chuyển trường rồi là cặp ngay với anh Uy. Hâm thật!

- Mấy người....

Là Zak! Cậu định lại răn đe ấy cái miệng bà tám kia một bài học thì Su theo sau đã kịp cản lại. Zak buồn, buồn vô hạn. Ngược mắt lên nhìn Sam âu yếm bên một người con trai khác, không phải là mình, Zak xót đau vô cùng, rồi cậu với tay lấy ly sampanh, và nốc cạn. Su nhìn thái độ của Zak thì biết là cậu ấy đang buồn, nhưng cô cũng chợt quay đi, tìm một ly sampanh khác, cô muốn...giữ Zak bên mình....

Sam cầm ly rượu trên tay mà mắt thì không ngừng quay đảo để tìm kiếm bóng hình của một người dưới đám đông ồn ào kia. Và Sam đã thấy Zak đứng đó, uống cạn một hơi và đưa mắt về phía mình...Hai người cách nhau chỉ vài bước chân nhưng khoảng cách trong lòng thì như xa xôi vô định. Chúng ta thấy nhau, nhưng...chúng ta không thể đến được với nhau....Còn gì buồn thảm hơn?!

Sam quay đi, cô nhớ đến lời của tên Uy trước lúc bữa tiệc bắt đầu: “Nếu cưng muốn anh giải thoát cho cưng cũng như em gái cưng thì hôm nay phải tuyệt đối ngoan ngoãn và nghe lời anh. Hết hôm nay nữa thôi, từ ngày mai, cưng và em gái mình sẽ được tự do, anh chơi như thế là đủ rồi!”

“Cố gắng chịu đựng và đóng giả thêm tối nay nữa thôi, ngày mai, mình sẽ trở về là chính mình, và ngày mai mình sẽ về lại bên Zak, bên Su”. Nghĩ thế, Sam vui trong lòng, bao nhiêu công sức đổ ra cuối cùng cũng có ngày hôm nay, ngày Sam được giải-thoát!

Liệu mọi việc có suôn sẻ?

11h hơn, tiệc tàn, mọi người đổ xô ra về, Zak dìu Su về trong tình trạng hơi say, lúc này Su có uống một chút rượu. Zak một phần cũng bị nhức đầu vì chưa quen với việc uống các thức uống có cồn.

Uy lôi Sam vào một căn phòng sang trọng (phòng VIP) trong khách sạn vừa rồi, người hắn cũng đã ngà ngà.

- Anh làm cái gì thế? Bỏ tay tôi ra, bỏ ra!

Hắn đẩy mạnh, Sam ngã xuống giường

- Anh...anh muốn gì?_Sam bắt đầu sợ sệt...

Hắn đưa mặt áp sát vào tai Sam, hơi thở nồng nặc mùi rượu:

- Anh muốn gì thì cưng biết mà!

Hắn lại cười, một nụ cười lợc lõi.

- Không, không!!!

Sam vội nhào người bỏ chạy thì bị hắn kéo lại. Và cửa thì đã khóa từ khi mới vào phòng.

- Chẳng phải anh đã nói với cưng lúc bắt đầu bữa tiệc rồi sao? Rằng hôm nay cưng phải ngoan ngoãn nghe lời anh. Chỉ đêm nay thôi, chiều anh nhé!

- Anh...anh là đồ khốn nạn, anh hại đời em gái tôi còn chưa đủ hay sao mà giờ lại muốn làm thế với tôi hả???

- Haha, em gái cưng ấy à? Cái đó là do thằng đàn em của anh nó làm đấy chứ, anh đã kịp làm gì đâu. Mà em gái cưng thì làm sao bằng cưng được, hoa khôi của Diamond cơ mà.

- Anh đừng hòng!!! Có chết tôi cũng không chấp nhận đâu!!! Cứu tôi! Cứu tôi với!!

- Haha, đây là khách sạn nhà anh, cưng có gào thét đến mai thì cũng vô ích thôi. Cưng yêu em gái lắm cơ mà, không lẽ chỉ một lần này mà cũng không hy sinh vì em gái được sao? Anh muốn có cưng thì đã có từ lâu rồi, nhưng anh muốn cưng tự nguyện cơ. Cái gì tự nguyện thì nó cũng thích hơn là ép buộc, đúng không cưng?haha.

- Đúng là đồ mặt người dạ thú! Tao nguyện rửa ày chết không toàn thân!!!

- Con chó này!!! “Bốp! Bốp!”

- Á.....

- Mày tưởng là tao không dám làm gì mày à? Mày tưởng là có cái thằng chó hôm trước sẽ đến cứu mày à? Tao đã nói năng nhẹ nhàng mà mày không nghe thì mày đừng trách tao ác!!!

Hắn xông vào Sam như một con thú điên.....

Một lần nữa...Sam cần sự giúp đỡ....

Sam cần Zak.....vì Sam quá cô đơn và yếu đuối.....

“Zak ơi! Cứu tớ với! Zak ơi! Tớ cần cậu! Zak ơi!!!!!!”

“Rầm!”

“Chúu chúu!!!”

“Xẹt xẹt xẹt xẹt”

!@#% ^&*!!!

Tên Uy nằm bất tỉnh trên sàn nhà, người cháy đen như con mực vừa được nướng chín trên lò, còn style tóc thì vô cùng hoang dã.

Phải!

Zak đã đến và cứu Sam kịp thời...

Khỏi phải nói Sam vui mừng như thế nào! Nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn hằn lên trên khuôn mặt. Sam ôm chặt lấy Zak, cái ôm thật chặt như sợ Zak lại chạy mất thêm một lần nữa. Vì lúc này, Sam cần Zak hơn bao giờ hết, và Zak cũng vậy...

- Zak!!! Tớ xin lỗi, và cảm ơn cậu, không có cậu chắc tớ chết mất!

- Người xin lỗi là tớ mới đúng! Tớ đã không hiểu cậu và còn nghĩ oan cho cậu, tất cả chỉ vì cứu Su.....Nhưng lần sau, có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng phải nói cho tớ, tớ sẽ cùng cậu giải quyết, dù khó khăn đến mấy, đừng tự chuốc lấy đau khổ một mình mình, biết không?

-Tớ biết rồi...Nhưng sao cậu biết là tớ làm thế là vì Su?

- Lúc này, khi ra về, Su có hơi say và đã kể hết cho tớ nghe. Vừa nghe xong, tớ đoán là có chuyện chẳng lành nên đã tức tốc quay lại đây. Và rất may là...

- Tớ cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu đã vì tớ mà chạy đến đây, cảm ơn cậu đã không bỏ rơi tớ khi mà tớ dành lời nói nặng nề để hắt hủi cậu. Tớ xấu xa quá, ích kỷ qu..

“Chụt!”

Sam trở mắt nhìn Zak.

- Cậu vừa làm cái gì thế?_Sam ngẩn tò te.

- Hôn cậu!

- Sao...sao cậu biết?

- Sách dạy thế!

- Trời ạ! Cậu lúc nào cũng sách dạy thế này, sách dạy thế kia...Lần sau không được như thế nữa đâu đấy!

- Hi, tớ biết rồi! Lần sau phải hỏi ý kiến cậu trước khi hôn phải không?

- Cái cậu này, lấu cá thật đấy, chết với tớ bây giờ!!!

- Thôi nào tiểu thư, tôi đang công cô trên lưng đấy, tôi chết với cô hay là cô chết với tôi đây!hihi

Đây là một nụ hôn phớt, nhẹ thôi nhưng đủ để làm cả hai trái tim phải xao xuyến...Và một luồng điện rất êm chạy lan trong người Zak, cậu bắt đầu thấy nơi ngực trái có một cái gì đấy đang cử động. Sam ghì chặt vai Zak....Con đường về nhà sao hôm nay ngắn lạ, mới đi mà đã hết cái vèo, phải chăng cảm giác được tựa người trên một tấm lưng ấm làm Sam chỉ muốn giây phút ấy mãi ngừng trôi, để Sam mãi là của Zak và Zak mãi là của Sam.....Nhưng liệu rồi,...có thể là mãi mãi được chăng?!

40/ SU ĐI XA

Zak công Sam về đến nhà thì đã không thấy Su đâu cả, chỉ thấy một tờ giấy với vài dòng chữ viết vội để trên giường Sam

“Chị Sam, anh Zak!

Em có lỗi với cả hai người! Em đã ích kỷ giữ anh Zak cho riêng mình, đã ích kỷ để mặc người chị duy nhất của mình đi vào nơi nguy hiểm. Nhưng em biết, anh chị thuộc về nhau, và em không có chỗ đứng trong đây! Việc xảy ra với Uy là sai lầm, là hậu quả em phải nhận lấy trong suốt thời gian ăn chơi, phá hoại. Có lẽ, em cần thời gian để bình tâm trở lại, để có thêm niềm tin. Sau khi đã ổn, em sẽ quay lại tìm hai người. Em sang Mỹ chỗ phân viện nghiên cứu của bố bên này nên anh chị đừng lo lắng! Chúc anh chị hạnh phúc. Hai người yêu nhau mà không nói với nhau, đó là sai lầm lớn nhất đấy! Đừng để mắc thêm một sai lầm nào nữa nhé! Tạm biệt anh chị!”

Gấp mẩu giấy của Su lại, Sam và Zak nhìn nhau khẽ gật đầu mỉm cười. Tuy không nói gì nhưng hai người họ biết nụ cười và cái gật đầu kia có ý nghĩa gì...và họ mãn nguyện vì điều đó....

- Zak à!

- Sao thế Sam?

- Tối nay ở lại phòng tớ nhé! Cho tớ mượn cái lưng của cậu một đêm thôi...

- Làm gì?

- Ngốc ạ, thì để ôm chứ để làm gì, mấy con gấu bông kia tớ ôm chán cả rồi, con gấu bông này to hơn, thích hơn nè, hihi.

Nói rồi, Sam bấu hai tay vào mặt Zak, làm ra vẻ nũng nịu, trông dí dỏm không chịu được ==))

41/

Bố mãi mê với công việc bên Mỹ chưa về, Su cũng theo bố sang đấy, căn nhà rộng lớn chỉ còn lại có hai người, đôi khi Sam cứ nghĩ đùa rằng nó như một cái tổ ấm của Sam và Zak, vì suốt ngày hai người cứ quấn quýt bên nhau, trên trường cũng như đi học về, rồi còn ở lớp học ghita nữa. Hai người cứ như hình với bóng, không thể tách rời. Họ thân thiết đến mức mà chỉ xa nhau tầm một tiếng thôi là đã thấy nao nao trong lòng. Quên chưa thông báo một tin vui với các bạn là tên Uy vào cái đêm hôm ấy, trong bộ dạng te tua tởm lợm, đã bị cánh paparazi nấn lại ở buổi tiệc sinh nhật chụp được và tung lên mạng. Khỏi phải nói cu cậu đã xấu hổ tới mức nào, và vài ngày sau đó, người ta đồn rằng đại thiếu gia của KS đã lên đường sang Anh du học!!! Thật là một chuyện đáng mừng! Tên Uy đi rồi, chẳng còn ai cản đường và quấy rối Sam nữa.

Có thể nói, cuộc sống của cô bé lúc này đầy bình yên, được sống bên người mình yêu thương, được quan tâm mỗi ngày, Sam cảm thấy mình là một người vô cùng may mắn...Sam cũng nói thật với Mây về chuyện Zak không phải là anh họ của mình, Mây hơi buồn nhưng thấy Sam và Zak như vậy, cô cũng mỉm cười chúc phúc cho hai người.

Cơn đau của Zak cứ lâu lâu lại tái phát. Mỗi lúc nhìn Zak đau đớn, lòng Sam cũng đầy xót xa, cô chỉ mong Zak đừng đau nữa và trở lại như bình thường mà thôi.

Mấy hôm nay Sam hay mơ những giấc mơ kì lạ, có lúc Sam phải bật dậy vì giấc mơ quá khủng khiếp. Và cô lại càng lo hơn khi giấc mơ ấy diễn ra không chỉ một, hai lần. Sam mơ Zak buông tay mình ra để trở về với thế giới của cậu ấy, Zak không thuộc về thế giới này và cậu ấy có thể đi bất cứ lúc nào. Sam yêu Zak nhưng Sam sợ, sợ sẽ không được ở bên Zak đến cuối cùng, sợ tình yêu đó sẽ bị dỡ dang, sợ một thế lực huyền bí nào đó sẽ đem Zak rời xa Sam, sợ...sợ...nhiều thứ. Bí mật về thân thể, về lai lịch của Zak vẫn đang là một ẩn số chưa có lời giải đáp, nhưng sự thật là lúc này, Sam chỉ mong mãi mãi không bao giờ biết được đáp án để mãi mãi giữ Zak lại bên mình.....Ích kỷ trong tình yêu là một điều khôn ngoan...Nhưng...cái gì đến sẽ đến, định mệnh vốn dĩ là vậy và bất cứ ai cũng không thể đổi thay được nó...Chúng ta chỉ trông mong định mệnh đó êm ái hay cay nghiệt, hạnh phúc hay khổ đau mà thôi.....

42/MÓN QUÀ BẤT NGỜ

Đạo này Zak siêng năng tập đánh ghita. Những lúc Sam ngủ thì Zak ôm đàn lên sân thượng vừa đàn, vừa hát một mình. Lúc đầu thấy khó nên nản, nhưng về sau, do quyết tâm cao độ nên Zak lao vào luyện tập không ngừng. Cả hát nữa, Zak lúc đầu còn phải nói chuyện từng tiếng một chậm rãi, nhưng cũng dần dần cải thiện khả năng nói, rồi dần dần biết hát một vài câu vu vơ, và bây giờ là cả bài. Siêng năng là thế, nhưng Zak giấu nhem, không cho Sam biết. Trước mặt Sam, cậu giả vờ tỏ vẻ hồ hững, hay không có hứng thú. Tại lớp học ghita, khi Sam chăm chú nghe giảng thì cậu lại ngủ gật. Nói là ngủ chứ thực chất là nhắm mắt thôi, và tai thì lắng nghe rất kĩ từng lời thầy dạy. Tất cả, tất cả đó là chuẩn bị ột kế hoạch rất hoành tráng mà Zak đã ấp ủ suốt thời gian qua, kể từ khi bắt đầu học ghita. (Các bạn có biết đó là kế hoạch gì không? Chỗ Sam trò chuyện với Zak về việc đi học ghita đấy? Không nhớ à? Thế thì đọc tiếp vậy =))

.....

Hôm nay là sinh nhật Sam rồi ^^!

Zak biết được điều đó vì lúc trước tình cờ thấy được tấm thẻ học sinh của Sam. Và thế là Zak giả vờ bị ốm và nghỉ học (còn phải ở nhà mà chuẩn bị kế hoạch nữa chứ :>)

Đi học một mình, Sam vừa buồn, vừa thấy tủi tủi. Chắc là tại giận Zak vô tâm, không thèm để ý sinh nhật của mình, nên khi đến lớp Sam xụ mặt xuống, ngồi im một chỗ. Mặc dù có rất nhiều lời chúc và rất nhiều quà từ bạn bè, từ “fansboy”, nhưng cô bé vẫn thấy hụt hẫng và thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

“Tên Zak đáng ghét này, vô tâm nó cũng vừa thôi chứ, đến sinh nhật mình thì lại nghỉ học, một câu chúc cũng không có, tí nữa về giận cho biết mặt”_Sam vừa đi về vừa nghĩ, trên xe ô tô chất đầy quà, mà chủ nhân của nó thì chẳng vui tẹo nào..

.....

Mở cửa bước vào nhà, Sam thấy im ắng kinh khủng. Cũng phải, bố và Su đi rồi, nhà còn ai nhớ đến sinh nhật Sam nữa đâu chứ, ời thôi là buồn. Sam xách cặp vào phòng, sau đó sang phòng Zak hỏi thăm tình hình sức khỏe. Mang tiếng là hỏi thăm chứ thực chất là đi “thăm dò tình hình” đây mà, hihi.

Nhưng khi đẩy cửa bước vào, Sam thấy căn phòng trống không. Ngạc nhiên, Sam gọi lớn:

- Zak! Zak! Cậu đi đâu rồi thế? Zak!

Vẫn im lặng. Sam hơi hoảng thì đột nhiên trước mặt cô bé hiện lên những chùm đèn nhấp nháy nhỏ xíu vắt dọc theo thành cầu thang từ tầng 2 dẫn đến tầng 3, rồi từ tầng 3 dẫn lên sân thượng. Sam tò mò và lần theo. Vừa lên đến sân thượng, Sam không khỏi ngỡ ngàng với những gì đang hiện ra ở trước mắt mình. Mất chữ O, miệng chữ A, Sam thấy lòng mình hân hoan lạ. Một trăm ngọn nến lung linh xếp thành hình trái tim thật to, những cánh hoa hồng thơm lừng trải đầy lối đi, dẫn đến tâm trái tim là một chiếc ghế gỗ

cao àu trắng. Và chàng trai đội chiếc mũ phớt màu kem đang ôm cây ghita màu xanh nước biển nhìn Sam cười hiền hòa_ấy chính là Zak.

Chưa để cho Sam kịp nói lời nào, Zak ngân lên một tiếng đàn, và say sưa hát, ca khúc mà cậu luyện tập suốt thời gian qua. Sam đứng yên và chăm chú lắng nghe, miệng cười chum chim, lúm đồng tiền hiện lên trông thấy rõ...

“Ngày không em không lung linh nắng trên con đường.

Dòng người lướt qua riêng anh ngẩn ngơ miên man.

Và em hơi có biết tìm anh vẫn vương bóng hình đợi mong.

Nhưng anh nín lặng không dám chạy đến bên em.

Vì ngại em hững hờ hay vì sợ làm em tổn xang.

Ngày không em quán vắng không vang tiếng đàn.

Ngày không em sắc thắm hoa phai nhạt màu nhớ em.

Em nơi chốn nào anh miên man nỗi nhớ không nguôi.

Lòng anh khát khao sẽ chia buồn vui cùng em.

Vì nếu em cần một bờ vai êm.

Nếu em cần những phút bình yên.

Anh sẽ đến ngồi kề bên em.

Khi em khóc giọt nước mắt chứa chan.

Dẫu phong ba anh sẽ đến với em.

Cho dù không làm em cười.

Anh sẽ đến để được khóc cùng em.

Vì khi em cười nụ cười long lanh.

Con tim anh hạnh phúc rạo rực.

Anh sẽ đến như bao lần.

Để mình cùng tựa vào vai nhau...”

.....

“Bản tình ca đầu tiên”_một lời tỏ tình đáng yêu và ngọt ngào. Sam đã từng nói với Zak trước đây rằng cô ước có một anh chàng lãng tử sẽ ôm đàn ghita hát cho cô nghe và tỏ tình với cô. Zak đã rất nhớ và đã ấp ủ lời tỏ tình ấy, đến giây phút này...Từng ca từ, từng tiếng đàn quyện vào nhau, thật chặt, thật điệu, thật tuyệt...

Sam giữ chặt môi vì xúc động và nước mắt đã rơi, nước mắt của niềm hạnh phúc...

- Tớ không phải là người, nên tớ không dám hứa mình sẽ là người đàn ông hoàn hảo của cậu...Nhưng tớ hứa một điều rằng: dù tớ có là cái gì đi chăng nữa thì tớ vẫn yêu cậu, nhiều hơn hôm qua và tha thiết hơn ngày mai...Tớ muốn nói với cậu rằng: TỚ YÊU CẬU!

Đặt chiếc đàn xuống thêm hoa hồng, Zak tiến lại chỗ Sam, trên tay cầm một chiếc nhẫn..

- Tớ không biết tặng gì, nhưng sách bảo là nên tặng nhẫn để khóa chặt cậu lại, nên tớ đã mua nhẫn, đừng bảo tớ ngốc nhé, cũng không phải tớ vô tình đâu, tớ muốn dành cho cậu một bất ngờ, chúc mừng sinh nhật cậu!

Vừa nói, Zak vừa nắm lấy tay Sam và từ từ luồn chiếc nhẫn vào một cách nhẹ nhàng.

- Zak à, tớ...tớ vui lắm!

Sam ôm chặt Zak, giữ giây phút tuyệt vời này mãi mãi ở lại trong tim. Cô biết, trọn vẹn tình yêu này, cảm xúc này và cuộc đời này, mình đã trao nguyên cho Zak. Cô chẳng bao giờ nghĩ, mình sẽ yêu một ai đó không phải là “người”, nhưng chính tình yêu, chính sức mạnh của tình yêu đã phá vỡ những khoảng cách và khác biệt ấy để cảm hóa Zak, để giúp Sam nhận ra những dư vị ngọt ngào và êm ái nhất....Tình yêu thật tuyệt vời!!!

Và ngay lúc này đây, dù có nép sát vào Zak, dù bị những luồng điện nhỏ xuyên qua người, Sam vẫn không thấy đau, không thấy buốt, vì người đang ôm trọn lấy cô là người mà cô yêu, yêu chân thành!

Zak cúi xuống, Sam nhướn người lên, và cái gì đến thì sẽ đến, nụ hôn lần này thật sự dài và ấm, hai khuôn mặt áp vào nhau và hơi thở nồng nàn lan tỏa. Giây phút này, họ đã thuộc về nhau.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/alien-em-yeu-anh>